Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Març 2013 · núm. 148 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Disseny: Roger

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 148 · Març 2013 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Disseny: Roger

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

EDITORIAL

Cal revitalitzar i radicalitzar les lluites

L'any 2013 ha de ser un any de lluita permanent per a resistir, per a defensar el que ens queda, per a recuperar els drets perduts, un any per a plantejar un futur de transformació social. La nostra organització, la CGT, és una bona eina perquè aquesta lluita sigui més eficaç.

Els efectes de la política econòmica i antisocial del govern són cada dia més reals, més tangibles, contundents i generalitzats a la pràctica totalitat de la població. Ja tot el món som conscients que no es tracta d'una crisi sinó que es tracta d'una estafa, es tracta de que un grup de polítics mafiosos i corruptes al costat d'un grup d'empresaris i banquers acabdalats campan a plaer espoliant l'erari públic, venent els béns col•lectius, privatitzant els serveis públics, legislant en funció dels seus interessos privats, defraudant, evadint, prevaricant, etc, etc.

La població assisteix com espectadors a aquesta representació, veient com s'exerceix el poder representatiu i "democràtic" contra els seus interessos, suportant ser acomiadada, desnonada, precaritzada, exclosa, marginada, suportant com es desmantella la sanitat i educació pública, com es limita el dret a una pensió pública, com es retallen els seus drets i les seves llibertats.

L'any 2013 ha de seguir sent, ha de seguir sent un any de conflictivitat social i laboral molt important. L'any va començar amb l'aplicació del "pensionazo" de Zapatero qui va comptar amb el suport i la signatura del sindicalisme institucional. El govern de Rajoy contínua "impasible el posat" i amenaça amb una nova reforma del sistema públic de pensions per a augmentar l'edat de jubilació de manera immediata i reduir la quantia de la pensió a l'ampliar, a tota la vida laboral, els anys per a fer el càlcul de la pensió en una clara picada d'ullet cap als plans privats de pensions.

Les polítiques de retallades, austeritat i reducció del dèficit públic estan significant l'augment de l'atur i, per tant, la ruïna de la immensa majoria de la població, estan significant la pèrdua de tot tipus de drets fonamentals, laborals i socials. Amb xifres oficials en les mans, són més de 6 milions de persones aturades al conjunt de l'Estat espanyol, diversos milions de nens i nenes malnutrides, diversos milions de persones fregant el llindar de la pobresa.

Obligatòriament, 2013 ha de seguir sent un any de lluita renovada, revitalitzada, radicalitzada, per a recuperar la dignitat i els nostres drets laborals i socials trepitjats impunement per una colla de lladres. Ens hi va el futur...

"Avant! Avant!
poble potent!
Fem foguera de l'existent!
I revoltats, alcem ben alt
el crit de revolució social."

Versió catalana de "Fills del poble" de Josep Masgomeri, enregistrat el 1936.

>> Agurrelg

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona -
spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell -
cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

TEMA DEL MES

Les grans empreses del sector de l'automoció procuren enfortir els sindicats col·laboracionistes per tal de garantir la pau social a canvi de prebendes i alliberats/des, mentre persegueixen i marginen a la CGT

Sentència contra la "política antisindical" de Ford

Joan Canela i Barrull

Una resolució pionera del Tribunal Superior de Justícia valencià destapava les pràctiques de discriminació sindical continuada dins la multinacional automobilística amb factoria a Almussafes (València).

"He de declarar i declaro vulnerat el dret a la llibertat sindical del sindicat demandant, condemnant l'empresa demandada a abonar-li una indemnització de 9.000 euros així com a publicar la present sentència als seus taulers i a la seva pàgina web." Així acaba la sentència 3062/2011 de la sala social del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana (TSJCV) sobre la demanda del sindicat CGT contra l'empresa Ford España. La renúncia de la companyia a recórrer va convertir a principi de l'any 2012 la condemna en ferma, i així es va consolidar una primera sentència en el mateix sentit emès pel Jutjat Social núm. 10 de València el maig de 2011. Per primera vegada als Països Catalans un jutjat condemna una empresa per una política antisindical i de discriminació ideològica en la seva organització interna quotidiana.

Ford no és una empresa qualsevol. A escala mundial és la cinquanta-quatrena companyia per valor econòmic, i del nom de l'empresa en va sorgir el 'fordisme', un terme essencial per definir les relacions entre patrons i obrers. Tampoc no és una empresa qualsevol al País Valencià. La factoria que la multinacional estatunidenca té a Almussafes concentra la major plantilla en un sol edifici de tot el territori autonòmic. És l'empresa model, el pal de paller de bona part de l'economia valenciana i la nineta dels ulls dels seus governants, que li han facilitat tot tipus d'avantatges legals, fiscals i administratius. El seu exemple —en tecnologia, en responsabilitat social corporativa, en organització interna i també en drets laborals— acaba arribant, més tard o més d'hora, a la resta d'empreses. "Això té una part positiva i una altra de negativa. Quan aconseguíem millores salarials això empenyia la resta d'empreses. I quan hem anat cedint i acceptant mesures cada cop més dures, la resta de plantilles no han pogut resistir." Qui parla així és Antonio Pérez Collado, treballador de Ford i secretari general de la CGT del País Valencià.

En conseqüència, el resultat de la batalla legal als jutjats entre la Confederació General del Treball, un dels sindicats més combatius del país, i Ford, l'empresa més important del País Valencià, és transcendental per als propers anys de sindicalisme, i no només valencià.

Antonio Pérez Collado, Mariano Bosch i Paqui Cuesta, els tres treballadors de Ford i militants de la CGT, mostren amb orgull la sentència del TSJCV, que els dóna la raó en les seves denúncies contra l'empresa. Cuesta, acomiadada de l'empresa el 2010, va ser la secretària general de la secció sindical anarcosindicalista. Després de tants anys de resistir les pressions de la direcció, s'han tret un pes de sobre. Ara quan expliquin què els passa a la fàbrica ja no serà només la seva opinió contra la dels directius o els delegats del sindicat majoritari, sinó que podran citar els magistrats que van escriure: "Declaro vulnerada la llibertat sindical, concretada en la sobrerepresentació de 108 afiliats del sindicat citat en els ERO successius que s'identifiquen en 105 fets provats, així com en la infrarepresentació de 105 afiliats al mateix sindicat en els processos de promoció interna de l'empresa". Darrere aquesta victòria hi ha una feina invisible; és quasi impossible valorar-ne la magnitud.

Per poder demostrar la discriminació cap als afiliats de la CGT a Ford van haver de repassar totes les llistes dels tres ERO que van afectar la companyia els anys 2008 i 2009, i extreure'n un per un els noms dels treballadors que havien resultat afectats pels acomiadaments temporals —a més de la durada a l'atur—, identificar entre aquests els afiliats a la CGT i comparar-los amb les xifres globals de la plantilla. Com que no tenien les llistes d'afiliació a altres centrals no van poder comparar el resultat directament entre organitzacions, però el cegetista Mariano Bosch està segur que el resultat encara hauria estat "més escandalós".

El que sí que tenien era els noms dels que alguna vegada s'havien presentat a les llistes al Comitè d'Empresa, així que els van buscar entre els afectats per l'ERO i van comparar l'afectació entre els candidats dels diferents sindicats. Els resultats van ser prou concloents per convèncer els jutges del Tribunal Social i del TSCV: A la tercera regulació d'ocupació del 2009, va resultar afectat el 21,40% de la plantilla i durant una mitjana de 51,06 jornades. Entre l'afiliació anarcosindicalista aquestes xifres pugen un 45,85% durant 67,18 dies. Entre els candidats dels diferents sindicats, un 20% dels que s'havien postulat per la CGT van patir l'ERO, mentre que aquesta xifra va baixar al 7,69% en el cas del STM – Intersindical Valenciana, 8,51% en CCOO i 1,01% a la UGT. Finalment, van repassar les llistes de tots els treballadors promocionats internament entre els anys 2003 i 2010 per demostrar que amb una afiliació que comprenia el 2,27% de la plantilla només sumaven l'1,47% de les promocions. "Al judici l'empresa va intentar al•legar que potser els afiliats a la CGT teníem menys mèrits professionals, però el jutge no ho va acceptar", recorda Bosch.

La seva eufòria, però, és més proporcional a l'esforç realitzat per aconseguir-la —aquest titànic informe va ser realitzat de forma no remunerada pels militants de la CGT— que a les seves aplicacions pràctiques. Són conscients que la seva victòria és merament moral, ja que només obliga l'empresa a fer pública la sentència i a pagar una indemnització de 9.000 euros —una xifra que descriuen com "ridícula" per una companyia com Ford— però no a modificar les seves polítiques laborals. Ara, la propera batalla és la vintena de demandes individuals —la primera ja ha acabat amb victòria per al treballador— d'anarcosindicalistes per discriminació en algun dels ERO, que podria comportar indemnitzacions particulars, tot i que asseguren que aquestes no són gaire elevades.

El model nord-americà

Però per contextualitzar el conflicte cal anar a l'any 1997. Aquell any arribava a Almussafes un nou director, Antonio Adés, un argentí format als Estats Units i amb més de vint anys de carrera a Ford. "Adés arriba amb una mentalitat americana pel que fa a les relacions laborals —explica Bosch—, que es basa en un sindicat únic sense funcions tant reivindicatives com de col•laboració amb la direcció." És Antonio Adés, segons denuncien, qui comença un procés que privilegia les relacions amb la UGT i arracona la resta de centrals. La versió d'aquests sindicalistes és que els delegats de la UGT tenen més força que els mateixos encarregats: "Decideixen sobre canvis de torns, dates per a les vacances o promocions internes. Per entrar a Ford cal tenir el vist-i-plau de la UGT, que controla també l'escola de formació de l'empresa, i fins i tot els tècnics que volen col•locar un fill passen la sol•licitud a aquests delegats".

Per demostrar aquesta situació, Bosch i Pérez posen un exemple: "Ford és una empresa amb un control de la despesa brutal. Compten cada tap de les orelles que gastes, et fan apagar sempre els llums, controlen el sabó dels lavabos... Calculen fins a l'últim cèntim, però en canvi paguen el sou a 35 alliberats sindicals sense cap obligació legal de fer-ho. Per què? Evidentment hi surten guanyant. No només en pau social, sinó també en la resolució de milers dels petits conflictes que surten al dia a dia de la fàbrica. Ara mateix la UGT s'ha convertit en l'autèntic departament de personal de Ford".

Qui no està gens d'acord amb la crítica de la CGT és Carlos Faubel, antic secretari del Comitè d'Empresa i ara secretari general de la secció sindical d'UGT a Ford. Faubel defensa el "sindicalisme responsable que sap ser ferm quan toca" de la seva central i explica que les relacions de la UGT amb la direcció són "irregulars, amb moments més bons i altres de més tensos, com el 2009, quan vam realitzar concentracions i tancades per evitar un miler d'acomiadaments". També avala la tasca d'uns alliberats que "són fruit d'una majoria continuada de la UGT a Ford que demostra la confiança dels treballadors en la seva feina".

Sobre la recent sentència del TSJCV, Faubel acata el veredicte de la justícia i no creu que cap resolució que ajudi els treballadors sigui negativa, però discrepa de la situació que descriu l'informe elaborat per la CGT. Lamenta que aquest sindicat no hagi fet arribar el seu malestar al Comitè d'Empresa que, assegura, "no va tenir

Sentència contra la "política antisindical" de Ford

mai constància d'aquestes queixes". També defensa la tasca del Comitè, que "va vetllar perquè els ERO s'apliquessin de forma rotativa sempre que això fos possible, i la prova és que hi ha afectats de tots els sindicats".

Per la seva banda, Ford España no ha volgut fer declaracions per a aquest reportatge. El telèfon del seu Departament de Premsa no és públic, i no ha respost a cap dels múltiples correus de l'Anuari Mèdia.cat. El passat 8 de març, però, en un acte organitzat per la patronal valenciana amb el títol "La Comunitat Valenciana en la sortida de la crisi", Antonio Adés —citat per l'agència EFE— va enaltir la pau social garantida per la UGT i va celebrar que aquest sindicat domini el Comitè d'Empresa amb majoria absoluta. En el mateix acte, Adés va reconèixer que la planta d'Almussafes és una de les factories de Ford a Europa amb més flexibilitat laboral i capacitat per pactar les necessitats de la producció, i tot seguit va remarcar que els costos laborals encara són "excessius".

Els fets són, però, que poc després de l'arribada d'Antonio Adés a Almussafes es va trencar la històrica paritat entre CCOO i UGT al Comitè d'Empresa a favor dels segons, que han anat creixent en representació i afiliació fins a arribar a un domini absolut, amb 20 dels 33 delegats del Comitè i 5.135 afiliats (el 71,5% de la plantilla). CCOO ha quedat reduït a només set delegats i 890 afiliats (el 12,35%), segons dades internes de l'empresa —que és qui descompta les quotes sindicals directament de la nòmina— del 2008. Avui deuen ser una mica menors a causa de la reducció de la plantilla. És precisament aquesta darrera central qui ha perdut, en nombres absoluts, més representació i afiliació en un transvasament continuat en favor de la UGT. Tanmateix, malgrat els intents realitzats, no ha estat possible afegir la valoració del portaveu de la secció sindical de CCOO a aquest reportatge.

Rere aquestes dades que podrien avalar l'èxit del "sindicalisme responsable" del qual parlava Faubel, n'apareix una altra que fa sospitar que hi ha alguna cosa més al darrere. A les eleccions sindicals del 16 de febrer del 2011 la candidatura ugetista va aconseguir 3.085 vots i un 61,36% dels sufragis. Un miler llarg dels seus afiliats, per tant, no van votar al sindicat al qual paguen una quota, i la seva presència al Comitè és deu punts percentuals per sota del que li tocaria extrapolant les dades d'afiliació. La resta de sindicats obtenen, en canvi, més vots que afiliats, en especial la CGT, la representativitat electoral de la qual triplica el pes de la seva afiliació.

La discriminació, l'altra cara del privilegi

La política d'afavorir la UGT iniciada a partir del 2000 va tenir una cara molt més amarga: la persecució i discriminació contra la CGT com a sindicat, però també contra els seus afiliats individualment. Els sindicalistes denuncien dificultats per triar els dies de vacances, inflexibilitat a l'hora de demanar canvis de torn, control de les hores sindicals fins al darrer minut per als seus delegats, no promoció interna o impossibilitat que els seus familiars entrin a treballar a l'empresa. La quotidianitat laboral dels militants de la CGT s'ha convertit en un infern. No hi falten, tampoc, les sancions i els acomiadaments.

"La tensió t'acaba destrossant, has d'estar sempre vigilant, no et pots despistar ni un segon perquè sempre t'estan posant a prova —explica Paqui Cuesta—, i al final un dia t'enxampen." Cuesta va ser acusada de desobeir un encarregat i va ser acomiadada en un cas que, encara, està pendent de resolució judicial. "En 33 anys a l'empresa no havia tingut mai ni una sola amonestació, cap problema. I quan vaig ser escollida delegada se me'n van acumular tres en poc més de dos anys. Dues les vaig guanyar als jutjats, però això no va impedir a la direcció acomiadar-me a la quarta, tot i la meva protecció pel fet de ser delegada." El cas va ser força sonat i va provocar que la CGT convoqués una aturada a la factoria el juliol del 2010. Durant l'anterior legislatura els quatre delegats d'aquesta central van arribar a sumar un any de suspensió de feina i sou.

Pérez Collado i Bosch asseguren que la CGT ha estat la més perjudicada per aquestes pràctiques, per sobre de CCOO i el STM – Intersindical Valenciana. "Creiem que anaven per nosaltres perquè érem els més reivindicatius i també els que tenim menys capacitat de pressió a l'exterior de l'empresa. No és el mateix ficar-se amb la CGT que amb CCOO." Però apunten també raons d'estratègia: "Ens han fet servir de boc expiatori, de demostració a la resta de sindicats del que els podia passar a ells també".

El resultat d'aquesta pressió ha estat la pèrdua de més de la meitat d'afiliats de la secció sindical i haver convertit la seva feina en quasi clandestina. "Hi ha molta gent que no vol que li donem la revista públicament, que gairebé no ens vol ni parlar perquè no els relacionin amb nosaltres, ja que al final a la fàbrica s'acaba sabent tot —expliquen—. I molts altres que s'hi afilien en secret, passant els rebuts pel banc i no per la nòmina, perquè així l'empresa no ho sàpiga. Alguns d'ells és possible, fins i tot, que també paguin la quota via nòmina a la UGT." I almenys un va anar al judici per declarar com, després d'haver passat de la CGT a la UGT, va ser promocionat immediatament; un testimoni que el jutge va considerar clau.

Però Pérez Collado i Bosch no culpen els que cedeixen: "Cada grau de promoció significa 3.000 euros més a l'any —una minva que t'acompanyarà tota la vida, ja que també afecta la pensió—, i al final, quan tota la teva línia està cobrant més que tu per fer la mateixa feina és normal llençar la tovallola". O un altre exemple encara més dramàtic: "Com dius a la teva família que no pots col•locar el teu fill o el teu germà que són a l'atur per la teva militància sindical? La pressió llavors es fa molt forta". I això sense comptar les conseqüències quan arribi un ERO. És per això que Pérez Collado no dubta a definir els dos-cents afiliats per nòmina al seu sindicat d'"autèntics herois".

Deu sentències per discriminació sindical el 2011

A més de la sentència contra Ford, els diferents tribunals superiors autonòmics dels Països Catalans van emetre deu sentències relatives a la discriminació sindical, totes a la Sala Social del TSJ de Catalunya. D'aquestes, set demandes eren per acomiadaments, quatre de les quals van acabar en favor de les empreses i només dues dels treballadors. En un d'aquests darrers hi havia l'únic cas en què l'acomiadat era delegat sindical, en aquest cas per la UGT a l'empresa Ferrovial. Un altre dels casos és similar al de Ford, en què el treballador, víctima d'un ERO, al•lega que els treballadors de certes centrals i els no afiliats —el seu cas— van ser més perjudicats que els d'altres sindicats a les llistes d'acomiadats, però els magistrats no van tenir en compte l'argument i van confirmar l'acomiadament. Les altres tres demandes van ser per discrimina-

Sentència contra la “política antisindical” de Ford

ció a dos delegats sindicals de Transportes Martín —guanyada pels treballadors—, per una sanció greu a un treballador d'Ahlstrom Barcelona per incompliment de les normatives de seguretat i per mobbing a una empleada a Alfons Sigalat SL, aquests dos últims sense ser delegats i favorables a l'empresa.

Anàlisi del tractament mediàtic

La presència de Ford als mitjans valencians és constant i qualsevol fet que afecti una de les empreses més grans del país i el seu centre fabril amb més plantilla rep un tractament preferent. Així, la concessió d'un nou model de cotxe, la negociació del nou conveni o les declaracions dels seus directius es tenen molt en compte, com es va poder comprovar durant la darrera conferència del director general de Ford España el passat 8 de març. Durant el conflicte que va acompanyar la negociació del darrer conveni col•lectiu el diari Las Provincias va arribar a publicar un dossier especial al seu web.

En contrast, el periple judicial de la demanda de la CGT contra Ford ha tingut ressò molt petit, encara que ha anat augmentant a mesura que les victòries eren en instàncies més elevades. Així, el maig del 2011, quan hi ha la primera sentència al Jutjat Social núm. 10 de València, es publiquen petits breus a Las Provincias, Levante i l'edició valenciana d'El País, tots resums del teletip redactat per Europa Press. I quan el novembre del 2011 el TSJCV confirma la sentència, se'n fan ressò 20 Minutos i el desaparegut ADN. Així hi tot, la majoria d'inputs es produeixen el febrer del 2012 —quan ja s'està elaborant l'Anuari—, que és quan la sentència esdevé ferma en finalitzar el termini sense que l'empresa presenti recurs i és llavors quan els dos principals diaris València hi dediquen les peces més elaborades. Un seguiment similar és el que han fet alguns digitals valencians —Diario Crítico CV i Ribera Express— i econòmics —El Mundo Financiero i El Economista—, que en general han publicat els teletips d'agència.

Però tot i així, tota la cobertura -tant la d'agència com l'elaborada pels mateixos mitjans- es basa sempre en els comunicats emesos per CGT, sense contrastar mai la informació amb l'empresa, altres sindicats o terceres fonts. Si aquesta feina s'intenta fer i no s'aconsegueix per voluntat d'alguna de les parts no es reflecteix en els textos.Cal tenir en compte, en aquest cas, el seguiment que n'ha fet la premsa sindical i alternativa. Cal destacar la revista de la CGT estatal Rojo y Negro i l'emissora valenciana Ràdio Klara. També altres mitjans com Crónica Popular o Diagonal han publicat la història.

** Joan Canella i Barrull (Barcelona, 1974)*
Periodista freelance. Redactor de Mèdia.cat i col•laborador habitual de diferents mitjans com els diaris Berria i Il Manifesto, la Revista ONGC i el setmanari Directa. Ha coordinat la secció internacional de la Directa i entre 2008 i 2010 va ser corresponsal a Sud-àfrica per a mitjans com El Periódico, Berria, Il Manifesto i El Temps.

La discriminació sindical a Seat

CGT Seat

Paradoxalment, la discriminació sindical que es viu a SEAT, és comuna a totes aquelles empreses on volen eradicar el sindicalisme combatiu que representa la CGT.

Un sindicalisme combatiu, a SEAT, arrelat després de dècades de lluita exemplar, que s'ha enfrontat a les polítiques empresarials i al sindicalisme submís de les grans centrals, i que ha significat qüestionar i rebutjar l'establishment empresarial, polític i sindical.

El gran cop per exterminar a la CGT de la SEAT, i també a gran part de la plantilla més combativa, el van donar allà a l'any 2005 les centrals sindicals col•laboracionistes, que no els hi va tremolar la mà a l'hora de signar l'acomiadament de 660 treballadors/es. Documents i converses telefòniques gravades, de dirigents del sindicat amb majoria a SEAT, van evidenciar una macabra intenció. Darrera d'aquell acomiadament massiu per estendre la por, i sotmetre a una plantilla renovada per l'ampli pla de jubilacions parcials, hi havia l'objectiu d'acabar amb la CGT tot represaliant la seva militància. Les mateixes centrals sindicals van confeccionar les llistes; fins i tot la llavors Secretaria General de la CGT de Catalunya, i treballadora de SEAT, va ser acomiadada en aquell ERO.

Després de 33 acomiadaments declarats nuls i la sentència 35/2007 del Jutjat Social nº6, ratificada pel TSJC 7912/2008, on es declara la discriminació envers de les afiliades i afiliats de la CGT, hom podria pensar que l'empresa hagués cessat en la seva conducta de vulneració dels drets fonamentals de llibertat sindical.

Res més lluny de la realitat, la SEAT ha procurat enfortir aquests sindicats col•laboracionistes per tal de garantir la pau social a canvi de prebendes i alliberats/des, que ni apareixen per fàbrica i van a parar als aparells de la burocràcia sindical. Arribant a tal compenetració amb direcció de SEAT, que fins i tot gran part de la plantilla te més por als sindicats que a la pròpia empresa.

Fruit de tot això, les condicions laborals a SEAT han arribat a uns límits de degradació que mai s'havien vist en tota la seva història. Ritmes de treball i condicions inacceptables segons l'autoritat laboral, flexibilitat i hores extres a dojo mentre s'aplicaven ERO, contractacions a través d'ETT,...

Com dèiem al començament, les maniobres de la empresa són comunes a les d'altres empreses i conegudes per tota la CGT.

Privilegiar a les centrals sindicals col•laboradores, amb la informació, la promoció i formació del personal. Castigar a les afiliats/des de la CGT amb la mobilitat, un sistema disciplinari amb diferent rasadora, el control estricte de les hores sindicals amb descomptes econòmics.Tot passant per que els mateixos delegats, d'aquestes centrals aliades amb l'empresa, arriben a testificar en contra nostra, posant-se a favor de l'empresa davant la Magistratura i la Inspecció de Treball. Ens exclouen de les negociacions i creen comissions de seguiment, on es tornen a re-negociar coses, per negar la nostra participació.

Per suposat, portem una batalla legal que, tot i no refiar-nos massa de la justícia burgesa, esperem que tard o d'hora posi les coses al seu lloc. Per a la CGT el principal sentit que tenim és portar una lluita coherent pels drets de les treballadors/es i contra les contínues agressions de la direcció de l'empresa. Aquesta és la principal raó per la qual la CGT continua existint a SEAT, i representa una part important de la seva plantilla.

TREBALL - ECONOMIA

Cal seguir-nos mobilitzant contra la crisi/estafa, sortint al carrer i unint lluites per a denunciar les retallades socials, la corrupció política, el cop d'estat dels mercats i el sistema antidemocràtic

Milers de persones es manifesten el 23F contra la corrupció i les retallades

Redacció

La CGT va cridar a participar a les mobilitzacions del 23-F en el marc de la convocatòria de les Marees Ciutadanes. Milers de persones es van manifestar el dissabte 23 de febrer a Barcelona, Palma, Lleida, Tarragona, Reus i Girona, de la mateixa forma que a més de cinquanta ciutats de la resta de l'Estat espanyol, contra el cop d'estat dels mercats i en demanda de més justícia social. Les retallades, la corrupció, el deute il•legítim, la repressió i la falta de democràcia van ser els principals objectius de crítica de les protestes.

La mobilització prenia rellevància amb el simbolisme en el que s'emmarcava coincidint amb el 32 aniversari del cop d'Estat del general Antonio Tejero del 23 de febrer de 1981. La crisi financera, les polítiques d'austeritat imposades per una política neoliberal, la vulneració de drets socials, el deute il•legítim, i la falta d'inclusió política han actualitzat la consigna, i les marees ciutadanes es van mobilitzar sota el lema "Per la Democràcia, la llibertat, i els drets socials. No al cop d'Estat financer. No devem, no paguem".

La convocatòria recollia les diverses marees contra les retallades i les polítiques d'austeritat que han sorgit, com la marea groga per l'educació pública a Catalunya (verda a la resta de l'Estat espanyol), la marea blanca per la sanitat pública, la marea vermella per la cultura, la marea negra per la mineria, la justícia i la funció pública, la marea taronja per la defensa dels Drets socials, l'intervenció social i els transports, la marea vermella i negra per la Democràcia directa, la marea blava pel repartiment de l'aigua, i la marea violeta representant el moviment feminista. Més de 200 col•lectius socials, plataformes, sindicats, partits polítics i associacions es van sumar a la convocatòria.

La CGT segueix apostant per la necessitat d'impulsar encara més l'acció directa i la mobilització permanent, sortint al carrer i unint lluites, cridant a la mobilització, a la participació, a la coordinació de tot el moviment ciutadà i les organitzacions sindicals, socials, plataformes, assemblees populars... per a donar una resposta adequada a aquesta crisi/estafa, visualitzant la convergència de les diferents marees dels sectors productius per a denunciar les retallades socials, la corrupció política, el cop d'estat dels mercats i el sistema antidemocràtic que gestionen les elits governants.

Davant les retallades socials, davant la creixent repressió, davant els retrocessos en les condicions laborals, davant les polítiques que fomenten l'espoli de la majoria de la població a favor dels interessos d'uns pocs, la CGT defensa ara encara amb més força la necessitat de la mobilització permanent, amb convocatòries pròpies però també en crides dels moviments socials, organitzacions sindicals, plataformes i espais que lluitin per canviar aquest sistema econòmic, social i polític i a favor d'una societat més justa, igualitària i lliure, sense cap mena d'afany de protagonitzar-les o capitalitzar-les.

La manifestació més nombrosa va ser la de Barcelona, amb unes 40.000 persones. Sota el lema "A Barcelona el 23F: les lluites al carrer!" es van organitzar marxes previes des de quatre punts diferents a les 17h. per convergir a plaça Catalunya, on a les 18.30h es va iniciar la manifestació, que baixant per Via Laietana va finalitzar a la plaça de Sant Jaume.

La manifestació va ser la confluència d'una columna antirepressiva des de Passeig de Gràcia, on Ester Quintana va perdre un ull per l'impacte d'una bala de goma llançada per un agent de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra la darrera vaga general del 14 de novembre, una columna pels Drets socials que sortia de Palau de Mar, on està el Departament de Benestar i Família, una columna contra el deute il•legítim (amb un bloc de l'assemblea indignada de Gràcia) que ha sortia dels Jardinets de Gràcia i una columna Laboral que començava la marxa al carrer Marqués de Campo Sagrado, a les portes del local sindical de Telefónica on 15 persones iniciaven una vaga de fam per la readmissió de Marcos Andrés Armenteros.

32 anys després del cop d'estat del general Tejero, 40.000 veus es van manifestar a Barcelona contra "el cop d'Estat financer", la precarietat social esdevinguda de retallades en educació i sanitat, els acomiadaments, el rescat il•legítim de la banca, la corrupció política, la repressió policial, i la falta de democràcia inclusiva sota el lema "Fem-los fora. Juntes podem".

Per altra banda, el diumenge 24 de febrer es va convocar una cadena humana contra la corrupció a la plaça de Sant Jaume a les dotze del migdia, sota el lema "Encadenats contra la corrupció." Davant la proliferació de la prevaricació, el suborn i la malversació de fons, la convocatòria demanava la dimissió dels càrrecs polítics imputats, l'agilització dels procesos judicials iniciats, una democràcia participativa i la devolució de tot els fons públics que hagin sigut sostrets.

A Palma la convocatòria de la Marea Ciutadana va aplegar unes 4000 persones sota el lema "Aturem el cop d'estat dels mercats". Els carrers de Ciutat s'inundaven amb el clam de les marees ciutadanes contra les retallades i per assenyalar la crisi de la democràcia actual i el capitalisme com a sinònim de misèria, pobresa i precarietat. El manifest consensuat per les diferents marees i organitzacions convocants posava de manifest les profundes mancances democràtiques de l'actual sistema, la pèrdua de credibilitat de les seves institucions i atacava a la pressió financera i al deute que empobreix a les classes populars, remarcant que la lluita és col•lectiva i cal estar totes unides per fer front als atacs indiscriminats contra els drets i llibertats de les persones. Per la seva banda, Manacor també volgué mostrar el seu rebuig i unes 200 persones van participar en una concentració.

A Lleida la manifestació del 23F convocada per la Plataforma lleidatana contra la dictadura financera i les retallades va aplegar unes 5000 persones després de que diverses marres sectorials confluïssin des de diversos punts de la ciutat. A Tarragona, després de marxes des de diversos barris, unes 4000 persones es van manifestar pel centre de la ciutat seguint la convocatòria de la Plataforma en Defensa dels Drets Socials. A Reus 300 persones es manifestaven seguint la crida de l'Assemblea Popular. I a Girona la Xarxa pels Drets Socials va aplegar unes 200 persones en la manifestació.

Llibertat, Igualtat i Sororitat

Secretaria de la Dona
Comitè Confederal CGT

Els moviments feministes sostenim en aquest país un esforç des de fa dècades perquè es reconegui la igualtat de drets entre les dones i els homes, protegida en la Constitució Espanyola de 1978, (article 14) o la Llei Orgànica 3/2007, de 22 de març.
A pesar d'aquest esforç –que continua l'emprès per les nostres àvies, mares, amigues – perquè no se'ns consideri un subproducte humà de segona amb funcions merament reproductives i de cures, a dia d'avui se segueixen vulnerant els nostres drets com ciutadanes, treballadores i persones.
- Les dones cobren menys que els homes en el món empresarial. La bretxa salarial és major si es mesura per rendiment (41,3%) que per guany mig per hora (19,3%).
- La taxa d'atur femenina és major a la masculina i en aquests temps de crisis no deixa d'augmentar en major percentatge, a pesar que la taxa de dones que finalitzen estudis superiors a l'Estat espanyol és major que la dels homes.
- Tampoc es reflecteixen les proporcions de dones i homes en la població espanyola, amb la seva representació en els alts càrrecs d'empreses, públiques o privades, de manera que

els llocs de major responsabilitat i remuneració els segueixen ocupant predominantment els homes.
Per altra banda, els canvis legislatius en matèria de taxes judicials, retallades en les prestacions de la Llei de Dependència, polítiques d'inclusió social, etc…, tot això no fa més que exacerbar les desigualtats socials, que en el cas de les dones se sumen al factor de discriminació per raó de sexe.
D'aquesta forma, trobem que, en lloc de caminar cap a una societat alliberadora que respecti a les persones sense cap discriminació i que com a mínim acati les normes a les quals suposadament se sotmet, estem avançant cap a una fosca realitat sotmetidora, esclavitzadora i fortament discriminatòria que imposa el seu patriarcat capitalista més salvatge.
Tal vegada és hora que les dones comencem a treballar cap a una nova cultura feminista, donant un pas més cap a la unió d'objectius de lluita per a aconseguir combatre el patriarcat no solament amb paraules sinó amb accions que consolidin un moviment solidari entre dones.
Per a això tenim un concepte: LA SORORITAT, eina que té una forta dimensió ètica, política i pràctica del feminisme contemporani, i que ens serveix per a construir aliances existencials i polítiques.
L'aliança de les dones en el compromís és tan important com la lluita contra altres fenòmens de l'opressió com el patriarcat. Se centra a crear espais que les dones puguin desplegar noves possibilitats de vida, per a contribuir amb accions específiques a l'eliminació social de totes les formes d'opressió i en el suport mutu per a assolir el poder genèric de totes i l'empoderament vital de cada dona.
És una experiència de les dones que condueix a la recerca de relacions positives per a lluitar juntes.
Enfront d'això, les dones de la CGT, mirem cap a davant, amb el front ben alt i ens unim per a defensar els nostres drets, empoderar-nos i sororitzar-nos. Volem que el món on ens ha tocat viure, ens inclogui des d'un llenguatge no sexista, ens reconegui, sigui respectuós, solidari, alliberador i no ens retalli gens més. Al revés, nosaltres ens unim per a sostenir-nos, animar-nos, capacitar-nos i seguir lluitant pels nostres drets i els de qualsevol persona discriminada.
Com dèiem fa temps, la revolució serà feminista o no serà.

La cultura de pagament

Elena Idoate

L'expansió financera durant les darreres dècades ha estat possible gràcies a la desregulació dels mercats financers. Ha calgut desmuntar els sistemes de control públic, però poques vegades s'assenyala que, a més a més, ha estat imprescindible que el capital financer compti amb un suport dels poders polítics per salvaguardar els seus interessos. Els governs i institucions supervisores, alhora que aprofundien en la liberalització financera, han hagut de facilitar i proporcionar mecanismes de socialització de les pèrdues financeres.
Els rescats bancaris són una salvaguarda del capital financer. S'han anat repetint arreu del món. Durant els 80 i els 90, en les nombroses crisis de deute a Amèrica Llatina i Àfrica. A Mèxic al 94, al Sud Est Asiàtic el 97, a Rússia el 98 i a Argentina el 2000, els col•lapses financers van anar seguits de rescats dels bancs a expenses del poble. Comporten una socialització de pèrdues a gran escala i a més els gestors i els accionistes queden indemnes. En tots els casos, com l'actual rescat del sistema bancari espanyol, principalment es preserven els interessos dels creditors, altres bancs que han prestat als que són rescatats. Els accionistes no perden, els creditors no perden, i els i les contribuents paguen.
La resta de mecanismes de salvaguarda són un degoteig continu de bancarrotes personals, i de vegades col•lectives, que desencadenen situacions dramàtiques. Un exemple són les execucions hipotecàries. Els bancs poden, en cas d'impagament dels terminis de les hipoteques que han prestat, quedar-se amb la propietat de l'immoble i seguir cobrant de la família desnonada perquè el deute no queda saldat. A l'Estat espanyol, les famílies que perden el seu habitatge han de seguir pagant una part del deute amb el banc, perquè el valor dels immobles és ara inferior a l'import de les hipoteques. La legislació hipotecària espanyola blinda un negoci perfecte als bancs, que els deixa immunes a la baixada de preus dels habitatges. De fet, totes les persones que s'han hipotecat ara deuen als bancs molts més diners dels que val casa seva.
Hi ha molts altres instruments que centrifuguen les pèrdues cap a les classes populars. Les lleis de fallida, que regulen les situacions d'insolvència, determinen amb quina seguretat els prestadors recuperaren el crèdit si aquest esdevé morós. A l'Estat espanyol, aquesta llei no permet la liquidació dels deutes de les persones insolvents. D'altra banda hi ha una gran magnitud d'estalvis bloquejats en les participacions preferents. I els fons privats de pensions, que quan fan fallida s'esfumen els estalvis per a la jubilació d'amplis col•lectius de treballadors i treballadores.
Les persones que firmaven una hipoteca o dipositaven els seus estalvis en preferents o en un pla de pensions, ho feien confiant en els bancs, que se suposa que estaven capacitats per gestionar els riscos. I també estaven motivades per les desgravacions fiscals de les administracions i les recomanacions de molts economistes. Tots ells els van empènyer a assumir uns riscos excessius, i això és una gran estafa. Les Plataformes d'Afectats per la Hipoteca porten temps lluitant contra els desnonaments, conseqüència devastadora d'una d'aquestes estafes.
Les execucions hipotecàries suposen la pèrdua dels estalvis i fins i tot de l'habitatge. Als Estats Units, els desnonaments acaben amb dació en pagament, lliurant l'habitatge al banc però saldant del deute. Al contrari que els rescats, això no suposa cap cost a la ciutadania i ha permès una reducció del sobreendeutament. Però no ha evitat la ruïna de milions de persones. A l'Estat espanyol, les conseqüències són molt pitjors perquè les persones desnonades es queden amb un deute de per vida.
Prevenir aquestes situacions, que són habituals i cada cop més greus, és una necessitat social molt urgent. En contra del que diuen els representants de la banca, "experts" en salvaguardar els interessos financers, s'haurien de fer quitances del deute hipotecari de les persones que no poden seguir pagant. Fins i tot caldria una quitança de les hipoteques que sí es poden pagar però el seu deute és més elevat del preu real de l'immoble. És indispensable una reestructuració del deute per a rebaixar dràsticament el sobreendeutament dels sectors econòmics. I molt especialment el de les famílies, que tenen moltes menys opcions. Els bancs han d'assumir les pèrdues, i això lluny d'empitjorar l'economia, suposaria una millora perquè està ofegada pel deute. Hi ha moltes altres maneres, la ILP que es tramita al Congrés dels Diputats planteja la dació en pagament i el lloguer social.
Cal lluitar contra tots aquests mecanismes que centralitzen la riquesa en unes poques mans, transfereixen els recursos de les classes populars cal als rics i enfonsen les persones. La facilitat dels bancs per rebre recursos i desnonar persones és nociva per l'economia, i terriblement injusta. És resultat del poder enorme que tenen, però que la PAH ens ha demostrat que sí que es pot desafiar.

** Elena Idoate és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa.*

La reforma laboral dispara les xifres d'ERO

Redacció

Catalunya registra un rècord de 5.800 ERO el 2012

Catalunya va registrar una xifra rècord d'expedients de regulació d'ocupació (ERO) l'any passat. Se'n van tramitar 5.852 en total, un 87% més que durant el 2011 i el nombre d'afectats va superar els 70.400 treballadors, segons les dades fetes públiques pel departament d'Empresa i Ocupació.

Gairebé nou de cada deu dels ERO tramitats van ser temporals i van afectar 59.728 persones, mentre que la resta van ser d'extinció de contractes i van suposar 10.729 acomiadaments. Es tracta de la xifra d'afectats més alta des del 2009, quan es van registrar menys expedients però amb més treballadors afectats (131.350 en total).

Tot i que els ERO a Catalunya creixen un 87% el 2012 es redueix la proporció d'extincions. Els expedients de suspensió temporal d'ocupació han augmentat un 95,3%, de 2.663 el 2011 a 5.200 l'any passat, i suposen un 89% del total, mentre que els d'extinció, que representen l'11% restant (fa un any era el 15%) han crescut un 40,2%, de 465 a 652.

El nombre de treballadors afectats ha augmentat un 48,3%, passant de 47.506 el 2011 a 70.457, dels quals el 85% (59.728) van estar afectats per un ERO temporal i el 15% (10.729) per un d'extinció.

De cara als propers mesos, l'evolució dependrà de si continua o no l'ajust al sector privat i de com es faci també el del sector públic, que des de l'any passat és font de destrucció d'ocupació per les mesures d'austeritat dictades pel Govern.

Els sindicats calculen que al llarg del primer semestre de 2013 es perdran uns 50.000 llocs de treball en aplicació d'ERO a l'Estat espanyol

A nivell de l'Estat espanyol, els sindicats calculen que, veient els anuncis i els plans de les grans empreses espanyoles, al llarg del primer semestre de l'any es perdran uns 50.000 llocs de treball en aplicació d'expedients de regulació d'ocupació (ERO). A més d'aquests acomiadaments es produiran reduccions salarials i de jornada laboral en una quantia impossible de calcular en aquests moments. El sector financer, amb Bankia al capdavant, Iberia i Vodafone són els casos més importants. Després vindran més empreses del sector públic, com Telemadrid. Les perspectives són coherents amb el gran increment d'ERO que es va produïr l'any passat.

La mateixa evolució de l'economia, tan negativa, i les expectatives que havia aixecat entre els empresaris la reforma laboral del Govern del PP expliquen aquest increment tan notable dels expedients. Una de les grans novetats de la reforma és la derogació del permís administratiu previ per tirar endavant un ERO, una vella reclamació de la patronal. Però, com era d'esperar, la no intervenció administrativa en la primera fase ha portat un increment de l'arbitratge, les consultes i la mediació de l'autoritat laboral a posteriori. I també un increment notable dels casos que arriben als tribunals, on els advocats de les empreses no han obtingut els resultats que esperaven. Es queixen que els magistrats se segueixen pronunciant a favor dels treballadors. D'aquestes queixes han nascut les peticions perquè el Govern torni a modificar la llei.

Una de les peticions més antigues de la patronal consisteix a reduir la discrecionalitat dels magistrats, una cosa que en principi s'havia aconseguit amb la reforma, que acota i precisa molt més les causes econòmiques dels acomiadaments objectius. No obstant, els lletrats, que rebutgen haver calculat malament els efectes de la reforma, denuncien inseguretat jurídica davant els tribunals. S'haurà de veure si el Govern espanyol accedeix a reduir el marge d'interpretació dels jutges, que acostumen a rebutjar els ERO amb arguments com documentació insuficient, vulneració del dret a la negociació col•lectiva i l'omissió de requisits formals, o permet que la llei tingui el seu rodatge i maduri.

Els acomiadaments i la reforma laboral

La reforma laboral que des del febrer de 2012 facilita la tramitació d'un expedient ha disparat l'ús dels ERO i s'han trencat tots els rècords. Els sindicats ja van alertar al febrer de 2012, quan va entrar en vigor la reforma laboral de Rajoy, que la normativa que facilitava la tramitació dels ERO i ampliava els motius necessaris per justificar-los tindria un efecte devastador. La reforma laboral ha estat un fracàs: tots els indicadors són negatius i ens trobem molt lluny de la recuperació.

Segons els promotors de la reforma laboral (el govern del PP), un dels objectius de la nova normativa laboral era que els empresaris fessin servir les mesures de flexibilitat interna –reducció de jornada o sou, per exemple– per evitar la mesura més dràstica, els acomiadaments.

El nombre d'ERO s'ha disparat el 2012 per la crisi, per les noves facilitats per tramitar-los i justificar-los i, sobretot, perquè fer un ERO ha deixat de ser tabú per la situació de crisi generalitzada. Ara també caldrà veure que passarà el 2013 negre a causa de la normativa que permet fer ERO a l'administració pública.

Malgrat que l'autoritat laboral ja no ha d'aprovar els ERO, continuen sent una àmplia majoria els que es tanquen amb acord.

Excepte en els casos d'empreses amb forta presència sindical i plantilles disposades a fortes mobilitzacions, al treballador pràcticament només li queda la via judicial per protestar, així que sap que té poca força i accepta qualsevol millora que proposa l'empresa. I la companyia millora més o menys les condicions en molts casos perquè dubta de què passarà si s'acaba als tribunals.

De tota manera, i encara que han augmentat gairebé dos punts, fins al 12%, els acomiadaments col•lectius continuen tenint poc pes respecte al total d'acomiadaments. Això passa perquè encara és més fàcil fer fora gent individualment. La reforma també ha ampliat el ventall de causes que ho justifiquen.

Reial decret llei 4/2013: concretant la privatització del Ferrocarril

Sindicat Federal Ferroviari de la CGT

El dissabte 23 de febrer es va publicar al BOE el Reial decret llei 4/2013, de 22 de febrer, de mesures de suport a l'emprenedor i d'estímul del creixement i de la creació d'ocupació. Un altre Reial decret llei que, saltantse el debat i el control parlamentari amb l'excusa de la urgència, avança ferm en la privatització del ferrocarril. I ho fa enmig d'un batibull de mesures antisocials que beneficien les empreses i a les ETT a costa dels drets dels i les treballadores. Tot perquè els de sempre segueixin pescant a costa nostra en un riu cada cop més regirat.

Abans de la segregació, les línies convencionals pertanyien al patrimoni de RENFE i FEVE, i la línia d'AVE Madrid-Sevilla al patrimoni de l'Estat. La Llei del sector ferroviari va donar la volta a aquesta situació: les línies d'AVE van passar a ADIF (pensant que podrien ser les primeres privatitzables) i les convencionals a l'Estat.

Aquest nou Reial decret llei treu totes les infraestructures del patrimoni de l'Estat, perquè totes, sense excepció, puguin ser fragmentades i privatitzades o donades en concessió.

En sis mesos el Ministeri d'establir el "Catàleg de les Línies i Trams de la Xarxa ferroviària d'interès general", que ja no seran totes les línies administrades actualment per ADIF, perquè del Catàleg s'exclouran les que puguin ser traspassades a les autonomies i que no es considerin ja d'interès general.

Si el Reial decret llei 22/2012 implantava la liberalització del transport de viatgers el 31 de juliol de 2013, ara s'estableix com es durà a terme:

- De forma immediata el transport que tingui finalitat prioritàriament turística (trens les places del qual venguin com a part d'un paquet de serveis i els actuals "trens turístics")
- Serveis de transport d'interès públic: es licitaran establint contractes subvencionats amb fons públics.
- Serveis "comercials": es lliuren a la competència mitjançant títols habilitants atorgats pel Ministeri de Foment.

El Quart Paquet Ferroviari, actualment en preparació, estableix la liberalització del transport de viatgers per ferrocarril el 2019. El Ministeri de Foment ha decidit arriscar i precipitar l'obertura a la competència amb un avançament de sis anys, potser responent a la pressió del govern alemany perquè els trens de DB, que segueix sent una empresa integrada i pública, puguin circular per les vies d'ADIF.

La segregació ha estat un desastre, la liberalització del transport de mercaderies un autèntic fracàs. Però aquest govern no es desanima i està disposat a seguir endavant amb noves fragmentacions, noves liberalitzacions i avançant, com diu el Ministeri, "de manera similar al procés que nan seguit altres sectors", totalment privatitzats.

Cal que tots ens posem a lluitar units amb un objectiu comú: enfrontar-nos a un procés privatitzador que acabarà amb el ferrocarril públic i social i amb el nostre futur.

L' ALTRA REALITAT

Ja fa un any de la reforma laboral

Pepe Berlanga

Després de la celebració de les Eleccions Generals del 20 de novembre de 2011, que van donar la majoria absoluta al PP, les mesures anti laborals no es van fer esperar. Poc més de dos mesos van necessitar per a enredarar totalment les disposicions que tant ens van costar conquistar. Transcorria la primera quinzena de febrer i aprovaven, utilitzant l'eina que ja no abandonaran del reial decret llei, una cadena de disposicions urgents per a la reforma del mercat laboral desquiciant matèries significatives sobre contractació, flexibilitat interna i flexibilitat externa.

Explicaven que pretenien potenciar la flexibilitat externa de les empreses utilitzant, essencialment els mecanismes de sortida de l'ocupació (o sigui l'acomiadament); ampliar la flexibilitat interna, accedint a una major adaptació de les condicions de treball, com la jornada laboral, als canvis en la situació econòmica de les empreses; enfortir la flexibilitat salarial, en funció dels canvis que s'ocasionin en el conjunt de l'economia; restringir la "magnificencia" del sistema de prestacions per atur, restringint les condicions d'accés i manteniment; afavorir els ajustaments quantitatius i qualitatius entre l'oferta i la demanda de treball a través d'una major participació dels serveis privats d'ocupació i de l'increment de la mobilitat geogràfica i funcional dels treballadors.

Tan sols ha transcorregut un any d'aquesta penúltima reforma laboral, totes les crítiques que va aixecar s'han demostrat justificades. Les prediccions sobre la seva incidència en la degradació de les relacions laborals són, incuestionablemente, una veritat irrefutable.

El resultat, el previsible, és més fàcil acomiadar i a més és més barat. La contractació s'ha precaritzat a limitis insostenibles. La flexibilitat és una eina que monopolitzen exclusivament les empreses. La negociació col•lectiva s'ha afeblit substancialment. I, com no podia ser d'altra manera, els desocupats es troben constantment en entredit És a dir, que si a l'octubre de 2011 hi havien 4.360.926 aturats registrats en les oficines de l'INEM, al gener de 2013 hi havia inscrits 4.980.778, gairebé 620.000 desocupats més, encara que si féssim cas a la EPA les seves dades són més aterridores, ressenyant que el 4t trimestre de 2012 es van arribar gairebé als sis milions de desocupats (5.965.400 -26,02%-).

Amb l'evaporització de l'autorització administrativa per als acomiadaments col•lectius i la disminució del cost per acomiadament improcedent, les empreses han fet el que era predictible, aprofiten l'ocasió per a acomiadar treballadors amb més antiguitat, pagant indemnitzacions ridícules. O, en el millor dels casos, aquests treballadors i treballadores s'han vist davant la disjuntiva de reduir el seu salari, disminuir la jornada laboral o suspendre temporalment el contracte de treball, tot això enfront d'una possible pèrdua del lloc de treball, el qual tampoc es troba garantit, un xantatge en tota regla.

En conclusió, al costat del limitat èxit aconseguit i davant les restrictivíssimes perspectives de que millori en el futur la situació socioeconòmica, la conseqüència actual de la reforma laboral de 2012 ha estat el desmantellament d'un bon nombre de drets sociolaborals, conquistats per la constant i incansable lluita obrera.

No obstant això, no hem de cedir en l'obstinació i insistir fins a recuperar els espais perduts, altres lluites ens estan demostrant que si es pot, només de nosaltres dependrà.

Cap a un nou paradigma social i mediàtic de defensa dels drets laborals: el cas de Marcos Andrés Armenteros

Moisès Rial.
Secretari de Comunicació de CGT Catalunya

El cas de Marcos Andrés Armenteros, és el d'un treballador acomiadat de Telefónica pel fet de patir una hèrnia discal que el va obligar a estar de baixa per causa mèdica justificada durant un total de 31 dies durant el 2010. Ell havia treballat com a operador tècnic a Telefónica des de fa més de dues dècades i pateix dolors d'esquena des de feia 5 anys.

Aquesta patologia, que pot ser comú a diversos perfils professionals, se li ha d'afegir la deriva d'aprofitar la darrera reforma laboral del PP, que va comptar amb el suport de CIU entre d'altres, que facilita l'acomiadament de forma arbitrària, degut a que les empreses poden acomiadar un treballador per causes objectives (20 dies per any treballat d'indemnització, amb un any límit de salari) per faltar deu dies a la feina, tot i tenir una baixa mèdica justificada, al llarg de dos mesos consecutius. Aquesta nova regulació s'està utilitzant de forma arbitrària per cometre acomiadaments com el cas de Marcos i tants d´altres anònims, en pro d´ampliar rendes del capital via expulsar treballadors amb drets adquirits, per nous contractes amb subsalaris i precaris, i alhora treure's de sobre treballadors reivindicatius. Fruit de trobada entre sindicalistes de Telefónica i diputats al Parlament, es forçà una reunió amb el director territorial de Telefónica a Catalunya, en Quim Faura, i es va garantir no cometre nous acomiadaments similars, però sense voler readmetre a Marcos, malgrat els milionaris contractes públics de Telefónica té vigents amb la Generalitat de Catalunya.

I no oblidem que, malgrat el fet de que sigui una multinacional com Telefónica amb capacitat per garantir silencis mediàtics via publicitat, ha tingut una resposta social al carrer, amb vagues de fam incloses, afegint-s'hi solidàriament sindicalistes de diverses organitzacions sindicals.

I el fet que mitjançant les xarxes socials, s'hagi trencat el setge mediàtic, amb Trending Topics a Twitter com #marcosReadmisión en ple Congrés Mundial de Mòbils #MWC13, obre un nou paradigma de la mobilització social i virtual, on qui avantposa maximitzar les rendes del capital, a la dignitat de la classe treballadora i la seva salut laboral, s'exposa a un descrèdit social i de marca davant els propis usuaris i consumidors, a multinacionals com Telefónica/Movistar, que ja no tenen el monopoli del control de la informació, en un procés d'empoderament social i d'unió de lluites socials i sindicals en favor dels drets laborals, que en el futur serà creixent i determinant per la lluita contínua cap a la justícia social i dignitat dels i les treballadores.

QUI PAGA MANA

La reforma laboral, el PP i Bárcenas

Emili Cortavitarte Carral

A mitjans de febrer de l'any passat, el govern de Mariano Rajoy va posar en marxa la reforma laboral més agressiva de les darreres dècades. Una reforma que entre d'altres bestieses obria encara més les portes a la flexibilitat interna i externa de les empreses mitjançant: acomiadaments improcedents, acomiadaments objectius, expedients de regulació d'ocupació... amb indemnitzacions més barates i tràmits més tous.

L'esmentada reforma ha contribuït de manera fonamental a l'augment de persones en atur i dels acomiadaments individuals i col•lectius, a la rebaixa substancial de les indemnitzacions per acomiadament i a facilitar a les empreses de manera quasi absoluta l'adequació de les plantilles als seus interessos econòmics, laborals i socials (facilitant la persecució sindical)

No obstant, no sembla aquesta la impressió de la realitat laboral que té el PP pel que fa als seus treballadors de la seu nacional (d'Espanya). Així, el senyor Floriano considerava al senyor Sepúlveda (exalcalde imputat en el cas Gurtel) un "funcionari del partit", protegit per l'Estatut dels Treballadors, al qual no era senzill fer fora. Pocs dies després el tema sembla que es va solucionar. Però, encara no sabem per quina fórmula i si es van acollir a la seva pròpia reforma laboral (tant l'empresari com el treballador, tots dos del PP)

El cas que suscita encara més indignació popular i col•lectiva és el del senyor Bàrcenas. La direcció de la seva empresa (senyora Cospedal, secretaria general) ve a dir que fa dos anys se li fer un acomiadament pactat i diferit pel qual ha estat cobrant més de 21.000 € mensuals (amb prorrateig de pagues extres) i cotitzant a la Seguridad Social per allò de la legalitat (no com els sobres)

Però, l'esmentat exgerent i extresorer ha presentat demanda d'acomiadament improcedent perquè considera que aquest pagaments se li feien en condició d'assessor, amb despatx, secretaria... i que aquesta relació contractual s'ha trencat unilateralment i sense el seu coneixement i consentiment. A més, argumenta que no ha ostentat càrrec de representació sindical, suposo que amb aquest darrer argument intenta facilitar la conciliació!

Tot i l'espectacle deplorable que està donant el partit que detenta el govern central i una majoria dels governs autonòmics i municipals, no se m'acudiria fer d'esquirol i recomanar a la seva direcció que treguin ja el document de la rescissió de contracte pactada de fa dos anys o que revisin les mesures d'acomiadament objectiu que hi ha a la seva reforma laboral i se les apliquin a un treballador que reconeix comptes a Suïssa per valor de 38 milions d'euros... Potser, fora millor que facin un ERO d'extinció d'activitat de l'empresa PP.

Pobresa al cor del sistema

Alba Gómez

"En un país ben governat, la pobresa fa vergonya. En un país mal governat, la riquesa fa vergonya" (Confuci)

Podem parlar a Catalunya d'un Estat democràtic quan més de mig milió de persones no tenen dret de gaudir d'una vida digna? Quan una de cada cinc persones lluita cada dia per menjar o per dormir? Quan una de cada tres ancianes ha de convertir l'economia domèstica en un trencaclosques per arribar a final de mes? Quan centenars de persones malviuen en assentaments i una de cada tres aturades no cobra la prestació? Davant el buit i la manca d'expectatives, la societat civil té molts reptes i també moltes coses a dir.

El 28 de gener al migdia, una inspectora de la Conselleria de Benestar i Família de la Generalitat va entrar a l'Ateneu Popular Julia Romera de Santa Coloma de Gramenet per advertir a les voluntàries del col•lectiu Menjar per a tothom –que en aquell moment estaven servint el dinar a una trentena de veïnes sense recursos– que clausuraria el seu menjador social perquè no complia la normativa de la Generalitat. Aquest servei, que ofereix un plat calent a una trentena de persones dos dies a la setmana, no disposa de llicència perquè és una iniciativa popular i provisional: el veïnat la va posar en marxa el 2010 per fer front a la manca de places municipals de menjador social.

Dues setmanes abans d'aquest fet, la Guàrdia Urbana, la Policia Nacional espanyola i els Mossos d'Esquadra van entrar a dues naus industrials del carrer Zamora, al barri barceloní del Poblenou, per desallotjar –sense haver avisat– 47 persones d'origen subsaharià que habitaven un dels recintes. Les van deixar a la intempèrie.

Són dues mostres de com el braç legal o policial de l'administració pública pot acabar desprotegint la població més vulnerable; de com la política arriba a un atzucac quan toca garantir els drets bàsics de la població. A casa nostra, situacions que ens semblaven extremes s'han anat naturalitzant: una de cada quatre catalanes té dificultats per subsistir i hi ha 840.000 persones a l'atur i milers que han perdut la llar o estan a punt de perdre-la. No obstant això, les administracions continuen retallant els serveis socials. Com hem arribat fins aquí?

Mirades a la pobresa

La pobresa ve de lluny. Històricament, l'esclavitud, el règim de servitud feudal i el treball assalariat han lligat de mans i peus i han sotmès la gent pobra als sectors poderosos i als "mercats". La pobresa, doncs, és sistèmica –com recorda l'economista J. Iglesias del Seminari d'Economia Crítica Taifa– perquè les persones assalariades solem percebre menys riquesa de la que produïm. "Mentre aquesta explotació existeixi, no s'eradicarà la pobresa", manifesta.

El sociòleg Jordi Estivill, que ha dirigit l'Observatori Català de la Pobresa, la Vulnerabilitat i la Inclusió Social i altres programes internacionals per organismes com l'OIT, coincideix amb aquest punt de vista: "Tot i que abans del capitalisme ja hi havia pobresa, aquest sistema la trasllada al cor i la fa estructural perquè obliga els pobres a esforçar-se per deixar de ser-ho". Per a Estivill, la crisi actual ha cronificat la pobresa i ha fet davallar més gent a l'extrema pobresa. Laia Pineda, coordinadora del Panell de Desigualtats a Catalunya (PaD) de la Fundació Jaume Bofill, arriba a la mateixa conclusió: "L'impacte més gran d'aquesta recessió és que la societat s'ha vulnerabilitzat molt, hi ha menys cohesió social i hem viscut una pèrdua progressiva de benestar".

A diferència de les crisis anteriors, el nombre de gent protegida s'ha contret i hi ha més persones que ho poden perdre tot d'un dia per l'altre. Ho explica el sociòleg Lluís Sáez: "La classe mitjana ha deixat de ser resistent a la crisi i, avui, una empresària d'èxit pot caure de manera sobtada en una espiral decreixent i acabar en situació d'exclusió". Tant ell com Laia Pineda perfilen la definició de pobresa: és diferent caure en la pobresa de manera provisional que caure-hi de manera crònica. "És diferent un jove que té el paraigües de la família que una persona jubilada o vídua, amb poques expectatives de sortir-ne", apunta Sáez. I afegeix que els col•lectius amb més risc d'empobrir són el jovent de 16 a 24 anys, les dones de més de 55 anys, les llars d'origen immigrant o monoparental, les aturades i les persones incapacitades.

Quan les persones romanen en situació de pobresa de manera permanent, parlem d'exclusió social, gent que voreja el marge i que és ignorada pels subsidis socials. "La riquesa és dins de les persones", sentencia Guizo, un veí sense llar del Poblenou. No s'equivoca: la pobresa no és només la manca de recursos materials, sinó també la manca de relacions. Les persones excloses per la societat són les que, a més de no tenir ingressos, han perdut els vincles socials –família, amistats, veïnat...–, el mitjà imprescindible per integrar-se a la societat.

La crisi actual també ha generat un nou grup de pobres: les working poor, treballadores que, malgrat tenir feina, no poden viure dignament. Viuen els efectes de la flexibilització del mercat de treball dissenyada als anys 80. "Imaginem que, un dia, mentre caminem, ens treuen el casc. Nosaltres podem continuar avançant i no passa res, però, quan caigui una pedregada, no tindrem casc per protegir-nos i haurem d'entomar els cops", il•lustra Lluís Sáez. A l'Estat espanyol, està pedregant: vivim els efectes de la reforma laboral i d'un Salari Mínim Interprofessional ridícul, comparat amb el d'altres estats europeus: 648 euros (a casa nostra), al costat dels 1.398 euros de França o els 1.462 euros d'Irlanda.

Privació és pobresa

Què és el llindar de la pobresa? Una fórmula numèrica –molt qüestionable– que canvia any rere any. "Hem de fugir de la mitologia de les xifres", adverteix Estivill. Per això, moltes veus parlen de privacions per esbrossar la pobresa. "Què passa amb tota la gent que supera el llindar de pobresa, però no pot assolir els serveis bàsics?", es pregunta Laia Pineda per explicar l'escala de privacions de la ciutadania. Segons ella, quan les privacions afecten aspectes com la dieta, l'habitatge, el vestit, la calefacció o les vacances, estan empobrint les persones, tot i que les estadístiques, això, no ho recullin.

Sense escuts

Una llar amb recursos té catorze vegades més possibilitats d'assolir un títol postobligatori que una llar empobrida. És una dada greu si tenim en compte que l'educació és un dels tres grans escuts que tenim la ciutadania per defugir la pobresa. Els altres dos escuts són la família i el treball. "Hem perdut els escuts", manifesta Lluís Sáez: "S'ha retallat la inversió educativa, no es crea ocupació digna i les famílies s'han fragmentat, sobreendeutat i han estat abandonades pels governs". Si aquests governs garantissin els tres escuts socials, les taxes de pobresa minvarien. Així ho va fer Finlàndia. L'any 1994, tenia una taxa d'atur del 20% i, per combatre'l, va invertir en educació, finançant un sistema educatiu excel•lent. Vuit anys més tard, l'atur havia davallat fins al 6%, una xifra que la crisi no ha aconseguit capgirar.

Enriquir-se empobrint

El 2011, un directiu d'Inditex guanyava mil vegades més que una treballadora mitjana de la seva plantilla. No és un cas aïllat. Tot i que, a casa nostra, sempre hi ha hagut gent rica i pobra, la distància entre una i altra mai no s'havia dilatat tant. Tant és així que, en una mateixa ciutat com Barcelona, una família de Pedralbes disposa d'una renda set vegades més alta que una de Nou Barris. "La desigualtat, a l'Estat espanyol, es va produir abans de la crisi perquè les polítiques correctores –els impostos i els serveis socials– no van servir per redistribuir la riquesa", explica Guillermo Fernández, investigador de la Fundació FOESASA. Avui, l'Estat espanyol ha batut tots els rècords: és el més desigual d'Europa i es troba als antípodes de Suècia, Finlàndia, Noruega i Holanda, els estats més igualitaris i amb les prestacions socials més sòlides del continent.

"El sistema econòmic permet les apropiacions indegudes per part d'una elit econòmica i el sistema polític les consagra amb lleis com l'amnistia fiscal", apunta Sáez. Jose Iglesias estira el mateix fil i el porta més enllà: "Mentre la societat en massa s'empobreix, el capital gaudeix d'una situació immillorable". De fet, argumenta, si la gent treballa, s'empobreix perquè el sou baixa i, si no treballa, s'empobreix perquè es queda sense ingressos. És el cas de Plàcido, un jove nascut a la República Democràtica del Congo que recorre la ciutat de Barcelona amb el currículum a la mà. S'ofereix per fer qualsevol tipus de feina. Ara fa tretze anys que va arribar a Catalunya i en fa cinc que no troba feina perquè el mercat laboral és un desert per a ell. "Aquest sistema deixa els immigrants al carrer, sense cap opció", denuncia. Tot i que té el permís de residència, se sent desemparat, sense recursos ni il•lusió per tirar endavant.

La població nouvinguda –i, especialment, les darreres persones que han arribat de l'Àfrica subsahariana– té un risc del 80% de patir pobresa severa. "Hi ha un altre col•lectiu al qual la desigualtat afecta per partida doble", recorda Pineda, "les dones". "La desigualtat, a casa nostra, és molt sexista", conclou la sociòloga, i afegeix que tres de cada quatre treballadores precàries són dones.

Des de baix

Les lluites contra la pobresa són molt diverses: individuals o col•lectives, caritatives (com la recollida d'aliments) o emancipadores (com els plans integrals o les accions de desenvolupament comunitari). Tradicionalment, les organitzacions privades i religioses han monopolitzat l'acció caritativa al nostre país, en alguns casos, sense qüestionar les injustícies del sistema. El 2012, per exemple, les 4.000 voluntàries de Càritas van atendre 260.000 persones empobrides. Hi ha moltes organitzacions, com la Creu Roja, Arrels o el Banc dels aliments, que brinden l'ajut que l'administració pública ha deixat d'oferir. Fixemnos-hi: l'Ajuntament de Barcelona té disset menjadors socials que ofereixen 1.540 àpats diaris, un nombre de places insuficients, tenint en compte que hi ha 3.000 persones sense llar a la ciutat.

Per fer front al buit de l'administració, cada dia germinen més iniciatives veïnals, com el menjador social El Caliu impulsat pel veïnat del districte d'Horta, que alimenta 120 persones, o el menjador de l'Ateneu Julia Romera, que la Generalitat amenaça de tancar. "Havíem detectat dos grups de veïnes: les que no poden cuinar perquè no tenen cuina i les que poden cuinar, però no tenen menjar", relata Jordi Garcia, un dels impulsors del menjador. Al menjador, atenen –sobretot– el primer grup de persones i la cooperativa de consum agroecològic El cabàs (també vinculada a l'ateneu) s'encarrega d'oferir aliments a una desena de famílies del segon grup. Avui, després de gairebé tres anys de feina, el veïnat adverteix que desobeirà l'ordre de tancament en cas que s'acabi produint: "Continuarem obrint el menjador mentre l'Ajuntament no ofereixi més places", afirma Garcia.

Una iniciativa diferent, la trobem al barri barceloní del Poblenou. Allí, un grup veïnal s'organitza per donar suport als assentaments: grups de persones, majoritàriament d'origen subsaharià, que malviuen en naus abandonades. "Fa dotze anys que donem suport a la població immigrada i ara en fa tres que vam crear la Xarxa de Suport als Assentaments per distribuir aliments als polígons, naus, assentaments i pisos pastera del barri", recorda Quim, membre de la Xarxa. Gràcies a aquesta tasca, prop de 200 persones tenen accés a menjar i una vintena han pogut accedir a microcrèdits per fer front a les despeses bàsiques. Aquestes setmanes, la gent de la Xarxa dóna suport a les ocupants de la nau del carrer Puigcerdà, un dels assentaments de transhumància més importants del país, que no té aigua corrent ni llum. Moltes de les persones que hi habiten es dedicaven a la venda ambulant o a buscar ferralla i el crac de la construcció –i la reducció de les ferralles– els ha empobrit fins a límits extrems.

"El nostre problema és molt greu.

Porto deu anys lluny de la família i m'han deixat penjat al carrer", manifesta Guizo, que acaba de veure com tapiaven el local que estava ocupant. "Si en lloc de deixar-nos al carrer, la policia ens ajudés, tot aniria millor", manifesta. Al seu costat, Desmo, que va arribar de Jamaica, recorda que el nostre país té 800.000 pisos buits: "Si es destinés només el 10% a acollir la gent que no tenim res, se solucionaria el problema". Aquest jamaicà explica que, molts dies, se'n va a dormir sense haver pogut menjar: "Només volem aprendre, treballar i menjar, però la policia ens controla i ens persegueix", denuncia. Jordà, membre de l'Assemblea Social Poblenou, coincideix amb Desmo: "No és que l'administració ajudi poc els col•lectius més vulnerables, sinó que els perjudica. Si, per exemple, l'Ajuntament no garanteix l'aigua potable a aquests veïns, almenys que no els multi quan vagin a buscar aigua", defensa. Segons ell, el barraquisme i la persecució d'aquesta gent sense recursos palesen un règim d'"apartheid encobert" en què milers de persones sense papers són marginades per l'administració.

Davant de tot això, per què no hi ha més revoltes? Jordi Estivill té una explicació: "Cap revolució social l'han fet els més pobres perquè ser pobre és una feina molt dura, la més dura de totes: subsistir dia rere dia crema molt". Avui, doncs, encara no hi ha consciència ni organització col•lectiva de la pobresa, sols hi ha milers de persones que lluiten per subsistir. Potser un dia esclatarà la revolta, però, mentrestant, veurem com es continuen suïcidant pensionistes en comptes de banquers, com va passar el 1929.

La gent rica té cara

"Els dos col•lectius més opacs i menys estudiats a casa nostra són els de l'extrema riquesa i l'extrema pobresa", adverteix Estivill. I es pregunta: "Sabem fins a quin punt la gent més rica de Catalunya participa en els circuits financers internacionals?". Segons ell, ens manquen dades i ens hem de guiar per les intuïcions: "Intuïm que els grans directius de banca s'han enriquit amb la crisi perquè han especulat amb els nostres diners; intuïm que se n'han beneficiat perquè, abans, la riquesa era industrial i, ara, és financera".

A l'Estat espanyol, la poca pressió fiscal que recau sobre les grans fortunes –una pressió que, segons l'Eurostat, ha caigut 10,2%– no contribueix a lluitar contra el frau ni l'opacitat de la riquesa. Amb tot, encara tenim algunes xifres a l'abast. Sabem, per exemple, que el 10% de declarants de l'Estat espanyol concentren el 50% del patrimoni. Sabem que, l'any 2010, a l'Estat Espanyol, hi havia 143.000 milionàries (Informe sobre riquesa al Món) i que aquest Estat ocupava, segons la consultora Deloitte, el novè lloc del rànquing amb més milionaries del món. També sabem que, a l'Estat espanyol, l'1% de les rendes superiors acaparen el 8,8% de la riquesa anual del país.

Tanmateix, quin rostre tenen les persones que acumulen més riquesa a casa nostra? La revista Forbes posa una mica de llum sobre la pregunta: el 2012, hi havia setze persones espanyoles amb una fortuna superior als mil milions de dòlars, ciutadanes acceptades als rànquing de les grans fortunes mundials. Al capdamunt, trobem Amancio Ortega, fundador de Zara, que té la cinquena fortuna més quantiosa del món. A dalt de l'article podeu consultar la llista (segona imatge).

Al marge de les fortunes declarades, es calcula que, al món, hi ha entre 21 i 32 bilions de dòlars amagats en paradisos fiscals (Tax Justice Network), una xifra que depassa de llarg els 50.000 milions de dòlars que, segons el PNUD, es necessiten per eradicar la fam al món.

** Article d'Alba Gòmez publicat al núm. 304 del setmanari Directa.*

NISSAN: Punt i final

Secció Sindical
CGT Nissan Zona Franca

El resultat final de les negociacions de conveni a Nissan es veia venir. Després d'innombrables reunions de l'anomenat Pla de Competitivitat, l'empresa es va acabar sortint amb la seva. Al final CCOO i UGT, es van sumar a l'acord que primer havia ratificar SIGEN-USOC. Annexat a l'acord durant el dia 28 de gener es va signar una mena d'aclariment de diversos dels punts de l'acord.

Aquest acord inclou, entre d'altres, els punts següents:

- Augment del temps de treball diari.
- Augment de dies de treball anuals. Passem de 218 a 220 + 3 dissabtes addicionals.
- Creació d'una borsa de dies amb gestió per part de l'empresa dels dies de descans dels treballadors, (-25 / +25). Incloent els dies generats per flexibilitat i 2 o 3 dels 7 flotings de cada treballador.
- Canvi en el període de vacances, de juliol a setembre, en funció de les produccions.
- Nou salari dels treballadors de Nissan, doble escala salarial, amb salaris més baixos per als nous treballadors contractats.
- Increment saturació al 100%.

Durant els últims dies de gener es va estar discutint la forma d'escriure un acord, que estableix les pitjors condicions que es recorden a Nissan. En un primer moment, tots els sindicats vam donar una resposta negativa a la voluntat de l'empresa de canviar les nostres condicions de treball, en aspectes com l'augment de jornada, discriminació salarial, increment dels ritmes, ... línies vermelles, es feien dir. El temps va permetre que les postures hanessin canviat i aquells que negaven una i altra vegada no compartir aquestes idees, al final van acabar acceptant la proposta de la Direcció.

Des de la CGT valorem aquest acord com negatiu per als drets i condicions dels treballadors. No podem acceptar que s'estableixin acords que únicament busquen millorar el resultat econòmic de l'empresa. Les mesures acordades en aquest pacte són mesures contràries a la nostra idea de defensar els drets dels trabajadorxs, són mesures que augmenten la precarietat, més ritmes, menys salari, són mesures que augmenten l'atur, com els augments de jornada, quan hauríem repartir el treball per generar ocupació.

Des de la CGT tenim clara una cosa, els signants no ens representen.

Programari per prevenir malalties relacionades amb ordinadors

Paco Pozo
Secretari de Salut Laboral
CGT Catalunya

Les malalties relacionades amb els ordinadors augmenten a mesura que es fa un ús cada vegada més intensiu d'ells.

La situació i altura de l'ordinador, la cadira i la taula en la qual s'utilitzi, així com la postura de l'usuari, intervenen de forma directa en l'aparició d'aquest tipus de dolències.

No cal dir que s'han de tenir en compte les disposicions legals i recomanacions d'ergonomia i seguretat en el treball que podeu trobar a la xarxa (INSHT, Gencat,...).

Des de la Secretaria de Salut Laboral us recomanem una sèrie de programes, que podeu trobar a la Xarxa de manera gratuita, dedicats a combatre la fatiga i altres problemes derivats de contínues jornades enfront de l'ordinador, per obligar a l'usuari/a a realitzar pauses laborals cada cert temps; ho fan mitjançant el bloqueig en major o menor mesura de l'equip durant períodes que es poden regular. Durant aquestes parades és aconsellable aixecar-se de l'ordinador, almenys deu minuts cada hora, i caminar o realitzar alguns exercicis senzills de estiraments.

Alguns d'aquests programes són:

Quicksilver.
Facilita l'automatització de tasques que es repeteixen amb freqüència, la qual cosa és una forma d'evitar clics de ratolí i moviments innecessaris i optimitzar la productivitat enfront de l'ordinador. Està orientat per substituir la majoria de les accions habituals per combinacions de tecles que llancen programes, obren documents o els envien per correu electrònic. Per Mac.

TimeOut.
La seva funció reguladora més destacada, entre moltes altres, és que permet ajustar el nivell de transparència del fons de pantalla. A més, ofereix la possibilitat de posposar els descansos i el temps que triga a enfosquir-se la pantalla, un acte que marca l'inici del descans. Entre les característiques del programa, està la possibilitat d'executar aplicacions en iniciar i acabar els descansos. Una utilitat d'aquesta funció és activar l'estat "absent" al programa de missatgeria. Es troba en la Mac App Store de manera gratuïta.

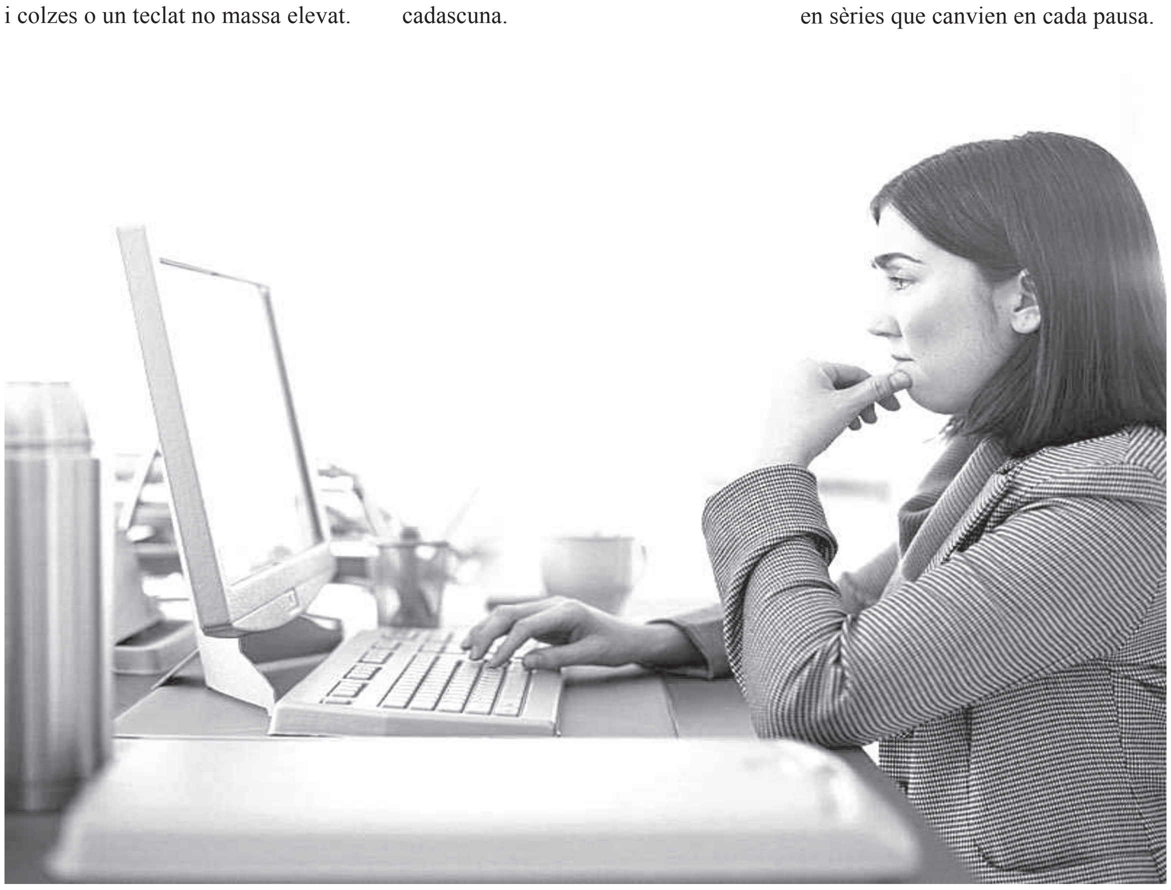
Big Stretch.
Disponible per Windows, versions 7 i 8 incloses, és un programa molt senzill i intuïtiu d'usar que recorda quan s'ha de fer una pausa per evitar la síndrome RSI i convida a la realització d'una sèrie d'exercicis d'estiraments de les extremitats i l'esquena. Una bona cadira és indispensable, i no està de menys tenir coixins per a les mans i colzes o un teclat no massa elevat.

Els ordinadors portàtils, pel seu disseny, poden produir dolències després d'un ús continuat sense les condicions adequades. Existeix tota una gamma de productes per adequar-los a les posicions saludables en què hauria de treballar l'usuari, però aquests accessoris no són substituïbles pels necessaris temps de descans, que es poden regular mitjançant aquests programes.

Existeixen dos tipus de pauses: normals i curtes. Les pauses cridades normals estan pensades per fer-les una vegada cada hora de treball i per un període no inferior a deu minuts. Les pauses curtes se solen programar cada deu o quinze minuts i per un temps d'entre quinze i trenta segons. Alguns programes ofereixen la possibilitat de configurar tres tipus de pauses segons la durada i intervals de cadascuna.

En les pauses curtes es pot relaxar la vista mirant el més lluny possible i canviant el punt d'enfocament. El fet de fixar la mirada durant molt temps en un mateix punt, per exemple un monitor, produeix una sèrie de problemes oculars que poden prevenir-se en la majoria dels casos amb uns senzills consells.

Perquè les pauses siguin més efectives es poden realitzar exercicis d'estiraments. Alguns programes inclouen imatges i vídeos amb les postures que ha d'adoptar l'usuari perquè serveixin de guia a l'hora de fer-los. Són exercicis senzills que estan pensats perquè es puguin dur a terme a casa o en el lloc de treball i utilitzant els objectes que puguin estar a l'abast, com la cadira i la taula. Cada postura exercita una part del cos, i es realitzen en sèries que canvien en cada pausa.

Retalls de l'actualitat... ... en aquesta crisi/estafa

Redacció

Les empreses li van endossar al Fogasa salaris sense pagar per més de 1530 milions d'euros durant el 2012

La despesa del Fons de Garantia Salarial (Fogasa) en prestacions es va situar en 1.530,1 milions d'euros el 2012 a l'Estat espanyol, fet que suposa un 2% més que el 2011, segons dades del Ministeri d'Ocupació i Seguretat Social.

D'aquesta manera, el Fogasa, organisme encarregat del pagament de salaris i indemnitzacions als treballadors d'empreses en concurs o insolvents, consumir el 2012 un 22,4% més del pressupostat inicialment per al conjunt de l'any (uns 1.250 milions d'euros).

Tanmateix, el Consell de Ministres va aprovar el passat 19 d'octubre un suplement de crèdit en el pressupost del Fogasa per import de 300 milions d'euros, finançats amb càrrec al romanent de tresoreria del propi organisme, destinat a atendre el pagament de prestacions. Amb aquest suplement s'ha aconseguit cobrir tota la despesa realitzada pel Fogasa el 2012.

De la despesa total efectuada l'any passat per l'organisme, 501.900.000 d'euros van correspondre al pagament de salaris, un 3,4% menys que el 2011, mentre que 1.028,1 milions d'euros es van dedicar a l'abonament d'indemnitzacions, un 4,86% més.

El Fogasa va abonar l'any passat 568 milions d'euros, un 6,6% menys, en prestacions derivades d'execucions laborals, en les quals s'inclouen els salaris i indemnitzacions pendents de pagament motivats per la declaració d'insolvència provisional o definitiva de les empreses. D'altra banda, l'organisme va dedicar una mica més de 642 milions, un 7,3% més que el 2011, a prestacions derivades de procediments concursals (salaris i indemnitzacions fruit de la suspensió de pagaments, fallida i concurs d'empreses, així com procediments transnacionals). Així mateix, va destinar 320 milions d'euros, un 9,1% més, a pagar les indemnitzacions que són de la seva responsabilitat directa i per a les quals no es requereix la declaració d'insolvència o concurs de l'empresa.

D'acord amb les dades del Ministeri d'Ocupació, un total de 254.931 treballadors van rebre prestacions per part del Fogasa el 2012, un 1,1% més que el 2011, quan els beneficiaris van ascendir a 252.159.

Catalunya va ser on més pagaments es van efectuar el 2012, amb 338.700.000 d'euros, seguida del País Valencià (184.600.000), Andalusia (175.400.000), Madrid (149.100.000) i País Basc (124,9 milions). A continuació es van situar Castella i Lleó (91 milions), Galícia (82 milions), Castella-la Manxa (76,1 milions), Aragó (61,8 milions), Múrcia (51,9 milions), Astúries (39,2 milions), Canàries (38,4 milions), Navarra (27,8 milions), Balears (27,4 milions) , Extremadura (22,4 milions), Cantàbria (19,3 milions), i la Rioja (17,4 milions).

Els assalariats a l'Estat espanyol pateixen la major reculada de poder adquisitiu des de 1982

Els assalariats perden l'any 2012 1,6 punts de poder adquisitiu, la major reculada des de 1982, i els convenis nous registren augments de salaris de tot just un 0,7%, quan en els pactes rubricats en anys anteriors, i encara vigents, l'increment era del 1,54%.

2012 va ser un bon any per als salaris, de la mateixa manera que no ho va ser per a l'ocupació, no ho va ser per als comptes públics, i no ho va ser per a les finances. En 12 mesos tot just van pujar un 1,3%, segons el Ministeri d'Ocupació. La pujada més baixa de la sèrie històrica, que es remunta a 1981. Mentre, els preus van créixer un 2,9%. La resta de les dues dades conclou que els assalariats van perdre 1,6 punts percentuals de poder adquisitiu a l'Estat espanyol. Cal remuntar-se a 1982 quan la inflació estava en el 14% per a trobar una diferència similar a l'acabar l'any.

La pressió sobre els salaris va créixer l'any passat. D'una banda, CEOE i els sindicats majoritaris, UGT i CCOO, van arribar a un pacte per a la seva contenció. Les centrals van recomanar als seus representants en les taules de negociació que no reclamessin pujades superiors al 0,5%; i la patronal va aconsellar als seus que no cedissin més enllà d'aquest percentatge, tot i que en els convenis nous signats l'any 2012 l'augment pactat va ser del 0,7% de mitjana. L'increment mig del 1,3% resulta de sumar a l'estadística els convenis encara vigents d'anys anteriors, en els quals la pujada arriba al 1,5%.

Per l'altre costat, la inflació va pujar molt més del previst. Aquell pacte oferia moderació en els salaris a canvi de contenció en els preus perquè l'esforç (i la pèrdua de poder adquisitiu fos menor). Però el passat any la gasolina va pujar un 3,7%. El Govern va tirar més fusta a la foguera de l'IPC al pujar l'IVA, les taxes universitàries i el copagament sanitari. I finalment, l'esforç dels assalariats (una vegada més) no es va veure acompanyat pels empresaris en la reducció dels seus marges de beneficis. Amb aquests elements el saldo provisional de l'IPC va ser del 2,9%.

El resultat ha estat que els salaris s'han devaluat en 1,6 punts percentuals. No obstant això, cal tenir en compte que aquesta és una dada provisional ja que no es tanca definitivament fins a un parell d'exercicis després (són moltes les empreses i sectors que signen convenis bastants mesos i, fins i tot, algun any després que el vell hagi expirat). A més, encara no es computa l'impacte de l'entrada en funcionament de les clàusules de revisió que garanteixen el poder adquisitiu dels treballadors, que empara solament al 41,8% dels assalariats amb conveni. No obstant això, en el pacte salarial de sindicats i patronal es va dissenyar un tipus de clàusula que limitava el seu efecte fins a l'augment de la inflació de la zona euro, que al desembre es va situar en el 2,2%, pel que el paraigua de la garantia salarial és menor que en altres exercicis.

Però la pressió sobre els salaris no es limita a les dades que es reflecteixen en aquesta estadística, sinó que probablement la pèrdua de poder adquisitiu supera els citats 1,6 punts, ja que aquesta sèrie recull solament als assalariats emparats per la negociació col•lectiva, entorn d'uns 10 milions de treballadors. D'aquests, solament uns sis milions tenen un conveni plenament vigent i això suposa que les seves clàusules econòmiques no operen fins que no es renovi. Conseqüència: el seu sou està congelat de fet. A aquest element cal sumar un que va entrar en escena amb la reforma laboral: la possibilitat que tenen els empresaris per a reduir unilateralment tot sou que estigui per sobre dels pactes en un conveni i la major facilitat per a incomplir l'acordat en aquests, els anomenats despenjaments. Cap d'aquests elements figura en l'estadística, pel que es pot concloure que la pèrdua de poder adquisitiu dels sous és major de la que reflecteixen les dades.

La moderació salarial era una de les finalitats confessades del Govern amb la reforma laboral i dels anomenats agents socials amb el pacte del passat any. Al formar part de la zona euro, Espanya no pot devaluar la seva moneda, el mecanisme tradicional i senzill perquè una economia recuperi competitivitat (en la crisi dels anys noranta es va recórrer a la devaluació de la pesseta diverses vegades). Així que l'altra via és la devaluació salarial per a reduir els costos de producció.

Tots els elements que s'han conjugat en 2012 per a contenir els salaris, segueixen vigents en aquest any. El pacte de rendes, vigent fins a 2014, recomana que aquest any la pujada salarial sigui del 0,6%. Cada vegada són més les empreses que recorren als despenjaments de convenis. Tot indica que la tendència es perllongarà i probablement s'aguditzarà el 2013. En nom de la competitivitat i del manteniment dels marges de benefici empresarial es segurà castigant els treballadors i treballadores, accentuant la pèrdua de poder adquisitiu i enfonsant encara més el ja molt llastimat consum intern.

L'IPC de Catalunya del 2012 més elevat que la mitjana de l'Estat espanyol

L'IPC 2012 de Catalunya va ascendir al 3,6%, mentre que l´IPC 2012 al conjunt de l'estat espanyol es quedava al 2,9%, un diferencial del 0,7% que repercuteix en les rendes salarials i suposa que els convenis col•lectius a Catalunya que garanteixi pujada de l'IPC

vinculat a l'IPC de l'Estat espanyol perdran un 0,7% de poder adquisitiu, fet comú a majoria de convenis sectorials i d'empresa.
Aquest fet comporta una pèrdua del 12,41% de l'actualització del poder adquisitiu anual, pel diferencial del 0,7% de l'IPC al convenis regulats per l'IPC Estatal.

El nombre de desocupats a Catalunya arriba a 885.100 persones a finals de 2012 segons l'EPA

Un total de 45.000 persones que viuen a Catalunya van perdre la seva feina durant el quart trimestre del 2012, fixant la taxa d'atur en el 23,9%. Aquesta taxa suposa trencar el màxim històric assolit el primer trimestre de 1985 amb un 22,8% de taxa d'atur. Així, i segons l'última Enquesta de Població Activa (EPA) publicada per l'INE, el nombre de desocupats a Catalunya quedava fixat en acabar l'any 2012 en 885.100 persones, gairebé 110.000 més que en el mateix període de 2011.
Amb aquestes xifres, Catalunya se situa com la segona comunitat autònoma on més va pujar l'atur en el darrer any, només superada per Andalusia, que amb una taxa del 35,86%, té 194.000 persones més a l'atur que en el mateix període de l'any 2011.
Pel que fa al conjunt de l'Estat la taxa d'atur ha quedat fixada en el 26,02%, amb 187.300 desocupades més i assolint un nou màxim històric d'aturats amb un total de 5.965.400 persones, fregant la barrera dels sis milions. En tot l'any 2012, la xifra total de desocupats es va incrementar en 691.700 persones, 187.300 d'elles en el quart trimestre.

L'atur juvenil a l'Estat espanyol arriba al 57,6%

La desocupació juvenil segueix en alça: a l'Estat espanyol, el 57,6% dels menors de 25 anys estava a l'atur el novembre de 2012. Es tracta d'una xifra rècord només igualada per Grècia, on la taxa d'atur juvenil és també del 57,6%, segons Eurostat, l'oficina estadística europea.
Quant a la zona de l'euro, l'atur juvenil va arribar el novembre de 2012 el 24,4%, i el 23,7% en el conjunt de la Unió Europea, després del 21,6% i el 22,2% registrats respectivament en el mateix mes del 2011. Les taxes més baixes d'atur entre la gent jove es van registrar a Alemanya (8,1%), Àustria (9%) i Holanda (9,7%).

L'Estat espanyol és on més augmenta l'atur de llarga durada de la UE

Entre 2008 i 2011, l'atur de llarga durada va pujar a Espanya en 1,6 milions de persones, el 43% de l'increment total registrat a la UE (3,7 milions), segons un estudi publicat per la Comissió Europea.
Els països amb menor atur de llarga durada són Àustria, Luxemburg, Holanda, els estats nòrdics i Xipre. Després Espanya, els increments més importants es van registrar al Regne Unit (400.000 persones), França i Itàlia (al voltant de 300.000 persones), Grècia i Polònia (240.000) i Portugal i Irlanda (150.000). En contrast, a Alemanya l'atur de llarga durada disminueix durant el mateix període en gairebé 500.000 persones.
El 2011, gairebé 10 milions de desocupats europeus (el 4,2% de la població activa) portava sense feina més de 12 mesos. Els països amb una menor taxa d'atur de llarga durada (inferior al 2%) són Àustria, Luxemburg, Països Baixos, els països nòrdics i Xipre.
A l'extrem oposat se situa Espanya, amb 2 milions d'aturats de llarga durada, el que situa la taxa en el 8% de la població activa, una xifra només superada per Eslovàquia. Després Espanya, els països amb més atur de llarga durada són Grècia, Irlanda i els països Bàltics.
Espanya acapara més del 21% d'aturats de llarga durada de la UE , tot i representar menys del 10% de la població activa comunitària. En canvi, Alemanya representa el 12% dels aturats de llarga durada de la UE, tot i que la seva quota en el mercat laboral europeu és a prop del 18%.
Les tendències en matèria social i d'ocupació estan divergint significativament en diferents parts de la UE. Està sorgint una nova divisió entre els països que semblen atrapats en una espiral descendent de caiguda de producció, massiu augment de l'atur i erosió de la renda disponible i aquells que almenys fins ara han mostrat més resistència, en part gràcies a un millor funcionament dels mercats laborals i sistemes més robustos de protecció social, segons apunta l'informe, que avisa d'un fort deteriorament de la situació en els països del sud i l'est d'Europa pel fet que l'efecte dels estabilitzadors automàtics nacionals com la prestació per desocupació, que van jugar un paper important a l'hora de mantenir la despesa de les llars i protegir els més vulnerables en la primera fase de la crisi, s'han debilitat notablement.
A més la crisi no ha impactat de manera uniforme a tota la població sinó que sovint ha conduït a una situació fins i tot pitjor per als grups que es trobaven ja en una situació de gran risc, especialment els joves, els nens i els immigrants.
Entre 2009 i 2011, la renda disponible bruta de les llars ha baixat en dos terços dels Estats membres de la UE. Les disminucions més importants s'han registrat a Grècia (17%), Espanya (8%), Xipre (7%) i Irlanda (5%).

La reforma laboral del PP dispara en un 20% l'atur de llarga durada a Catalunya

Els catalans que fa més d'un any que no tenen feina ja representen el 58,6% del total dels aturats. Les persones que fa més de dos anys que no tenen feina augmenten en més d'un 18% i un de cada tres parats no va cobrar ni la prestació per desocupació ni el subsidi durant el 2012
La reforma laboral del Partit Popular (PP), contràriament al que teòricament pretenia, ha estat un fracàs i tan sols ha aconseguit augmentar l'atur, rebaixar la contractació i l'afiliació a la seguretat social, reduir el nombre de beneficiaris de prestacions i empitjorar la situació dels parats de llarga durada.
Cal remarcar l'empitjorament de les condicions i oportunitats dels aturats de llarga duració, que a Catalunya han augmentat en totes les seves vessants.
Pel que fa a les persones que fa més d'un any que no tenen feina, en aquest any d'aplicació de la reforma laboral han augmentat en 40.608, assolint la xifra de 253.526 persones, un 19,07% més que l'any anterior. Aquesta xifra representa quasi el 40% de tots els aturats, un 5% més que l'any anterior.
Pel que fa als aturats que fa més de dos anys que no tenen feina han augmentat en 19.719 persones, assolint la cota de 125.595 persones, un 18,62% més que l'any anterior, el que suposa un 19,41% del total dels aturats i el 49,54% dels aturats de llarga duració.
Si se sumen tots els aturats des de fa més d'un any, la xifra representa ja el 58,6% de totes les persones sense feina a Catalunya. Els majors de 45 anys són el col•lectiu més afectat per atur de llarga duració, ja que són el 61% d'aquestes persones sense feina des de fa 12 mesos i el 72% dels aurats des de fa més de 24 mesos.
Pel que fa a les prestacions, malgrat que l'atur registrat s'ha incrementat les persones beneficiàries de prestacions per desocupació s'han reduït i la taxa de cobertura s'ha situat en finalitzar 2012 en el 66,92% del total de persones registrades a les oficines de treball, un 6,22% menys que al mes de desembre de 2011.
L'any 2012 va acabar amb el 33% del total de persones en situació de desocupació sense cobrar ni la prestació per desocupació ni el subsidi, segons dades de l'Enquesta de Població Activa (EPA).
Per acabar amb aquesta situació cal la retirada de la reforma laboral i que s'adoptin mesures adreçades principalment a les persones que continuen patint la crisi i que cada vegada es troben en una situació més vulnerable, l'increment del pressupost destinat a les polítiques de foment de l'ocupació i del pressupost destinat a les persones desocupades, amb l'objectiu de protegir adequadament a aquelles persones en situació d'atur o que perden la seva feina.

El 13,7% dels treballadors catalans, en risc de pobresa

Tenir una feina ja no és cap garantia per no caure en la pobresa. És la conclusió més destacada a què arriba un informe del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya La precarització del mercat de treball, amb salaris més baixos i contractes temporals o a jornada partida en són les principals causes. Treballar en determinats sectors, com l'agricultura o la construcció, n'eleva els riscos.
Segons l'informe hi ha una generalització del risc de pobresa i poques persones poden considerar que no es trobaran en una situació com aquesta. També denuncia que el sistema de protecció social s'orienta a les persones sense feina, però no cobreix els nous perfils de pobresa, i remarca que les retallades encara agreugen més la situació. Per això reclamen a l'Administració que prioritzi les polítiques actives d'inserció laboral i recomanen la creació d'una nova ajuda per a aquelles persones que han quedat fora de la renda mínima d'inserció.

Notícies sindicals

Els carters de la ciutat de Barcelona es mobilitzen seguint les convocatòries de la CGT

Tant el passat 21 de desembre en que un 80% dels treballadors de Correus van realitzar aturades i talls de trànsit i concentracions a diversos llocs de Barcelona, així com concentracions a diversos centres de treball, com el 31 de gener, en que un 50% de la plantilla va seguir l'aturada de 4 hores i 300 treballadors es van concentrar davant l'oficina principal de Barcelona, la plantilla de Correus es va mobilitzar per denunciar la reducció de plantilla, i també contra les mobilitats indiscriminades fruit de la reestructuració que planeja Correus, per tal d'estalviar en contractacions temporals.
CGT considera que aquestes mesures produiran un deteriorament important en la qualitat del repartiment de la correspondència, igual que s'estan produint en altres sectors com la sanitat o l'ensenyament. Un cop més ens trobem que el deute generat pels poderosos l'hem d'assumir amb la renúncia a la prestació d'un servei públic de qualitat i amb l'augment de la precarietat dels treballadors que el presten.
Des de 2009 la plantilla de carters de Barcelona s'ha reduït en més de cent persones, com a conseqüència de la "adequació" de la plantilla al descens de tràfic postal. Per aquest any 2013 l'empresa ha decidit accelerar aquesta reducció, trencant l'acord que es va mantenir amb les organitzacions sindicals de no moure de manera forçosa a aquelles persones que resultin "sobrants" en els centres de treball on s'apliquessin les mesures. D'aquesta manera Correus preveu destruir el 2013 altres cent llocs de treball, els mateixos que en els últims quatre anys. Al final del procés de mesurament, previst per a l'any 2014, la plantilla de carters de Barcelona es reduirà en un 25%, passant a ser d'unes 900 persones davant de les 1200 que hi havia el 2009.
A més d'aquesta retallada de personal la plantilla de Correus ha patit tres congelacions salarials consecutives, la reducció d'un 5% del salari per al personal funcionari (que encara representa un 30% de la plantilla), l'eliminació de la paga extra de nadal de 2012 i la supressió del 50% dels dies d'assumptes propis que en el seu moment es van reconèixer als treballadors com a substitut d'un augment de salari.
Les retallades de plantilla i mobilitats forçoses estan afectant també el personal eventual temporal i fix discontinu, més de 750 persones, que només treballa per cobrir vacants temporals (vacances, baixes etc.) i que està veient reduïts els seus contractes a la mínima expressió. La situació és dramàtica per a moltes famílies els únics ingressos provenen dels contractes temporals que realitza Correus.
El descens dels ingressos de Correus ha estat inferior a l'estalvi que l'empresa ha obtingut de les mesures aplicades en els últims 4 anys. A més la reducció de plantilla es produeix en el moment de menys treball, encara que Correus preveu per als pròxims vuit anys un significatiu augment de volum de negoci
Des de CGT denunciem que tot el pes de la "crisi" recaigui sobre els treballadors, quan hi ha mesures, com la implantació de la figura del suplent en cada centre de treball o la reducció de la jornada a 35 hores que evitaria la destrucció d'ocupació fins que el volum de treball es recuperi.

Manifestació de treballadors/es d'Unipost el 2 de febrer a Barcelona

Les seccions sindicals de CGT i CCOO a Unipost de Barcelona, van convocar el 2 de febrer una manifestació pel centre de Barcelona, en protesta contra les mesures econòmiques i socials que la Direcció d'Unipost els està imposant des de fa ja tres anys, en que els treballadors d'Unipost porten suportant acomiadaments, expedients de regulació parcials, rebaixes salarials, congelacions salarials, canvis d'horaris, desplaçaments a altres centres fora de Barcelona i una pressió psicològica constant en els seus llocs de treball. També estan immersos en un expedient de regulació temporal del contracte, on en uns centres els treballadors/es se'n van unes setmanes i en altres centres mesos.
La plantilla d'Unipost està rebent l'impacte directe de la mala gestió de la direcció de l'empresa i suportant tot el pes de les mesures econòmiques que l'empresa està aplicant.

Vaga el 6 de febrer contra l'ERO a Bankia i les caixes rescatades

Els sindicats van convocar vaga el 6 de febrer a Bankia i la resta de caixes nacionalitzades que van rebre el primer tram del rescat europeu, contra l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) de Bankia, que afectarà a 6.000 dels seus 20.126 treballadors.
El Govern de Rajoy va complint fil per randa el Memorandum d'Enteniment (MoU) que va signar amb l'Eurogrup el 20 de juliol de 2012 a canvi de 100.000 milions d'euros de rescat a la banca espanyola. Segons aquest contracte, Brussel•les exigeix 10.000 acomiadaments solament en les quatre antigues caixes nacionalitzades de l'anomenat 'Grup 1': BFA/Bankia, NCG Banc, Catalunya Banc (abans Catalunya Caixa) i Banc de València. Aquests acomiadaments es vénen a sumar a la destrucció de 35.000 ocupacions en el sector en tres anys i mig. Els sindicats també critiquen que tot i les dràstiques i salvatges mesures que la direcció vol aprovar, no hi ha garanties sobre el futur d'aquestes entitats ni sobre els treballadors que es queden.
Qui s'hagi llegit l'argot de la Comissió Europea (CE) sobre el que anomena "plans de reestructuració dels bancs espanyols", s'adonarà que els diners públics que rebran les entitats a través del MEDE (Mecanisme Europeu d'Estabilitat) serà a través de molta enginyeria financera, banc dolent del maó inclòs, i a canvi d'estrictes condicions. Els estafats per preferents haurien d'assumir pèrdues (burden sharing), no es garanteix res als clients (desnonats, hipotecats, pymes, estalviadors…) i caldrà acomiadar a milers de treballadors.
Al Banc de València es preveu una reducció de plantilla d'un 50%. La Caixa de tota la vida (CaixaBanc ara) se'l va quedar per un euro per a rebre els 4.500 milions d'euros d'ajuda pública. I darrere del 'Grup1' va el 'Grup 2': Caixa3, Banc Mare Nostrum, Banc Ceiss i Liberbank, també amb exigències de reduccions de plantilles per part de la Comissió Europea.
Per la seva banda, el Santander absorbirà a i Banif, el que suposarà el tancament de 700 sucursals i un nombre encara desconegut d'acomiadaments que podria arribar als 4.000 entre treballadors de Banesto i Santander.
CGT no va signar l'ERO de Bankia que suposa l'acomiadament de 4500 treballadors, mentre que la resta de sindicats si que ho van fer, desestimant la proposta de CGT de convocar una vaga per forçar a l'empresa a acceptar al menys la voluntarietat de les baixes.

Aturades a Parcs i Jardins de Barcelona

La secció sindical de CGT a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona ha convocat 25 jornades de vaga parcial d'una hora i quart cada dia durant el 2013 en desacord amb la decisió de l'empresa d'acomiadar 28 treballadors més durant l'any 2013.
Fins al moment s'han convocat aturades i concentracions el 10 de gener (concentració a la Farinera del Clot), 13 de febrer (concentració a Torrent de l'Olla) i 22 de febrer (concentració a Plaça Sant Jaume).
Els jardiners de Barcelona portaven des de l'any 2010 negociant el Conveni Col•lectiu, van acabar l'any 2012 sense cap acord, amb 14 treballadors acomiadats, amb més de 20 treballadors impossibilitats de poder accedir a la jubilació parcial quan compleixen els requisits legals per a això, amb l'aplicació més estricta i restrictiva possible de les retallades laborals (paga nadal, baixes laborals, horari...) i amb la incertesa que el canvi programat en els Estatuts de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins aprofundeixi en la privatització.
La falta de voluntat de solucionar tota aquesta problemàtica per part del Govern Municipa de CiU i l'acomiadament de 28 nous treballadors durant l'any 2013 és el que ens porta a la CGT a convocar als treballadors de Parcs i Jardins al calendari de mobilitzacions contra:
- L'acomiadament paulatí dels treballadors amb contracte de relleu,
- La discriminació i negativa a complir amb el dret a jubilació parcial dels treballadors que ho han sol•licitat i que compleixen amb els requisits legals,
- L'aplicació agressiva de les retallades legislades per l'Estat,
- El procés privatitzador que representa el canvi d'estatuts,
- La paràlisi i obstrucció que es donen en la negociació del nou "Conveni Col•lectiu",

CGT contra l'ERO a Kalise-Menorquina de les Illes Balears

Abusant d'una reforma laboral que està causant estralls entre la gent treballadora i el conjunt de la societat, la Direcció de l'empresa Gelats Kalise La Menorquina, va comunicar a la representació laboral la seva voluntat d'iniciar un ERO, que en el cas de la fabrica que aquesta empresa té a Palma sera extintiu, és a dir, acomiadant a la plantilla.
Amb aquesta decisió Kalise posa fi a una llarga història de la fabricació i venda de gelats en les Balears, que es va iniciar amb les recordades marques de gelats "Marisa" i "Calatayud", que van confluir en la prestigiosa "Gelats La Menorquina", líder absoluta del mercat en les Balears.
Amb l'entrada en la Direcció de l'empresa del grup canari Kalise, aquesta marca es va anar acostant a les propostes noves, tant en els productes fabricats com en les tècniques de vendes. I des de llavors van començar els problemes laborals en aquesta empresa, dels quals som bons coneixedors el sindicat CGT, que vam obtenir la majoria absoluta en les eleccions.
Estranya que una marca com La Menorquina, que disposava d'un ampli mercat en Balears, ha anat relegantse i reduint personal, fins a arribar a tancar totes les seves fabriques en els Illes Balears, i abastir la xarxa de distribució amb producte portat de fora.
Aquest ERO, que principalment es duu per davant els llocs de treball i els recursos familiars de les persones que seran acomiadades, a més suposa un cop al teixit productiu balear i als consumidors, donant un pas més en la senda de l'empobriment de la nostra societat, que es veu privada d'un producte que la identificava.
Des de la CGT Balears s'han iniciat accions i negociacions per a tractar d'evitar aquest tancament, i cridem als treballadors per a lluitar junts pels llocs de treball i contra una reforma laboral que s'està convertint en la llei de la selva.

Andreu de Cabo ha guanyat el judici a TMB: declaren nul l'acomiadament i haurà de ser readmès

Després de 10 llargs mesos de lluita de la plantilla –amb el suport dels sindicats CGT, COS, ACTUB i PSA– el convergent Joaquim Forn es veurà forçat a readmetre aquest tècnic de comunicacions que va ser expulsat del seu lloc de treball el mes de juny de 2012.
El Jutjat social 20 de Barcelona va declarar nul l'acomiadament de l'exdelegat de CGT Andreu de Cabo i amb això es posa fi a una decisió errònia de l'alta Direcció Política de TMB.
Fa 8 mesos Andreu de Cabo era acomiadat de TMB, segons la Direcció, per maltractar el material de l'Empresa i pel seu caràcter violent, quan la realitat era molt diferent.

Andreu de Cabo va ser acomiadat per seguir fent activitat sindical, tot i no ser ja delegat, i per haver denunciat diversos casos de corrupció en els que participaven caps de TMB, així com un cas d'assetjament sexual, ignorat per la Direcció de TMB.
Durant la vista del cas de l'Andreu, va quedar provat que les acusacions de TMB eren un muntatge que no se sostenia en peu de cap manera.
Muntatge que no és nou a TMB, ja que fa poc una altra Sentència va exculpar als companys Josep Garganté i Saturnino Mercader d'un delicte d'intimidació, pel què els demanaven 2 anys de presó, un cas que igualment es va resoldre amb una altra sentència exculpatòria.
Des de CGT denunciem la campanya de repressió sindical iniciada per l'alta direcció de TMB contra els companys que més han destacat en la defensa dels interessos de la plantilla d'autobusos de TMB.
No es pot consentir que una empresa pública com TMB tingui unes despeses en recursos econòmics, que percep de les administracions i dels nostres usuaris, en fer muntatges i contractar advocats caríssims (despatx de Garrigues Walker), i s'utilitzin per a reprimir la seva pròpia plantilla de treballadors/es.

Èxit de la vaga al RACC l'11 de febrer

La vaga de 24 hores realitzada dilluns 11 de febrer, convocada per CGT, UGT i el Comitè d'Empresa d'Acaservi (Central d'Alarmes), amb motiu de l'oposició a l'ERO que el Grup RACC (Associació sense ànim de lucre) pretén aprovar i que tindria com a conseqüència l'acomiadament de 194 treballadors/es, va ser un èxit total.
Els convocants entenem que l'ERO presentat respon a una falta de responsabilitat directiva per inversions fallides i aventureres, que pretenen pal•liar amb acomiadaments, rebaixa de condicions salarials i externalitzacions que redundaran en una disminució de la qualitat.

Derbi formalitza l'ERO per a acomiadar als 98 treballadors de la planta de Martorelles

Derbi va registrar el15 de febrer al matí en el Departament d'Empresa i Ocupació un expedient de regulació d'ocupació (ERO) per a acomiadar als 98 treballadors de la planta de motocicletes de Martorelles (Barcelona), empleats que corresponen a la part productiva de Derbi, mentre que Piaggio -matriu de Derbi des de 2009- encara no ha pres una decisió sobre la trentena de treballadors de la part administrativa, segons ha explicat el president del comitè d'empresa, Diego Moriña.
Piaggio ha decidit tancar després que el grup inversor Giba Holding hagi fet marxa enrere en la seva intenció d'invertir en la planta, on pretenia fabricar un biplaça descapotable, que finalment s'ensamblarà en una factoria més gran i més moderna a Santa Oliva (Tarragona).
Piaggio va anunciar a principis de 2011 la seva decisió de tancar la planta catalana i traslladar la producció a Itàlia, però ha posposat el tancament a l'espera de trobar un inversor. Al juny de l'any passat, la plantilla va acceptar un ERO de suspensió temporal amb l'objectiu d'allargar la producció fins a trobar una alternativa industrial.

Vaga Indefinida a CTC Externalización S.L. de l'Arboç del Penedès

Els treballadors de CTC Externalització SL subcontracta de logística en Aceros para la Construcción S.A. de l'Arboç del Penedès van convocar vaga indefinida des del 19 de febrer. Després dels acords aconseguits en l'ERO plantejat per Aceros para la Construcción SA, el qual va ser signat per CCOO i l'empresa, cal dir que aquest recull com "Pla Social" d'entre altres, una recol•locació en l'empresa subcontractada de logística del propi Centre i que des de CGT sens dubte es considera de total il•legalitat, ja que no s'entén com una empresa contractista pot oferir llocs de treball en una subcontracta, sense ser considerada aquesta acció com una Cessió Il•legal o un suposat tràfic de mà d'obra.
Després de no acceptar l'acord per entendre que els signants pretenien suposadament "Espanyolitzar" en tot moment les ocupacions del Centre de treball amb aquesta i altres ofertes, ens trobem ara amb que els companys de la subcontracta van començar a patir els primers acomiadaments. Fins ara han estat acomiadats 2 companys afiliats d'origen magribí i la resta que són 7 tots ells afiliats a CGT, en un gest de total unió van decidir declararse en vaga indefinida.
Des de CGT no s'entén la postura d'alguns que en la convocatòria de les Vagues dutes a terme durant la negociació de l'ERO de Aceros para la Construcción SA argumentessin aquestes "Pel manteniment de l'ocupació", de qui i per a qui? CGT no deixarà a sense suport a ningú per la seva condició d'immigrant, partint des d'un principi molt bàsic que és que d'aquí o de fora som la mateixa classe obrera, a la vegada que rebutja tota postura classista i discriminatòria.
CGT defensa el manteniment de tots els llocs de treball i la readmissió dels 2 companys acomiadats. D'altra banda es vol fer valer l'acord signat pels treballadors i CGT el gener del passat any i que garantia després d'un complicat procés de subrogació totes les condicions salarials i de treball per al esmentat col•lectiu.
El sorprenent de tot aquest tèrbol assumpte és que, l'acord de l'ERO es va signar al Departament d'Empresa i Ocupació de la Generalitat de Catalunya, quedant clar que això no és garantia de res legal. CGT no pactarà cap tipus d'acomiadament i vetllarà pels drets de tots els treballadors.

CGT Ensenyament contra el tancament de centres educatius públics a Catalunya

CGT Ensenyament critica el fons i la forma de les reduccions de P3 i els tancaments d'escoles públiques anunciats per la Consellera Rigau
L'anunci per part de la Consellera Rigau del tancament d'escoles públiques pel proper curs i següents i de les reduccions d'aules de P3 a més de 60 centres públiques segueix el mateix camí d'anterior retallades.
És a dir, es fa unilateralment sense informació i negociació prèvia i conjunta amb escoles, ajuntaments i sindicats. Es fa sense conèixer els resultats de les prematrículacions i les matriculacions, amb la qual cosa en aquest cas ni s'està a la demanda ni es permet el dret dels pares i mares a escollir centres (cosa que per al Departament té molta rellevància en el cas dels centres privats).
Des de CGT Ensenyament considerem que la xarxa educativa a protegir pel Departament és la pública, que contribueix de manera fonamental a la cohesió social. En conseqüència, primer s'hauria de potenciar la matriculació a la pública, després esperar els resultats de la matriculació (encara no s'han reunit les comissions de garanties dels alumnes) i en darrera instància si es constata la davallada de matriculació procedir a reduir ratios (recordem que el curs passat es van augmentar) o a eliminar concerts.
Des de CGT Ensenyament encoratja a les comunicats educatives dels centres afectats en les seves lluites i reivindicacions i ens posem a la seva disposició pel que a la coordinació, difusió, suport...

Nova vaga de fam per la readmissió de Marcos Andrés Armenteros durant el Congrés Mundial de Mòbils de Barcelona

Treballadors i treballadores de Telefònica van tornar a la vaga de fam durant el Congrés de Mòbils de Barcelona, després del fracàs de la negociació torna la lluita per la readmissió de Marcos Andrés Armenteros, injustament acomiadat per baixes mèdiques, preparant un calendari d'actes i mobilitzacions entre el 23 i 28 de febrerr, aprofitant la celebració del Mobile World Congress 2013 (MWC) a Barcelona entre el 25 i 28 de febrer. Ens sembla del tot inhumà que les empreses de telefonia mòbil celebrin aquest magne esdeveniment sense escatimar cap luxe mentre sotmeten a les seves plantilles a acomiadaments per baixa medica, com a Telefònica-Movistar, o a ERO's com el de Vodafone, que afecta a més del 30% de la plantilla.
El 23 de febrer, a partir de les 2 de la tarda, un grup de 15 treballadors van iniciar una vaga de fam per la readmissió de Marcos, la seu del Comitè d'Empresa de Telefònica de Barcelona, fins a la fi del Congrés de Mòbils, el 28 de febrer. En aquest nodrit grup s'incloïen treballadors i treballadores de plantilla de Barcelona i Euskadi, treballadors de les contrates i subcontrates de Telefònica i companys i companyes recentment prejubilades.
Altres accions realitzades van ser la participació a la manifestació del 23F a Barcelona "Fem-los Fora! Juntes Podem!" sumant-se a la columna laboral, una concentració davant la central de Telefònica de Tarragona el 22 de febrer, i una vaga de jornada completa de la plantilla de Telefònica de Barcelona convocada per CGT, COBAS i En Construcció, el 25 de febrer reivindicant la fi dels acomiadaments per malaltia i la readmissió automàtiques dels acomiadaments declarats improcedents. Durant els dies del Mobile World Congress es van fer accions i concentracions a les portes del recinte, així com en altres indrets com plaça d'Espanya i plaça Catalunya, a més de participar a el 28 de febrer a la Marxa contra l'atur, la precarietat i per una renda ciutadana.
És una lluita per la readmissió de Marcos però també una lluita perquè aquestes injustícies no es repeteixin en el futur. No podem permetre que grans empreses amb beneficis com Telefònica s'aprofitin de la reforma laboral per a acomiadar injustament als seus treballadors i treballadores.

Parlem

Josep Juárez Alvárez, Secre

"Hi han motius sobrats per a

Pep Torres i Txema Bofill

Josep Juárez Alvárez (Pozuelo de Calatrava, Ciudad Real, 1953). Bancari amb 40 anys d'antiguitat. Treballa al BBVA i manifesta que "és imprescindible trencar el monopoli financer en mans de la banca privada, per la via de la creació d'uns serveis financers públics, ètics, i gestionats i controlats democràticament. La dictadura dels especuladors ja està fent un mal potser irreversible, i un dels exemples és el rescat a la banca, que paguem tots els ciutadans.". Compromès sindicalment des de 1975. Fundador del Sindicat Autònom de Banca i Estalvi de les Illes Balears (SABEI). Ha estat membre de la Comissió negociadora del Conveni col•lectiu de la Banca Privada en representació del SABEI. Des de fa un any torna a ser per segona vegada secretari general de CGT a les Illes Balears.

- Quants mesos portes de Secretari General de la CGT de Balears?
En aquesta segona etapa, gairebé 11 mesos.

- Fes una valoració de tot aquest temps com a Secretari General. Com t'has trobat l'organització en aquesta segona etapa?
La veritat és que ens ha tocat viure una etapa convulsa, en el terreny intern, que l'hem hagut de superar per fer front al què realment és important, el plantar cara a una realitat que era i és cada vegada més complicada per a la gent treballadora. Principalment, degut a l'entrada en vigor de la devastadora reforma laboral, que va tenir lloc poques setmanes abans de la renovació del SP de CGT-Balears.

- Per a quan una vaga nova vaga general i vagues conjuntes amb altres sindicats europeus?
En línia amb la darrera convocatòria del 14N, crec que hem de posar fil a l'agulla per preparar la propera Vaga General, el més aviat possible, en la que no només hem d'aconseguir l'aturada laboral, sinó que també ha de ser inclusiva d'una vaga ciutadana i de consum.

- La vaga indefinida és una utopia?
La utopia sempre té un vessant relatiu. El que sembla utòpic en un moment donat, pot ser possible en un altre, si es donen les condicions. Hi han motius sobrats per a la Vaga General indefinida, i des de CGT hem de apostar decididament per crear les condicions que la facin possible, a més d'estar preparades per a tal possibilitat.

- Com valores la passivitat i manca de reacció dels sindicats institucionals després de la vaga general del 14N?
La Vaga General és l'eina més potent de la classe treballadora però, just per això s'ha dut a terme una sistemàtica campanya de desprestigi, que ha comptat amb la col•laboració dels directius sindicals del règim, que quan s'han vist obligats a convocar-la ho han fet tard, malament i sense creure en el seu potencial. A més, no hem d'oblidar que els directius de CCOO i UGT, han tingut una conducta traïdora als interessos de classe durant aquest temps. M'estic referint als pactes per a la reforma de les pensions, firmat per ells al gener de 2011 i que Rajoy acaba d'implementar-lo, que retalla o elimina les prestacions públiques, i ajorna l'edat de jubilació als 67 anys, i també l'anomenat "II Acuerdo por el empleo y la negociación colectiva", una altre pacte d'empobriment salarial que regala als empresaris la referència de l'IPC i la ruïna de la negociació col•lectiva. L'actuació contradictòria que suposen aquests acords ve a dinamitar la credibilitat de la lluita sindical i a erosionar la utilitat de Vaga General, sens dubte un altre objectiu del govern i l patronal.

- La mobilització permanent que promou la CGT, en què consisteix?
No es tracta de cap obsessió. Es tracta de no baixar la guàrdia davant les agressions permanents del sistema capitalista. Es tracta de dur a terme el lema de "cap agressió sense resposta", alhora d'anar reforçant la moral dels que lluiten per a construir la societat que volem.

- Quines mobilitzacions i accions en perspectiva destacaries?
A banda del què hem comentat de la propera VG, la mobilització ciutadana no s'ha d'aturar, paral•lela i connectada amb l'acció sindical pròpiament dita. En aquests moments hem preparat, amb un nombrós grup d'entitats socials i ciutadanes, la "marea ciutadana" del 23F, contra el cop d'estat dels mercats, amb la col•laboració del govern titella de Rajoy. Dins aquest context, cobra importància la lluita contra l'especulació bancària, pel dret a l'habitatge i contra els desnonaments.

- Des de la CGT es promou que els manifestants promoguin pancartes pròpies, expressions pròpies, creatives, reivindicatives, festives, punts de trobada i discussió, etc?
Els espais de mobilització són i han de ser espais de llibertat, on la gent combini protesta, creativitat i posada en comú de les idees. L'humor i les accions lúdiques no solen minvar la mobilització sinó, pel contrari, poden servir per potenciar-la.

- Hi ha alternativa a la banca privada i als rescats dels governs a la Banca?

I tant que sí. El robatori immens de recursos que s'està perpetrant ja és un problema d'estricta supervivència. És imprescindible trencar el monopoli financer en mans de la banca privada, per la via de la creació d'uns serveis financers públics, ètics, i gestionats i controlats democràticament. La dictadura dels especuladors ja està fent un mal potser irreversible, i un dels exemples és el rescat a la banca, que paguem tots els ciutadans. Perquè computa com a deute públic amb prioritat de pagament, per la reforma-exprés de l'article 135 de la Constitució, que de manera servil varen muntar amb una celeritat inaudita PP i PSOE.

- El govern segueix retallant drets laborals i socials malgrat les mobilitzacions i vagues dels sindicats. Com ho valores, què es pot fer?
Cal continuar, reforçar i ampliar la lluita. El missatge desmobilitzador del règim és que protestar no serveix de res, però no és així. Sabem que la lluita sempre paga. El govern d'Aznar va caure un any després de les lluites contra la guerra d'Iraq, i el govern de Rajoy també caurà. Però, mentrestant, se van aconseguint alguns fruits de la lluita. Dels darrers, el canvi del vot del PP en la tramitació parlamentària de la ILP sobre els desnonaments, és un exemple.

- La CGT i altres organitzacions i moviments socials estan en el punt de mira de la policia? Què en penses?
La repressió és el darrer instrument de les dictadures. És clar que hi ha un allau de mesures repressives, policials, judicials i de multes, que intenta propagar la por a les conseqüències d'enfrontar-se al sistema. Les xifres de l'augment de la despesa en material i personal repressiu de la policia sembla que són espectaculars, i això demostra l'estat terminal del règim sortit del 78. Per fer front a tot això, la millor eina és la solidaritat amb la gent represaliada. La informació, la denúncia i les mesures de suport, a través de plataformes antirrepressives, és la millor manera de demostrar que se pot plantar cara a la brutalitat del sistema i combatre la por. A Mallorca, com a altres territoris, s'ha constituït Mallorca Antirrepressiva, una bona passa endavant.

- Hi ha democràcia directa i autogestió a la CGT? Què es pot millorar en aquests àmbits fonamentals per a l'anarcosindicalisme?
La CGT és un sindicat de base, horitzontal i assembleari. La democràcia directa funciona si se és fidel a aquests principis. Quan es produeix alguna situació conflictiva dins la CGT, quasi sempre és degut a qüestions personals entreverades en les decisions col•lectives. Per tant, es millorarà bastant si som capaços de separar de la vida del sindicat les diferències personals que puguin aparèixer.

- Quins son els problemes més importants avui dintre de la CGT? I quines les alternatives?
A parts iguals, la participació i els desequilibris de gènere. La gent que formem part de la CGT hem de participar més activament en les assemblees, per fer realitat l'autèntic funcionament horitzontal. D'altra banda, la igualtat de gènere ha de ser un objectiu prioritari, i això tant en el sentit qualitatiu, de la relació entre els companys i les companyes del sindicat, com en la pròpia presència de les nostres companyes al si de la Confederació. Basta comparar les dades de l'afiliació entre homes i dones, dels delegats i les delegades de personal i membres de comités d'empresa, de la composició dels òrgans de gestió del sindicat, fins i tot el propi Comitè Confederal de la CGT, per saber de què estic parlant.

- Quins son els punts forts que destacaries de la CGT avui?
CGT està recollint els sectors decebuts amb el sindicalisme domesticat, perquè representa allò que ha de ser el sindicalisme: llibertat, lluita i recolzament mutu, i tot això plantant cara al sistema corrupte i depredador del capitalisme. D'aquestes premisses emana la nostra eficàcia, perquè hem demostrat que un sindicalisme útil per a la gent treballadora no és el més gran, sinó el que té les mans més lliures. La CGT és, avui en dia, l'organització sindical anticapitalista més important amb implantació estatal, i cal fer-la més gran i més forta, per ser aviat el referent majoritari que la gent treballadora necessita.

- Creix l'afiliació de la CGT? S'afilien precaris, immigrats, atu-

n amb...

etari General CGT Illes Balears

a la Vaga General indefinida”

rats, joves. El sindicat dóna resposta als problemes de molts treballadors sense possibilitat d’exercir els seus drets?
Tot i que el sindicat creix, segons avança el grau d’agressió amb l’excusa de la crisi, ens estem adonant que la precarietat i l’atur generen més submissió que rebel•lia. A la CGT ens costa molta de feina apropar el sindicat als treballadors i treballadores exclosos. És un debat urgent, el de l’organització de les persones aturades i precàries, sobretot joves i dones, si no volem convertir-nos en un sindicat només per a la gent que té feina. Però tot passa per l’autoorganització d’aquests sectors de treballadors i treballadores, per la seva voluntat d’emancipació i de lluita.

- En què esteu treballant actualment en el Secretariat Permanent? Com funcioneu?
En l’ordre intern, en la descentralització i dotar d’autonomia als diferents sindicats que composen la CGT-Balears. Hi ha sectors molt dinàmics, actualment dins el SOV, que estan a una passa de poder constituir sindicat propi, com ja s’ha demostrat en el procés de consolidació del Sindicat de Transports. A més de recolzar l’acció sindical dels diferents sectors i empreses, en l’ordre extern estem treballant per consolidar la lluita unitària anticapitalista, i convertir-la en una opció social necessària, per a sectors majoritaris de la població de les Illes Balears.

- Com estan les relacions entre el Secretariat Permanent i les diverses Federacions Locals?
Els problemes que hi va haver al darrer Congrés crec que s’han anat superant. S’ha avançat molt en el funcionament estatutari del sindicat, venint d’un model gairebé de sindicat únic. No ens podem permetre el luxe, amb tot el què està caiguent, de distraure’ns ni tudar forces en conflictes interns que es poden evitar. Cal recolzar solidàriament les noves organitzacions de la CGT, com ara el SOV de Menorca.

- Com veus les divisions dintre l’anarcosindicalisme? Com estan les relacions entre CGT i les dues CNT i altres sindicats anticapitalistes?
CNT i CGT responen a dos conceptes distints de l’anarcosindicalisme: un més tancat i l’altre més obert. Compartim el bessó anticapitalista, i estic convençut que bona part de les nostres diferències desapareixen quan compartim lluites en comú, com s’ha demostrat en les tres darreres vagues generals. Fora de CNT i CGT, el sindicalisme anticapitalista és gairebé testimonial, a les Illes Balears

- Com estan les relacions amb els moviments socials i demés grups llibertaris, en un context com l’actual en que les retallades ens afecten a tots i cal anar junts?
A partir d’aquestes convocatòries anticapitalistes unitàries, s’ha generat un debat força interessant, sobre quina ha de ser la convergència i les eines de lluita de les organitzacions socials, llibertàries i anticapitalistes. El que en la manifestació anticapitalista de la darrera Vaga General se’ns reconegués per la mateixa policia 10.000 manifestants, demostra que, ara i aquí, si caminem junts podem ser un referent majoritari de lluita, contra les retallades, el deute i la crisi, i a favor de les persones.

- Què penses de la lluita electoral i de confiar lluites a representants? És una opció vàlida avui o una opció que minva la lluita directa dels treballadors?
El sistema electoral està podrit de partitocràcia i bipartidisme, i cada vegada més esdevé un carreró sense sortida, inútil per a canalitzar les reivindicacions de la gent. D’altra banda, no podem ignorar la importància que encara tenen els processos electorals en la vida de la gent, basta mirar qui ens governa i les conseqüències de tot plegat. És un llarg debat, però la democràcia directa que reclamem passa per dinamitar les actuals regles de joc electorals, una autèntica trampa al servei del sistema.

- Està en crisi el sindicalisme? I els sindicats revolucionaris? Segueix tenint sentit organitzar-se en un sindicat o és una forma d’organització que s’ha quedat desfasada davant altres fórmules organitzatives?
Amb la situació social que vivim, d’atur, precarietat, explotació i robatori de recursos públics a gran escala, està clar que el model sindical majoritari, basat en la recerca de la pau social, ha fracassat. No obstant això, crec que és en el sindicalisme on es troba l’eina més potent de resistència contra el sistema. La prova la tenim en la necessitat que té el poder, de desprestigiar les organitzacions obreres. Amb una classe política totalment al seu servei, l’organització dels treballadors i la seva autonomia són el darrer bastió de resistència. Els sindicats revolucionaris no només són compatibles amb les noves fórmules de lluita, sinó que les han de nodrir de sentit de classe. Per això és necessària la participació en les noves plataformes i moviments. Compartim la mateixa lluita.

- Com veus les privatitzacions d’aigua, llum, salut, educació, que generalment són espolis dels bens bens públics pels corruptes de sempre?
Els serveis bàsics d’educació, sanitat, atenció social, aigua, energia, infraestructures, transports, finances, etc., han de ser públics, al servei de tothom. Qualsevol procés de privatització és un robatori als interessos col•lectius, i una passa enrere per a la justícia social. El patrimoni, els espais i els serveis públics són i han de ser al servei de tothom, sense que ningú en faci negoci d’això. Els beneficis privats d’un servei públic surten de la manca de la qualitat, dels drets dels treballadors que els presten, o de totes dues coses. Cal una gestió eficient dels serveis públics, no una privatització. En els serveis públics ha de primar la rendibilitat social, per damunt de l’econòmica.

>> LES FRASES...

“La CGT és un sindicat de base, horitzontal i assembleari. La democràcia directa funciona si se és fidel a aquests principis”

“És imprescindible trencar el monopoli financer en mans de la banca privada, per la via de la creació d’uns serveis financers públics, ètics, i gestionats i controlats democràticament”

“La Vaga General és l’eina més potent de la classe treballadora, per això s’ha dut a terme una sistemàtica campanya de desprestigi contra ella”

- Com valores els mitjans de comunicació de la CGT (Catalunya/ Papers, els diferents Webs, Twitter, Facebook,...). Com valores el treball que s’està fent des de l’Equip de Comunicació, què es pot millorar?
Tot és molt millorable. La comunicació és una eina bàsica del sindicat, i hem de posar esment en cuidar-la i ferla útil. Per exemple, la gent de CGT-Balears hem de participar molt més en el Catalunya-Papers. És molt d’agrair la intensa feina que estan duent a terme els companys que coordinen aquests mitjans.

- El teu lema de vida
És molt bàsic: intentar deixar, als qui venen darrere, un món millor que el què hem rebut nosaltres.

- Unes paraules als militants, afiliades i simpatitzants de la CGT i als lectors i lectores del Catalunya/Papers
Que no cal afluixar. Els temps són molt durs i la lluita cansa, però està en joc la dignitat de la vida humana i la pròpia supervivència del planeta i dels éssers vius. Tenim la força de la raó, i la societat futura depèn de quin grau de resistència oposem, a hores d’ara, a la dictadura del capital.

- Si Madrid i els mercats ens fessin el favor de deixar-nos decidir, votaries independència?
Soc defensor del dret d’autodeterminació, dels processos d’emancipació dels pobles oprimits, però veig inseparables aquests drets del de l’alliberament de classe. Si no caminen cap a una societat més igualitària i justa, la independència no serà sinó una altra maniobra de distracció.

- Un desig per aquest any 2013
Consolidació i extensió de les lluites socials, i molts ànims i salut per a totes aquelles persones que lluiten, que no renuncien als drets socials i planten cara al sistema.

- Alguna cosa cosa que vulguis afegir?
No, potser cauria en la redundància.

SENSE FRONTERES

Els Estats Units i els seus aliats són el bloc més agressiu i bel·licista que hi ha al planeta Terra i, per això, el més perillós per a la seguretat i la pau mundials

L'OTAN i l'Estat propi

José Luis Gordillo

A l'inici del documental Bowling for Columbine, de Michael Moore, es descriu el que Moore caracteritza com "un dia típic als Estats Units d'Amèrica": "El granger fa les seves feines. El lleter fa el repartiment. El President bombardeja un altre país de nom impronunciable..."
És una bona manera d'explicar la quotidianitat d'un país que, des de fa dècades, sempre està en guerra. Però no solament ell, també ho estan, en primera línia o a la rereguarda, els seus aliats de la UE que li donen suport enviant soldats o permeten-li que utilitzi les bases militars ubicades al seu territori. És el cas de l'Estat espanyol i, si ens hem de prendre seriosament les propostes d'Artur Mas, també ho serà de l'Estat català somiat pel bloc social i econòmic que se sent representat per ell en aquest punt. Segons l'actual President de la Generalitat, el futur Estat català hauria de fer el mateix que l'Estat espanyol, es a dir, formar part de la UE i l'OTAN.
Al 1986, com tothom sap, es va du a terme un referèndum sobre la permanència d'Espanya a l'Aliança Atlàntica. A Catalunya —com al País Basc, Navarra i Canàries- va guanyar el NO. Des de llavors, la llista de raons per anar-se'n de l'OTAN s'ha fet tan llarga que ja és quilomètrica. A tots els arguments que es donaven aleshores, cal afegir ara els que es deriven del rebuig a les diverses guerres d'agressió, invasions, ocupacions i intervencions militars dutes a terme al llarg dels últims deu anys (Afganistan, Iraq, Somàlia, Líbia, Síria, etc..) sota la cobertura ideològica de la fantasmagòrica guerra contra el terrorisme o per espúries raons humanitàries. Els Estats Units i els seus aliats (com, per exemple, l'Estat d'Israel) són el bloc més agressiu i bel•licista que hi ha al planeta Terra i, per això, el més perillós per a la seguretat i la pau mundials: només cal pensar el que podria succeir a la convulsa regió de l'Orient Mitjà —i per extensió a la resta del món, donades les conseqüències de la pujada del preu del petroli que això podria provocar- si Israel ataqués l'Iran.
Totes les intervencions militars occidentals dels últims deu anys han tingut com a motivació principal garantir el subministrament energètic d'EUA i la UE. Segons dades proporcionades per l'AIE (Agencia Internacional de l'Energia), els EUA necessiten importar el 65% del petroli i el gas que consumeixen, i els països de la UE, el 53'9% de les majors fonts d'energia.

El poc espai que totes aquestes qüestions ha ocupat a la última campanya electoral catalana —i, més en general, en tot el debat sobre unionisme i/o secessionisme- és un símptoma clar de que la majoria de la població catalana i espanyola ha acceptat com quelcom de normal la participació en les guerres per la "seguretat energètica", com diuen els que manen. De fet, també nosaltres podríem fer la descripció "d'un dia típic a qualsevol Estat —present o futur- de la Unió Europea": "la gent es manifesta contra les retallades, els banquers guanyen diners a cabassos i els governants europeus bombardegen països de nom impronunciable davant la indiferència del seus ciutadans ".

** José Luis Gordillo és membre del Centre d'Estudis per la Pau J.M.Delàs*

Ofensiva repressiva generalitzada per part del govern marroquí contra la protesta social

ATTAC Marroc

ATTAC CADTM Marroc denunciem l'ofensiva repressiva generalitzada per part del govern marroquí que estan sofrint les mobilitzacions populars contra l'actual situació econòmica i social.
En el començament de l'any 2013, estem presenciant al Marroc una escalada de repressió contra totes les formes de protesta social. Això es manifesta per intervencions salvatges contra les manifestacions i concentracions, la presó i enjudiciament de militants actius, la intimidació de tot tipus contra ells...
L'estat intenta establir un clima de terror i criminalitzar la resistència. Entre ells, el Moviment 20 de febrer (M20F) que advoca per la democràcia i la justícia social, les lluites sindicals per a la defensa dels assoliments obtinguts en el sector públic (educació, salut, justícia,…) i privat (mines, tèxtil, hostaleria, agricultura,…), els Diplomats en Atur pel seu dret al treball (continuen amb les seves accions diàries a Rabat a pesar de la feroç repressió).
Les mobilitzacions en defensa dels serveis públics, del dret a l'habitatge i contra l'alt cost de la vida en les ciutats sofreixen la mateixa sort. En les zones rurals, els seus habitants exigeixen infraestructures bàsiques que falten terriblement en regions aïllades. Les dones víctimes dels efectes desastrosos del sistema de microcrèdits i els immigrants subsaharians que sofrixen la repressió de les autoritats i el racisme també es mobilitzen i també pateixen la repressió, empresonament i judicis injusts.To tes aquestes mobilitzacions reflecteixen el fracàs de les polítiques neoliberals i l'ofensiva repressiva de l'estat mostra la seva determinació de dur la càrrega de la crisi a les masses populars, sense vacil•lar a trepitjar la llibertat d'opinió i d'expressió i els drets humans.
Fallida de les opcions neoliberals en un context de crisi mundial del capitalismeLa crisi mundial ha posat en relleu el fracàs de les opcions neoliberals dictades per les institucions financeres i comercials internacionals. La dependència del nostre país cap a les grans potències és un símptoma d'aquest fracàs. De fet, el valor de les nostres exportacions cobreix només el 47% de les nostres importacions, finalitzant l'any 2012 amb un dèficit comercial de 200 bilions (24% del PIB).
Les polítiques d'obertura per a atreure inversió estrangera (IED) i els acords de lliure comerç destrueixen el teixit productiu nacional ja feble, provoquen acomiadaments i rebaixen salaris i redueixen els ingressos duaners.
La privatització de les grans empreses públiques rendibles i la delegació de la gestió dels serveis públics al capital privat contribueixen a la sortida de divises en forma de dividends. Resultat: les finances públiques estan esgotades i l'estat convertit en un recurs recurrent al deute.

Espiral del deute i l'austeritat

El deute públic (intern i extern) del Marroc va arribar a 583 bilions de DH (aproximadament el 70% del PIB) al setembre de 2012. El seu servei és de 108 bilions de DH. Si comparem el deute anual amb el pressupost per a l'educació (51 bilions), salut (12 bilions) o les inversions públiques (59 bilions), queda clar que cap desenvolupament econòmic i humà és possible sense la cancel•lació del deute. I aquesta és la nostra reivindicació.
Per desgràcia, l'estat fa entrar de ple al nostre país en la infernal espiral del deute. El préstec de 1 bilió d'euros el 2010 i de 1.5 milions de dòlars al desembre de 2012 confirma aquesta tendència. Mentrestant, el FMI amb la seva nova línia de precaució i liquiditat (LPL) dotada amb 6,2 bilions de dòlars, ens ha fixat els termes del pla d'austeritat a seguir. En el menú: congelació de salaris, disminució de la despesa pública en els sectors socials, desmantellament del sistema de subvencions dels productes bàsics i del sistema de pensions.
Són doncs les masses populars qui pagaran la crisi. Els impostos representen més del 63% dels ingressos de l'estat en la llei de Finances per a l'any 2013 i seran suportats principalment pels consumidors i els assalariats, mentre que la participació de les empreses privades i les llars riques romandrà baixa perquè gaudeixen d'exempcions fiscals, subvencions i accés a la terra a preus irrisoris.L'estat intenta anticipar-se a les resistències obreres i populars que es desenvolupen en tots els fronts per la feroç repressió, i un acarnissament sobre totes les estructures combatives organitzades o no organitzades: M20F, sindicats, associacions de diplomats en atur, defensors dels drets humans, víctimes del sistema de microcrèdits, militants d'ATTAC, etc.
En aquest context, la nostra associació ATTAC CADTM Marroc:
- Condemna fortament aquesta onada de repressió i expressa la seva solidaritat amb les seves víctimes
- Exigeix l'alliberament de tots els presos polítics i solidaritat amb les seves famílies.
- Crida a una ruptura radical amb les opcions neoliberals actuals amb la finalitat d'assolir un veritable desenvolupament econòmic i social centrat en la satisfacció de les necessitats bàsiques de les classes populars i a garantir la sobirania alimentària.
- Reitera la seva reivindicació de cancel•lar el deute públic marroquí. Una decisió que proporcionarà trobar recursos suficients per a injectar en els sectors socials i per a alliberar-se de la dependència de les potències imperialistes i recuperar la nostra sobirania.

Chávez s'ha mort, ni blanc ni negre sinó tot el contrari: roig!!!

Jordi Martí Font

S'ha mort Hugo Chávez i cal fer balanç a corre cuita, no fóra cas que ens quedéssim fora de la colla dels que el lloen o fora de la colla dels que el blasmen. En això ho tenim fàcil, o no, ja que és ben fàcil de triar quina és la nostra colla. En un costat hi ha els nostres, els que lluiten dia a dia al nostre costat, amb qui lluitem aquí i arreu; a l'altre, la colla dels mentiders (la premsa que aprofita la mort de Chávez per a linxar-lo per darrera vegada), dels lladres, assassins, multinacionals i estats que ens fan la vida impossible. Fàcil la tria, tot i que cal llegir el més enllà (escoltant els sectors anarquistes més crítics amb Chávez) per tenir clar que hi ha altres realitats que cal conèixer...

Però m'agradaria anar una mica més enllà i intentar no caure en dogmatismes. No m'agrada gens ni mica la lloança sense contemplacions d'un procés que en la major part dels casos desconeixem considerablement. No m'agraden els líders vistos com a gairebé divins, no m'agrada el culte a la personalitat que, tot i que potser no promovia Chávez, sí que utilitzava per governar. I ja sabem que això no és l'important però també hi és. I no m'agrada només el blanc o el negre, perquè aleshores quan pintes algun "gris" ja no ets prou bo,o no prou "radical", o no prou "com s'ha de ser". No parlo de Chávez sinó de qualsevol procés revolucionari, començant pel que conec més a fons, és a dir el del 36 als Països Catalans.

I és veritat i ho penso, Chávez ho ha fet molt rebé, perquè ja aconseguit aixecar les classes oprimides d'Amèrica Llatina i les ha fet prendre consciència de la seva importància com a persones, les ha fet aprendre que podien decidir-ho tot, o gairebé tot. Però per valorar el seu govern en el futur ens caldran perspectiva i dades, no només sensacions, que ja les tenim. En això ens ajudaran dades com les que publicava Media.cat (per mi ja imprescindibles com a referents informacionals) sota la denominació de "El llegat de Chávez en deu xifres", però també dades com les que Vilaweb citava d'Human Rights Watch en que lamentaven que Chávez deixi un llegat autoritari i l'acusaven d'impedir a periodistes, defensors dels drets humans i altres ciutadans a exercir els seus drets fonamentals; i moltíssimes més, és clar...

Quan ho tinguem tot, sense cap mena de dubte, n'extreurem conclusions que esperem que aleshores ja no siguin només blanques o negres. El que avui és clar és que si només es pogués triar entre blanc i negre, jo m'abstindria i triaria roig, roig del segle XXI. Descansa en pau, mano, que les revolucions del XXI -i les que vindran- no han de parar i tu les vas engegar.

** Jordi Martí Font, és membre de la CGT, de l'Ateneu Llibertari Alomà, del Col•lectiu Independentista del Priorat i de la CUP de Tarragona.*

El Libertario davant la mort d'Hugo Chávez: Ni de dol, ni de celebració!. Arriba l'hora de l'autonomia de les lluites socials!

Col•lectiu editor El Libertario
http://periodicoellibertario.blogspot.com.es/

Quan se sumen una gravíssima dolència, atenció mèdica condicionada a miopes decisions polítiques, i un pacient alucinat de poder, solament cabia esperar aquest final: el cabdill ha mort, amb el que tenim un canvi substancial en l'escena política veneçolana. En un instant, el que va ser major fortalesa del règim es converteix en la seva debilitat essencial: Chávez ho era tot i, al faltar, només queda conjurar la fidelitat absoluta cap al seu record amb l'obediència a les seves disposicions successorials, evidenciant la feblesa d'un govern que va buscar reforçar el seu suposat caràcter "socialista i popular" amb la pràctica d'un grotesc culte a la personalitat, ara convertit en buida invocació a les ànimes.

El propi desaparegut és el principal responsable d'aquest desenllaç. El secretisme que va envoltar a la seva malaltia era mogut pels mateixos ressorts de la centralització extrema del poder, el que mancant coherència ideològica interna deixa als seus seguidors enfrontant-se entre si per l'herència del comandament, amb clar avantatge per als alts buròcrates "rojos-rojitos" i la casta militar, en labors de negociació assegurant impunitat per a les seves corruptelas.

Quant a l'oposició de dreta i socialdemòcrata, la nova situació els troba sense haver superat les derrotes en les presidencials del 7-O i les regionals del 16-D, comicis en els quals s'havien compromès amb engruixades il•lusions i amb l'oferta del seu "populisme", jurant als votants mantenir i ser eficients en l'ús dels instruments clientelars que tant li van valer a Chávez. Ara, aquesta oposició acomodada vol creure que una fortuïta metàstasi per fi ha posat al seu abast l'ascens a aquest poder polític del que les seves ambicions, errors, mandra i incompetència els ha allunyat per llargs anys, poder que exercirien amb similar necedad i afany depredador al que ha practicat la boliburgesía chavista. Enfront d'aquest quadre de càlculs mesquins i oportunistes, que iguala al Gran Pol Patriòtic i l'oposició de la Taula d'Unitat Democràtica, tenim la greu situació del país: inflació desbocada, creixent atur i precarietat ocupacional, devaluació monetària, espantosa inseguretat personal, crisi en els serveis d'aigua i electricitat, educació i salut per terra, falta d'habitatges, obres públiques obsoletes o en execució atropellada, atenció només demagògica per a les extremes mancances dels més necessitats, i un etcètera que no per llarg és menys nefast. Aquests problemes no són la preocupació central dels dos bàndols en contesa per la Cadira de Miraflores i el botí petrolier.

Per això, la nostra resposta col•lectiva ha de menysprear el seu xantatge d'exigir-nos suport electoral a canvi de solucions que mai arriben o són ridículament incompletes. Aquesta és l'hora de desbordar a aquestes cúpules podrides i construir, des de baix, una veritable democràcia, amb igualtat, justícia social i llibertat. Cal potenciar la indignació generalitzada per la situació que patim, convertint-la en lluites socials autònomes, esteses i autogestionades, dient clarament als polítics del poder que no els necessitem com intermediaris o atorgants graciosos del que des de baix i units podem collir, sense necessitat de "mans blanques" o "boines vermelles".

el LIBERT@RIO

La FARV enfront de la desaparició física del Company Hugo Chávez

Federación Anarquista Revolucionaria de Venezuela
http://farvespecifistas.blogspot.com.es/

El fill del poble llibertari ja no està físicament amb nosaltres. En aquesta hora trista de profund dolor, les i elss anarquistes revolucionaris de Veneçuela cridem a acolorir el fosc dol de la mort per a convertir-lo en el coratge, que aquest profund dolor que sentim serveixi d'aliment per a afilar les armes i polir el tremp per a defensar i seguir avançant, consolidant i aprofundint aquest procés que ara, més que mai, està en les mans del seu legítim amo: el POBLE.

Cridem a prendre els carrers, a desplegar-nos, a teixir i consolidar les xarxes continentals de les nostres resistències i lluites llibertàries. Com anarquistes, sempre considerem a Chávez un company, un germà, un més en les nostres trinxeres de lluita. A pesar de les nostres diferències i de les nostres crítiques mútues, sempre va ser la unitat del poble i la potencialitat de la seva organització les consignes que van mantenir articulades les nostres accions.

Són temps de continuar la lluita iniciada el 27F de 1989. Són temps de reivindicar la drecera de la lluita per la vida, pel comunisme llibertari, per la revolució, per la veritable revolució. Que els nostres somnis elevin al cel el nostre tremp i coratge. Que el nostre coratge cridi als burgesos (vells i nous), oligarques i imperialistes: Aquí ningú es rendeix, totes avancem!.

Perquè sàpiguen els voltors que gaudeixen amb dolor aliè (si, aliè a ells, que no mereixen anomenar-se poble), que farem respectar el nostre dol colorit i defensarem amb totes les nostres eines, armes i vides mateixes aquest procés que cada vegada serà més llibertari. Defensarem el llegat dels que no mereixen anomenar-se morts per que han mort per la vida. Que som milions i que Chávez i Sabino viuen i la lluita segueix. Repetim, avui més que mai: Aquí ningú es rendeix, tots avancem!. Que floreixi la anarquía! Visquí el poble de Veneçuela!

FARV
FEDERACIÓN ANARQUISTA REVOLUCIONARIA DE VENEZUELA

SOCIAL

La intervenció militar francesa a Mali forma part del pla estratègic per posar tot el continent africà sota el control militar de les “democràcies” occidentals que avui tornen a Àfrica amb casc colonial pintat amb els colors de la pau

La intervenció militar de França a Mali

Un moviment més en el gran tauler d’escacs

Joan Carrero

L’autor, expert en Àfrica, analitza els interessos que mouen la intervenció de França a Mali al dictat de les grans ‘famílies’ de poder internacional.

La primera clau que hem de tenir en compte a l’analitzar el conflicte de Mali és que actualment França forma part d’un sistema imperial occidental, liderat pels anglosaxons, en el qual es dóna certament un repartiment de papers però en el qual cap membre pot anar al seu aire sense el vistiplau del nucli dur d’aquest Imperi: les grans “famílies” de financers que van crear i controlen la Reserva Federal nord-americana, la Unió Europea, el Banc Central europeu, l’euro…

François Hollande és, des de fa molts anys, membre de la French American Foundation, constituïda en 1976 per aquestes poderoses “famílies”, a la qual Pierre Hillard qualifica com “El Cavall de Troia nord-americà a França”. Tant Nicolas Sarkozy com François Hollande són ’criatures’ dels poderosos clubs fundats fa moltes dècades per aquestes famílies que es riuen de les nostres categories: esquerres-dretes (de fet financen a ambdues), de la visió d’un món dividit en Estats sobirans i de tota la ignorància de ’la gent ordinària’.

El seu poder és tal que l’Administració nord-americana i el seu impressionant Exèrcit (amb un pressupost militar que iguala al de la resta del món) són només instruments per a executar els seus projectes. Es van acabar els temps en els quals la França de Mitterrand no es plegava als designis imperials i calia doblegar-la a Rwanda i el Zaire (avui RD de Congo), encara que fos a costa de carnisseries amb milions de morts.

Conflictes en altres països

La segona clau que no podem oblidar és que els recents conflictes a Costa d’Ivori, Líbia, Síria, Mali… no són accidents aïllats que arriben un després d’un altre en una seqüència casual. Ja el 1997 Zbigniew Brzezinski, segurament el més important estratega d’aquestes grans famílies, exposava en el seu llibre El gran tablero de ajedrez que el domini d’Euràsia (Europa i Àsia) és la garantia de la supervivència i la prosperitat de l’Imperi. I que, per tant, el major i més urgent interès d’Estats Units, com primera potència veritablement global, és assegurar que cap potència rival arribi a controlar Euràsia.

Aquest domini comporta també el del Continent Africà, que segons Zbigniew Brzezinski està lligat i subordinat a l’Euroasiàtic. Qui els domini

controlarà el món. Àfrica és per a aquestes gents una de les “regions” considerades com “perifèriques” i “poc evolucionades”, però posseïdores d’enormes recursos naturals, energètics i de tot tipus. Per a tot això es va crear recentment el AfriCom, el comandament unificat nord-americà per a Àfrica. La influència de la doctrina Brzezinski és gran, tant entre demòcrates com entre republicans. El mateix David Rockefeller, el ’gran home’ dels poderosos i discrets clubs en els quals s’aglutinen ’les famílies’, va quedar tan enlluernat per ell que li va encarregar la creació de la Comissió Trilateral.

Interessos a Mali

Només quan hàgim enquadrat l’actual conflicte de Mali en aquest ampli marc, podrem entendre’l en la seva especificitat. El fet és que, una vegada més, la vida sembla obstinar-se a premiar la “desinteressada generositat” imperial fent que en els països “alliberats” sorgeixin posteriorment, com per art de màgia, tot tipus de recursos excepcionals que queden en mans occidentals.

En el cas de Mali, or, urani, coltàn, liti, gas, petroli… i tots els altres recursos que anirem coneixent en els pròxims anys (com ha succeït en les altres “generoses intervencions” anteriors) però l’existència dels quals ja coneixien des de fa anys els nostres ’heroics’ capdavanters. I a més, està la qüestió geoestratègica: Mali està en el centre d’una regió d’altíssim interès. Té fronteres amb set països, tots ells estratègics per un o altre motiu. Mauritània, Senegal, Guinea i Costa d’Ivori, s’obren, amb els seus recursos, a l’Atlàntic; Níger, al que França també ha enviat forces especials, és un dels majors exportadors d’urani, que està controlat per la transnacional francesa Areva; Algèria, potència mundial en la producció de gas, mereix un lloc especial en l’anàlisi d’aquest conflicte.

Alguns analistes tan ben informats com el francès Thierry Meyssan creuen que tot això “obre la via a la desestabilització d’Algèria” en l’anomenada guerra del gas i analitza també en tal context l’estrany i “casual” atac a la planta de gas d’Amenes. Atac realitzat per la brigada Khaled Abu Al-Abbas, branca dels jihadistes de AQMI que va ser coordinada per un canadenc de renom Chedad, segons va revelar el The Jerusalem Post.

Amb l’excusa del terrorisme

D’altra banda, en aquest dossier trobem els reiterats i consabuts elements criminals i propagandístics de sempre: la presa del poder per “un home fort” i els seus companys colpistes formats militarment a Estats Units (en aquest cas, el capità Amadou Sanogo i els oficials del CNRDRE, el cop d’estat dels quals va ser legalitzat per la Comunitat Econòmica d’Estats d’Àfrica Occidental, presidida per Alassane Ouattara, posat per Occident en el poder un any abans a Costa d’Ivori), i el finançament i el suport militar als diferents grups que poden ser considerats “heroics lluitadors per la llibertat” o “terroristes” segons convingui (en aquest cas, les tribus tuaregs i les diverses unitats militars del país a la formació del qual s’han dedicat prop de 600 milions de dòlars en els últims quatre anys segons el Nova York Estafis); la utilització de tals grups per a crear conflictes i la posterior intervenció sota el pretext de resoldre’ls, de la lluita contra el terrorisme, de les motivacions humanitàries o de la defensa dels drets humans; la rapidesa en el desplegament de les forces imperials (rapidesa darrere de la qual és molt difícil el no veure una planificació) en el mateix moment en el qual sona el tir de sortida, que sol ser sempre un ’esdeveniment” que justifica tan “generosa intervenció” (rapidesa que contrasta fortament amb l’abandó des de fa disset anys de la societat congolesa en mans dels agressors ruandesos)...

Així que, com molt bé afirma Manlio Dinucci: “El que ha començat a Mali, amb les tropes francesos com punta de llança, és per tant una operació de gran envergadura que, des del Sahel, s’estén cap a l’Àfrica occidental i oriental. Aquesta operació es conjuga amb la que va començar, en el nord d’Àfrica, amb la destrucció de l’Estat libi i les maniobres per a ofegar, a Egipte i altres països, les revoltes populars. Una operació a llarg termini que forma part del pla estratègic tendent a posar tot el continent africà sota el control militar de les ‘grans democràcies’, que avui tornen a Àfrica amb casc colonial pintat amb els colors de la pau.”

** Joan Carrero Saralegui és promotor del Fòrum Internacional per a la Veritat i la Justícia a l’Àfrica dels Grandes Llacs i autor dels llibres “África, la madre ultrajada” i “La hora de los grandes filántropos”. Article publicat a la revista Diagonal.*

Mali, una guerra neocolonial que demostra la miopia política de la UE

Pere Ortega

França ha iniciat a Mali, una més de les múltiples intervencions militars en la que fou la seva gran àrea de dominació colonial, la denominada fins la independència de 1960, Àfrica Occidental Francesa.
Durant la descolonització, França, per salvaguardar els seus interessos geoestratègics en la regió, va teixir unes estretes relacions polítiques amb les elits a qui va entregar el poder. D'aquesta manera, França podia continuar exercint el control de la zona donant suport a règims amics i de pas preservar els seus interessos econòmics en aquesta àrea. A aquest efecte, per exercir aquest domini França va disseminar instal•lacions i forces militars per molts països, Níger, Txad, Costa d'Ivori, Burkina Fasso i Senegal.
Per tant, quan François Hollande diu que la intervenció militar a Mali està solament vinculada a una actuació altruista per eliminar el perill que representen els grups armats gihadistes que controlen el Nord de Mali, evitar la guerra civil Nord-Sud i la desestabilització de tot l'Oest del Sahel està faltant a la veritat. Són arguments espuris quan les intervencions militars en les excolònies d'Àfrica han estat una tònica habitual dels governants de l'Elisi. Recordem que Nicolas Sarkozy va iniciar el seu mandat, en 2008, amb una intervenció al Txad, ho va fer més tard, 2010, a Costa d'Ivori i després, en 2011 comandant l'atac a la Líbia de Gaddafi.
Ara, Hollande, inicia el seu baptisme en l'Àfrica francòfona abanderant una guerra contra el terrorisme que li atorga un prestigi intern i extern devaluat per la crisi econòmica mentre amaga els interessos estratègics de França en la regió. I quins són aquests? En primer lloc, els residents francesos disseminats per tota aquesta immensa àrea francòfona que controlen gran part de l'economia de tot el Sahel occidental. Solament a Mali hi ha 6.000 residents, uns lligats a la mineria extractiva de nombrosos recursos minerals, el més important, l'or que s'extreu al sud del país; però també lligats a l'escassa indústria local, les finances i al comerç de importacions. Una segona qüestió, apuntada en diverses fonts, és la referida a les exploracions que confirmen l'existència de bosses d'hidrocarburs en el Nord de Mali.
Però, el principal interès que té França al Sahel occidental no està en el Nord de Mali, sinó en els diferents països de la zona, on estan ubicades diverses indústries extractives de fosfats, gas i petroli. La més important però, a Níger, a 180 km de la frontera de Mali on estan radicats importants jaciments d'urani. Níger, és el tercer productor i exportador mundial d'urani. Mineral explotat per dos empreses controlades pel gegant francès de l'energia nuclear Areva, que extreu un 40% de l'urani que abasteixen els 59 reactors nuclears de França. Un mineral, l'urani, escàs i no renovable, que ha triplicat el preu en els mercats degut a l'arribada del zenit en la producció del petroli, amb un continu increment de preus perquè la demanda és superior a l'oferta.

Un nou Afganistan?

Totes aquestes són raons suficients perquè França impedís que aquesta regió i el desballestat estat de Mali caigués en mans dels grups salafistes que practiquen la gihad, on conviuen grups dispars, des dels tuaregs de Ansar al-Din amb 500 efectius que demanden un nació tuareg al Nord de Mali; Al-Qaida del Magrib Islàmic (AQMI), escindit del GIA (Grup Islàmic Armat) algerià, el grup més nombrós amb 1.500 efectius i especialitzat en tràfic d'armes i el segrest d'occidentals; i el Moviment per la Unitat i la Gihad de l'Àfrica de l'Oest (Mujao), amb 1.000 efectius i enfrontat a AQMI.
Les guerres no acostumen a solucionar els conflictes, sinó al contrari, en generen de nous. Aquest és el cas de la desestabilització del Nord del Sahel. La majoria d'aquests combatents provenen de la recent guerra de Líbia on donaren suport a Gaddafi, que fortament armats es refugiaren i apoderaren del Nord de Mali. Una vasta regió de 830.000 km2, descuidada, millor dit, abandonada pel govern de Mali. Regió reivindicada pels habitants autòctons, els tuaregs, que s'agrupen en el Moviment Nacional d'Alliberament d'Azawad (MNLA), que reclamen una nació pròpia, l'Azawad. Poble tuareg que, en el passat, ha dut a terme múltiples conflictes amb el govern de Bamako però també amb els diferents Estats de la regió. MNLA que alhora s'enfronta als grups gihadistes que s'han instal•lat a l'Azawad.

La intervenció militar de França en el Nord de Mali demostra la miopia política, no solament de França, sinó també dels països de la Unió Europea, més preocupats per la seguretat dels francesos i europeus que habiten en la regió que dels problemes que afecten a la població autòctona. Una incompetència d'anàlisi de quins són els conflictes de la regió del Sahel, on hi ha uns països amb estructures d'estat molt dèbils, sense capacitat de controlar els seus territoris i extenses fronteres, i tampoc en donar seguretat a la seves poblacions.Així, un cop més, "Occident" recorre a la intervenció armada per resoldre un conflicte que no acabarà amb les causes reals preexistents. Causes que tenien solució si s'hagués actuat prèviament amb una acció mancomunada que combinés, ajut al desenvolupament, per donar satisfacció a les demandes de les poblacions, i dotar de mecanismes de seguretat interna als governs de la regió. Ara el Nord del Sahel es pot convertir en un nou Afganistan.

** Pere Ortega és membre del Centre d'Estudies per la Pau J.M.Delàs.*

CGT denuncia la repressió al poble Saharaui

Secretaria de Relacions Internacionals del Comitè Confederal de la CGT

Des de la CGT denunciem una vegada més el greu atac del Marroc a la població sahrauí i les condemnes desproporcionades per als saharauis jutjats per participar al campament de Gdim Izik el novembre de 2010. El judici ha estat davant un tribunal militar al Marroc tot i ser població civil en contra de tota legislació internacional i les condemnes suposen una nova provocació al poble saharaui.
El tribunal militar de Rabat ha condemnat a 9 saharauis a cadena perpètua, a 4 a 30 anys de presó i entre 20 i 25 anys a altres 10 saharauis sota l'acusació d'assassinat de 11 policies durant el desmantellament el novembre de 2010 del campament de refugiats de Gdim Izik, a uns pocs quilòmetres del Aaiún, en el Sàhara Occidental ocupat pel Marroc. Les forces de seguretat marroquines van tractar de desmantellar i expulsar als seus ocupants per la força.
- La il•legalitat del judici realitzat. Que la ciutadania civil sigui jutjada per un tribunal militar a Rabat marca la irregularitat del procés des de l'inici.
- Les tortures que durant els 2 anys de presó preventiva han sofert i denunciat els detinguts i que no han estat investigades a més d'haver estat coaccionats per a signar les seves declaracions.
- La instrucció del sumari ha estat preparada per la policia marroquina sense presentar cap prova concreta ni testimoniatges contra els processats.
- La majoria dels encausats són membres d'organitzacions de la societat civil saharaui i activistes, el que ressalta el caràcter polític del juici.
- En els mateixos esdeveniments van morir 2 saharauis, reconeguts per les autoritats marroquines sense que s'hagi obert investigacions.
- Tampoc s'ha obert cap investigació independent i imparcial sobre els successos de Gdem Iziken, després de dos anys.La CGT manifesta la seva repulsa davant el judici viciat, polític i il•legal que les autoritats marroquines han portat a terme contra la població saharaui. El judici de civils davant un tribunal militar no compleix les normes internacionalment reconegudes en justícia processal. Tots aquests fets suposen una nova violació de l'estat marroquí als Drets Humans que des que va ocupar il•legalment el Sàhara Occidental en l'any 1975 està reprimint greument a la població.
Per la llibertat dels pobles!
Llibertat per al poble saharaui!

Informe sobre la despesa militar espanyola 2013

El Centre d'Estudis per la Pau JM Delàs presenta el seu nou informe:

"Veritats i mentides en el pressupost militar espanyol de 2013"

S'analitza el dèficit de l'Estat provinent de la compra d'armament, prestant especial atenció als Programes Especials d'Armament. De la mateixa manera que altres anys, s'analitza amb detall el pressupost militar preveuen els pressupost per a 2013. El seu autor és Pere Ortega
Pots consultar l'informe en català a http://www.centredelas.org/images/stories/informes/informe%20despesa%20militar%202013_cat.pdf

Nous moviments de dones feministes a Palma

Feministes en Acció comença a caminar

Helena Herrera,
Secretària d'Acció Social CGT Balears

La nostra història feminista a les Illes no és nova, ve de dones que en el seu moment van lluitar braç a braç per visibilitzar la situació de les dones, fent prevaler els seus ideals de classe per sobre de totes les qüestions polítiques de l'època.

Molt hem caminat, amb més o menys encert. A la illa de Mallorca com veiem han sorgit grups de dones que vénen visualitzant i denunciant, la violència de gènere, la precarietat laboral, la situació social de nosaltres les dones. En els últims anys un dels moviments que mes visibilitat ha tingut per les seves lluites (reivindicació per a la creació del Consell de Dones de Balears) ha estat la Plataforma per la Igualtat (de la qual CGT ja formava part) que ha agrupat a dones de diferents moviments i organitzacions, que ha sortit al carrer de forma constant per denunciar els atropellaments i atacs en tema de gènere. Aquest grup de dones provinents d'associacions, secretàries de la dona de sindicats, àrea de dona de partits polítics ha aconseguit ser un referent per a la lluites pels nostres drets i el que si m'agradaria ressaltar és que, malgrat les diferències hem sabut arribar a acords per afrontar la nostra lluita tenint com a objectiu denunciar el patriarcat per així aconseguir la igualtat plena utilitzant com a eina, el consens.

En aquest moment aquest grup de dones volem arribar mes allà, ja que el camí recorregut des del 2005 (data en què es va crear la Plataforma) veiem que en una situació com l'actual, on les retallades socials, la pèrdua de drets de les dones, i l'atac frontal que estem sofrint per part de la dreta fa que sigui molt important obrir-nos i impulsar nous espais de participació, sense perdre la gran riquesa i diversitat que té el moviment feminista a la nostra illa, organitzantnos mitjançant un concepte que para nosaltres és clau. L'ACCIÓ.

És per això que s'ha creat el grup de Feministes en Acció, des de novembre de l'any passat hem començat un camí que com he dit anteriorment pretén aglutinar, i arribar a totes les dones que vulguin participar, pensem que mes que mai és necessari fer coses concretes i efectives que augmentin la capacitat de resistència, la capacitat d'aprendre i comprendre la realitat que ens envolta des d'una visió crítica i d'esquerres, amb l'objectiu d'influir.

Feministes en Acció vol ser un agent nou en el panorama de la participació del moviment feminista de Mallorca, amb l'objectiu de sumar, posant la intensitat en l'essencial; que és la lluita pels nostres drets, i sobretot el que volem demostrar és que en temps d'emergència social, les dones ens unim i amb una sola veu som capaces d'actuar en la defensa de tot allò que ens concerneix, per aconseguir una societat mes igualitària.

Avui mes que mai en un context d'avanç de la dreta mes rància, i quan el sistema capitalista està degradant la nostra forma de vida fins a límits intolerables que posen en perill la democràcia i la igualtat social, moltes de les paraules i reflexions que en el seu moment va realitzar Aurora Picornell, estan més actuals que mai i les tinc present, sobretot tenint en compte que en la situació actual se'ns planteja una lluita oberta contra el capital, igual que en el 36 en aquest moment històric, es van mobilitzar companyes i companys per denunciar l'explotació, i en l'actualitat perillen aquests drets aconseguits fins i tot a força de vessar sang, i això no ho podem permetre.

En una dels seus articles escrivia dirigint-se a les companyes:……

"Companyes necessari és intervenir nosaltres en la lluita contra l'actual règim capitalista. El règim del qual ens nega el dret a la vida; quan el capitalisme estava en el seu apogeu tot el guany dels productes venuts als mercats local, nacional i internacional, a conseqüència de l'avanç i desenvolupament de la maquinària i l'especialització de la mà d'obra, tot el guany va ser per a ells, els capitalistes". "Avui que el capitalisme està en descomposició a causa del desequilibri: excés de producció i falta de consum, en patim la conseqüència tots els treballadors."…..

Aurora Picornell ja lluitava per alguna cosa que encara avui ens costa aconseguir, la visualització d'un col•lectiu que en aquella època es denominaven "sirvientas" i avui són les empleades de la llar; ella deia:

"En aquests moments en què tots els gremis s'organitzen, seria un oblit imperdonable deixar a les "sirvientas" a la voracitat dels seus senyors".

"Companyes cal que formem una societat del nostre ram. El nostre treball tal com ho fem, no ha d'existir; l'època de la servitud va desaparèixer el segle passat, i en canvi nosaltres seguim sent esclaves dels senyors i això en ple segle XX no es pot tolerar". Avui en PP ha fet un pas enrere en la normativa per regular el sector d'empleades de la llar deixant-les pràcticament en la mateixa invisibilitat que tenien abans de la petita reforma que va començar el PSOE.

Com veiem, la lluita de Feministes en Acció és necessària, per això hem d'organitzar-nos per plantar cara.

Aquests són els principis pels quals anem a caminar d'ara en endavant:

1- Per una societat igualitària sense discriminació cap a cap dona independentment de la seva procedència, lloc d'origen... mitjançant la lluita contra la societat patriarcal amb compromís i implicació de treball en xarxa sense limitacions a la participació

2- Apostem per uns serveis públics que garanteixin els drets socials, sobretot els que afecten directament a les dones.

3- Pel dret a decidir sobre el nostre cos, la nostra sexualitat i maternitat. Reivindicant l'avortament lliure i gratuït en la sanitat publica. Defensant totes les opcions sexuals i totes les opcions de família.

4- Per una Educació pública, laica, de qualitat, gratuïta i coeducativa. Lluitem per l'educació per a la igualtat l'afectiva sexual i la prevenció i resolució pacifica dels conflictes. Ens manifestem en contra que les escoles segreguin a l'alumnat per raó de sexe i rebutgem que aquestes siguin finançades amb diners públics.

5- Estem per la paritat, la presència pública i la visibilitat del treball i el paper de les dones, com a forma de garantir la participació i la presa de decisions en tots els àmbits de la societat.

6- Exigirem millora de la normativa i dels pressupostos per prevenir i combatre la violència masclista. Denunciar que estem totalment en contra la retirada del concepte de "Violència de gènere" del codi penal ja que mirar cap a un altre costat creant la figura de la mediació, posa en risc a la víctima i minimitza l'acció violenta de l'agressor.

7- Tolerància zero en temes de publicitat i imatge, lluitant contra els estereotips sexistes i patriarcals.

8- Apostem per l'ús de llenguatge no sexista en tots els àmbits de la societat per aconseguir una societat mes igualitària

9- Treballar perquè les administracions duguin a terme polítiques reals quant a perspectiva de gènere com a eix transversal.

10- Per a Feministes en Acció el tema de la corresponsabilitat entre homes i dones és fonamental, la implicació de l'home en l'àmbit familiar és necessària perquè la dona pugui desenvolupar i promocionar-se social i professionalment.

FEMINISTES EN ACCIÓ

LaTele.cat vol continuar ocupant les ones!

Campanya pels 500 socis

Marc Delcan
Setmanari Directa

La Tele.cat, televisió autogestionada amb seu al cor de la vila de Gràcia, Barcelona, porta a terme una campanya per trobar col•laboradores i poder continuar amb el seu compromís amb els moviments socials.
LaTele.cat emet vint-i-quatre hores al dia pel canal 37 de la TDT a gran part de Barcelona i el Maresme. I més enllà, si el cel està serè. Nascuda de l'Assemblea de Comunicació Social, aquest és el segon any que emet a través de la TDT. Ara, inicia una campanya de sòcies i col•laboradores per poder mantenir el projecte i l'emissió en obert. Elaborada amb poc mitjans, organitzada en diferents tipus d'assemblees, LaTele.cat es presenta com una pota més dels moviments socials actius al voltant de Barcelona, ara en format audiovisual i web. Horitzontalitat, autogestió, alternativa i diversitat són –per a Berta, de l'assemblea de programació de La Tele.cat– les quatre paraules que defineixen el projecte. Aquest mitjà, amb seu a l'Infoespai gracienc, va engegar l'any 2003 per oferir-se com a mitjà audiovisual alternatiu i crític amb els poders i com a eina de treball per a la lluita social. Tot plegat, essent conscients de les inèrcies que ens fan caure en la immediatesa i la manca d'anàlisi que vol imposar la pràctica.
La qüestió és evitar l'especialització perquè ningú no siga indispensable. No totes són professionals o estudiants d'audiovisuals, n'hi ha moltes que són autodidactes i que es complementen amb les vuit col•laboradores que hi fan pràctiques. De fet, s'hi fan tallers d'autoformació en aspectes bàsics com vídeo, edició o àudio. De la idea de fer un mitjà col•laboratiu, en sorgeix la wikitele, una aplicació a Internet que permet aportar contingut a la programació. Una graella que, ara, es vol reorganitzar per sumar diferents blocs temàtics, sempre tenint en compte de no reproduir l'hàbit de la serialitat. Berta conta que cal donar l'oportunitat de veure els continguts en diferents horaris, "si ja has vist el programa, estàs mirant massa tele. Surt al carrer".
La programació és ben variada: cuina vegana, xerrades, noticiaris, concerts i escena musical alternativa, documentals, dibuixos, etc. Com remarca Toni, un dels membres de l'assemblea: "Una cosa que és molt diferent d'altres mitjans és que nosaltres també som entreteniment, no som tan insistents ideològicament. Estem a la TDT per donar l'oportunitat que ens trobin per casualitat, fent zàping. El periodisme no ha de ser sempre a la contra i tampoc farem cap gest a favor de cap Estat. Es tracta de fer un espai per a nosaltres". A més, el fet de ser un mitjà audiovisual on cada minut té hores de treball "fa que ens recolzem molt en altres llocs, ens fa obrir el punt de vista. Així doncs, poca ortodòxia política pot haver-hi...".

Contrallum d'un Contrainfos

Moltes sabem què és la Tele.cat, però, com es fa? La Directa va poder entrar-hi i compartir la gravació del darrer Contrainfos. "Quanta gent avui!", crida Estela. La colla castellera del Contrainfos baixava fa una estona des de l'Infoespai, a la plaça del Sol de Gràcia, pel carrer dels Xiquets de Valls. Justament, un carrer que ens remet a aquesta manera antiga –però encara actual– d'anomenar la gent que fa castells, arrelada a principis del segle XIX. Del castell de la colla de xiquets, als castellers de la Tele.cat. Canvi de mitjans, canvi d'afinitats, però no d'intenció: construir en comú.
El Contrainfos, que és un dels programes de producció pròpia de LaTele.cat, ja ha fet 34 emissions. És un noticiari setmanal d'esdeveniments que gairebé no surten a la premsa hegemònica o, ben mirat, una narració a contrapèl dels temes més maltractats pels media tradicionals. Un correlat audiovisual per a una altra realitat: una desena de persones (una mica més de l'habitual arran de les nouvingudes de pràctiques). Muntar l'escenari. "El plató –diuen amb un somriure–, vinga, va! Que he de marxar abans de la una". Enllestir la cabina de control i les càmeres. Avui, Davi, Isis i Keren presenten; Jabi, Àngel i Armando graven; Estela, Bea i Joan paren atenció als detalls d'àudio, vídeo i realització. Sobta, adonar-se de la quantitat de gent que cal per fer un programa de televisió. El Contrainfos es grava el dilluns i s'emet el dimarts. És el fruit d'una setmana d'autoorganització, de recerca de temes, de gravació de noticies, d'edició, de producció i de postproducció. L'autoaprenentatge i el fes-ho tu mateixa és un dels pilars d'aquest mitjà de comunicació social gestionat en assemblea. "No som periodistes professionals", diu Toni, un dels que fa feina de producció a la Tele.cat. "Jo, de fet, he après a editar i a muntar aquí i en alguns cursos per curiositat", reconeix Berta.
Estar aquí –com si fossis a dins– t'ho fa veure diferent. Com la Tele.cat, un reflex distint. Els secrets de la realitat d'un programa que busca una expressió diferent, també a la contra. Estar aquí és com fer un contrallum al Contrainfos. Si no podem deixar de ser espectadors d'algunes coses, sí que podem apropar-nos per canviar-ne moltes. Vist de prop, el Contrainfos és com la Tele.cat, una manera de fer que no és a la contra, per molt que diga el seu nom, sinó a favor. Una manera d'alçar i muntar, de fer fent-se. En positiu, en col•lectiu, per continuar contrainformant-nos.

Ocupem i ocuparem les ones:

Campanya pels 500!

LaTele.cat està fent un gran esforç per captar col•laboradores, sòcies i usuàries. El projecte d'ocupar les ones, sorgit de l'Assemblea de Comunicació social que gestiona aquest mitjà del Barcelonès i el Maresme, neix de la necessitat de tenir mitjans propis que no depenguin de criteris polítics o empresarials.
Per continuar creixent com projecte, LaTele ha engegat la campanya pels 500. L'objectiu pragmàtic, a curt termini, és aconseguir 500 sòcies que col•laborin amb el mitjà pagant vint euros l'any. A llarg termini i el que és més important, com comenta David, és "assegurar projectes dels mitjans lliures que semblen una necessitat cada vegada més bèstia. Ara que, aprofitant la seva crisi, manipulen tot el que volen, participant també de LaTele, ens assegurem que hi ha un mitjà, a Barcelona, que recull la veu de tothom".
La idea és arribar a tenir col•laboracions i/o sòcies per cobrir les despeses mensuals de l'antena d'emissió en obert per TDT, que ara ocupen part del debat i les hores de dedicació per poder mantenir-se de forma autogestionada. Si s'aconsegueix l'objectiu de la campanya pels 500 –diu David, un dels membres del programa de notícies Contrainfos–, es podran "dedicar esforços a millorar els continguts i també a centrar-se en poder arribar a cobrir més esdeveniments".
Es tracta d'un mitjà autogestionat que intenta donar veu a aquelles persones que no en tenen. És per això que, com comenta Aran, "aquesta campanya és molt més que fer-se soci". No és només simbòlic, recalca Toni: "És una qüestió de necessitat. Cal donar suport a un mitjà de comunicació d'una de les principals capitals europees, ja siga per interès o per afinitat política". Acomplertes ja totes les condicions per continuar emetent a la TDT, l'objectiu és focalitzar els esforços per donar veu a les que no en tenen. David ho confirma: "aquest és un mitjà participatiu, aquí pot venir qui vuiga, fer propostes o fer el programa que li interessi".

Creix el periodisme alternatiu

És difícil dibuixar un mapa de tots els mitjans alternatius que van sorgint arreu del territori, ja que cada dia hi ha més projectes periodístics nous que neixen per treballar un discurs diferent del que difonen els anomenats mitjans convencionals. La crisi ha accentuat el salvatgisme del sistema capitalista i la preocupació que genera –i també la presa de consciència que comporta– demana l'existència de canals que el posin en dubte. Es tracta d'arrencar de les mans dels sectors poderosos l'exclusivitat en la creació d'opinió pública, un mecanisme molt útil per protegir els seus interessos.
Siguin ràdios, periòdics, televisions o programes que adopten les xarxes com a mitjà (com ara els recents Debat99% i La Plaça, sorgits dels moviments socials de l'Hospitalet de Llobregat i Sabadell, respectivament), la majoria de mitjans alternatius treballen de forma autogestionada, sense cap lligam amb les institucions i amb la intenció de crear una contrahegemonia des de baix per donar veu a aquelles que normalment no en tenen. Amb diferents sensibilitats, aposten per un periodisme proper, amb informacions contrastades i, sovint, a l'hora de destapar vergonyes, no tenen cap mena de mirament. Un periodisme que aporta punts de vista que no contemplen ni els mitjans que s'autoanomenen "plurals".

CAMPANYA PELS 500 - FES-TE SÒCIA 20€/any
http://latele.cat/node/2481

Més info a LaTele.cat:
http://www.latele.cat/

LaTele al canal 37 de la TDT a Barcelona i al Maresme

DINAMITA DE CERVELL

“A les barricades”

Negres
tempestes
agiten els aires
núvols sinistres
ens ceguen
l’esguard,
encara que us
esperi la mort
més cruenta
contra
l’adversari
haurem de
lluitar.
L’única riquesa
és la llibertat
i cal defensar-
la amb coratge
i amb fe.
Alta la bandera
revolucionària
que sens repòs
ens mena al
triomf del
nostre anhel.
Dempeus,tot el
poble! Tots a la
lluita!
esfondrem
amb fúria la
reacció!
A les
barricades! A
les barricades!
Per la
victòria de la
Confederació!
A les
barricades! A
les barricades!
Per la
victòria de la
Confederació!
A les
barricades!

(*Versió catalana de La Varsoviana feta per Josep Mas Gomeri, gravada en disc l’any 1936 per l’Orfeó Català, extreta del llibre “CNT, la força obrera de Catalunya” de Ferran Aisa)*

‘Internazionale’, un còmic instantani

“Internazionale” és un còmic instantani, es a dir, escrit i dibuixat en viu durant l’encontre anarquista de Saint-Imier, Suïssa (del 8 al 12 d’agost de 2012) per Marc Gastoni, Nicola Gobbi i Jacopo Frey. Traducció catalana: Raquel Bermúdez, Barcelona 2012.
El còmic va publicar-se en francès durant l’encontre en tres números que expliquen respectivament els orígens de la primera Internacional, les conclusions del primer congrés anarquista de la història que va ser a Saint-Imier l’any 1872 i l’esperit de l’encontre del 2012. Posteriorment, hem realitzat aquesta versió, que recull tots els números en un únic llibret.
Volem donar les gràcies a totes les persones que han donat un cop de mà, ja sigui a Saint-Imier, durant l’elaboració del còmic, com posteriorment amb les seves adaptacions i traduccions. El còmic es pot descarregar gratis a totes les llengües disponibles fins ara al blog “L’ANARCHICO”: HTTP://ANARCHICO.NOBLOGS.ORG/
Actualment, està en fase de traducció a molts països del món. Per qualsevol comunicació, podeu escriure a: MALA.TESTA@BRUTTOCARATTERE.ORG
Sou lliures d’imprimir-lo íntegrament i difondre’l sota subscripció per a finançar les iniciatives del moviment.

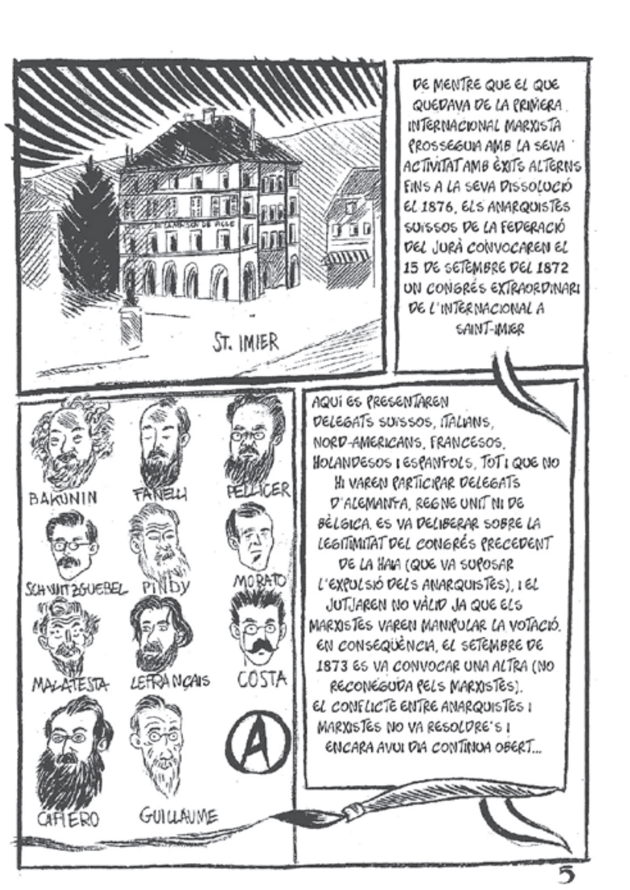

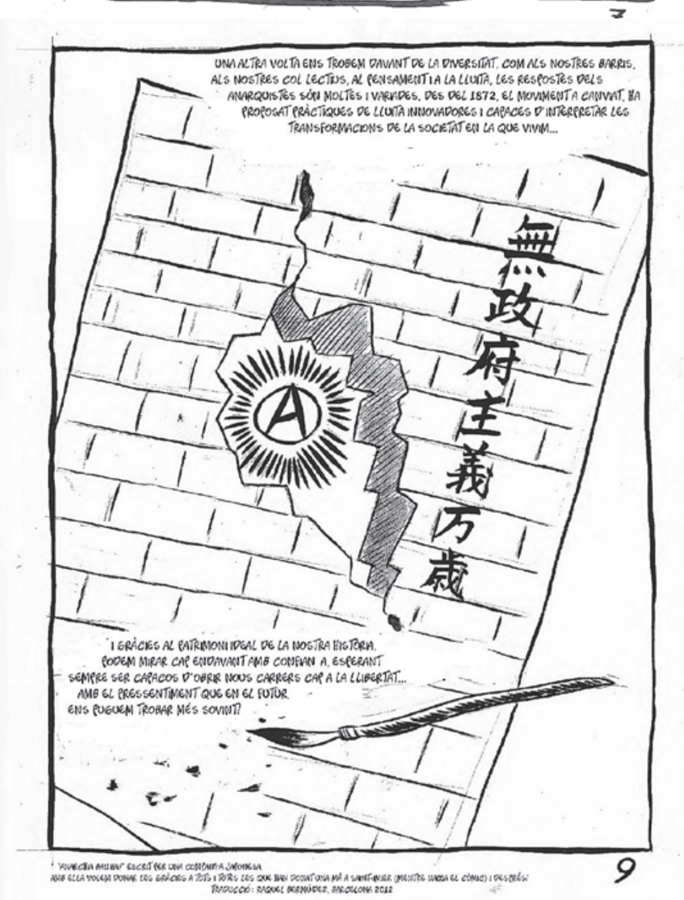

LA CONSEQÜÈNCIA D'AQUESTA DIVISIÓ DE TIPUS ESTRATÈGIC ENTRE SOCIALISME LLIBERTARI I MARXISTA ES VA FORMALITZAR A TRAVÉS DE LES TROBADES DE LONDRES (1871), SONVILLIER (1871), LA HAIA (1872) I SAINT-IMIER(1872). EL PRIMER I EL TERCER VAREN ASSENTAR LES BASES DE LA DOCTRINA MARXISTA, MENTRE QUE EL SEGON I EL QUART VAREN SERVIR ALS LLIBERTARIS PER DEFINIR ELS PRINCIPIS DE LA SEVA PRÒPIA ESTRATÈGIA D'ACCIÓ...
ENGELS
GUILLAUME
BAKUNIN
MARX
FANELLI
TOT I QUE ELS MARXISTES EREN MINORIA A TOTS ELS PAÏSOS, MARX, AMB HÀBILS MANIOBRES, VA ACONSEGUIR INFLUIR DES DEL PRINCIPI DE FORMA DETERMINANT EN ELS ESTATUTS DE L'AIT I CONTROLAR EL CONSELL GENERAL, I AIXÍ DESFER-SE DELS SEUS OPOSITORS L'UN RERE L'ALTRE, DES DELS SEGUIDORS DE MAZZINI FINS ALS MUTUALISTES, DELS COL·LECTIVISTES ALS ANARQUISTES. DURANT EL CONGRÉS DE LA HAIA DEL 1872, VAN EXPULSAR FINALMENT ELS ANARQUISTES SEGUIDORS DE MICHAIL BAKUNIN (ENTRE ELS QUE ES TROBAVA L'ANARQUISTA SUÍS JAMES GUILLAUME)
4

DE MENTRE QUE EL QUE QUEDAVA DE LA PRIMERA INTERNACIONAL MARXISTA PROSSEGUIA AMB LA SEVA ACTIVITAT AMB ÈXITS ALTERNS FINS A LA SEVA DISSOLUCIÓ EL 1876, ELS ANARQUISTES SUISSOS DE LA FEDERACIÓ DEL JURÀ CONVOCAREN EL 15 DE SETEMBRE DEL 1872 UN CONGRÉS EXTRAORDINARI DE L'INTERNACIONAL A SAINT-IMIER
ST. IMIER
BAKUNIN
FANELLI
PELLICER
SCHWITZGUEBEL
PINDY
MORATO
MALATESTA
LEFRANÇAIS
COSTA
CAFIERO
GUILLAUME
AQUÍ ES PRESENTAREN DELEGATS SUISSOS, ITALIANS, NORD-AMERICANS, FRANCESOS, HOLANDESOS I ESPANYOLS, TOT I QUE NO HI VAREN PARTICIPAR DELEGATS D'ALEMANYA, REGNE UNIT NI DE BÈLGICA. ES VA DELIBERAR SOBRE LA LEGITIMITAT DEL CONGRÉS PRECEDENT DE LA HAIA (QUE VA SUPOSAR L'EXPULSIÓ DELS ANARQUISTES), I EL JUTJAREN NO VÀLID JA QUE ELS MARXISTES VAREN MANIPULAR LA VOTACIÓ. EN CONSEQÜÈNCIA, EL SETEMBRE DE 1873 ES VA CONVOCAR UNA ALTRA (NO RECONEGUDA PELS MARXISTES). EL CONFLICTE ENTRE ANARQUISTES I MARXISTES NO VA RESOLDRE'S I ENCARA AVUI DIA CONTINUA OBERT...
5

AIXÍ DONCS, EL CONGRÉS DE SAINT-IMIER VA SER EL PRIMER CONGRÉS ANARQUISTA DE LA HISTÒRIA, I VA MARCAR EL PRINCIPI D'AUTONOMIA DE LES FEDERACIONS I DE LES SECCIONS DE L'INTERNACIONAL LLIBERTÀRIA. A MÉS, VA MARCAR L'EXCLUSIÓ DEL PODER DIRECTIU DE QUALSEVOL CONGRÉS GENERAL O REGIONAL QUE POGUÉS HAVER I DES D'ALESHORES LA SEVA FUNCIÓ VA SER ÚNICAMENT D'HARMONITZAR ENTRE LES LLIURES EXPRESSIONS LOCALS. DES D'ALESHORES EN CAP CAS LA MAJORIA D'UN CONGRÉS POT IMPOSAR DELIBERACIONS A LA MINORIA
ETERNAUTA
ELS DELEGATS DE LES FEDERACIONS I DE LES SECCIONS VAN FIRMAR UN PACTE D'AMISTAT, DE SOLIDARITAT I DE DEFENSA I RECOLZAMENT MUTU. TAMBÉ ES VA AFIRMAR QUE LA IMPOSICIÓ AL PROLETARIAT D'UNA LÍNIA DE CONDUCTA O D'UN PROGRAMA POLÍTIC UNIFORME COM ÚNICA VIA CAP A LA SEVA EMANCIPACIÓ SOCIAL, ERA UNA REIVINDICACIÓ ABSURDA I REACCIONÀRIA
INK
EL CONGRÉS TAMBÉ VA SUBRATLLAR QUE UN PARTIT POLÍTIC NO PODIA SER ALTRA COSA QUE L'ORGANITZACIÓ DEL DOMINI D'UNA CLASSE EN DETRIMENT DE LES MASSES. TANMATEIX, EN EL CAS QUE EL PROLETARIAT CONQUISTÉS EL PODER, ES CONVERTIRIA EN LA CLASSE DOMINANT I EXPLOTADORA
EL PRIMER OBJECTIU DEL PROLETARIAT HAVIA DE SER LA DESTRUCCIÓ DEL PODER POLÍTIC, JA QUE LA INSTAURACIÓ D'UN PODER PROVISIONAL NOMÉS ERA UN ENGANY. DARRERAMENT, ES VA AFIRMAR QUE EL PROLETARIAT DE CADA PAÍS HAVIA D'ESTABLIR, FORA DE TOTA POLÍTICA BURGESA, LA SOLIDARITAT DE L'ACCIÓ REVOLUCIONÀRIA, I REBUTJAR EL COMPROMÍS, AMB LA FINALITAT DE DUR A TERME LA REVOLUCIÓ SOCIAL!
6

DESPRÉS DE 140 ANYS SEGUIM AQUÍ, TOTS DIFERENTS PERÒ UNITS GRÀCIES A LA MATEIXA VOLUNTAT DE FER FRONT AMB LES IDEES I LA PRÀCTICA QUOTIDIANA DE L'ANARQUISME
ASSEMBLEES, GRUPS DE TREBALL, DEBATS, CONFERÈNCIES, CONCERTS I LA PREPARACIÓ I COMPARTICIÓ DELS ÀPATS CONTRIBUEIXEN A CREAR UN FLUX D'ENERGIA: UN MOVIMENT!
A SAINT-IMIER LES INFINITES POSSIBILITATS DE CONSTRUIR RELACIONS PERSONALS AFAVOREIXEN LES CONDICIONS PER A L'ENRIQUIMENT RECÍPROC ENTRE ELS COMPANYS I LES COMPANYES PRESENTS, EN LA FORMA DE CONCEBRE I DE POSAR EN PRÀCTICA LES LLUITES
7

SÓC XILÈ I FORMO PART D'UN COL·LECTIU ESTUDIANTIL QUE LLUITA PER A CONSTRUIR UNA UNIVERSITAT LLIURE I OBERTA A TOTHOM
VENIM D'ISTANBUL I EL NOSTRE GRUP LLUITA CONTRA LA DISCRIMINACIÓ RACIAL. DESPRÉS DE LA MANIFESTACIÓ DEL PRIMER DE MAIG LA REPRESSIÓ HA SIGUT MOLT FORTA!
SÓC TICINÈS I VISC AL BOSC, A UNA CASA QUE HE CONSTRUÏT JO MATEIX. SÓC ARTISTA I UTILITZO NOMÉS ELS MATERIALS QUE LLEN A LA GENT
SÓC UN PUNK DE BERLIN I AMB ELS COMPANYS OCUPEM CASES BUIDES ON VIVIM I FEM ACTIVITATS POLÍTIQUES I CULTURALS: EL NOSTRE PROBLEMA ÉS LA CONSTANT AMENAÇA DEL DESALLOTJAMENT POLICIAL!
8

UNA ALTRA VOLTA ENS TROBEM DAVANT DE LA DIVERSITAT. COM ALS NOSTRES BARRIS, ALS NOSTRES COL·LECTIUS, AL PENSAMENT I A LA LLUITA, LES RESPOSTES DELS ANARQUISTES SÓN MOLTES I VARIADES. DES DEL 1872, EL MOVIMENT HA CANVIAT, HA PROPOSAT PRÀCTIQUES DE LLUITA INNOVADORES I CAPACES D'INTERPRETAR LES TRANSFORMACIONS DE LA SOCIETAT EN LA QUE VIVIM...
無政府主義万歳
I GRÀCIES AL PATRIMONI IDEAL DE LA NOSTRA HISTÒRIA, PODEM MIRAR CAP ENDAVANT AMB CONFIANÇA, ESPERANT SEMPRE SER CAPAÇOS D'OBRIR NOUS CARRERS CAP A LA LLIBERTAT... AMB EL PRESSENTIMENT QUE EN EL FUTUR ENS PUGUEM TROBAR MÉS SOVINT!
9
TRADUCCIÓ: RAQUEL BERMÚDEZ, BARCELONA 2012

Al Tall, el més gran grup de folk dels Països Catalans

Jordi Martí Font

Corria el 1975 quan Joan Fuster escrivia un comentari en el primer disc d'Al Tall, "Cançó popular del País Valencià", en què afirmava que la presència del grup en el mercat discogràfic català podia "aportar la temptativa de formalitzar una modalitat de "folk" a través de la qual, d'alguna manera, es rescata una mica la tradició viva valenciana i, alhora, n'aprofita l'estil o l'estímul per a un ús renovat i actual". Gairebé quaranta anys després, sense cap mena de dubte, podem afirmar que així ha estat. La proposta del grup de folk valencià ha posat la música catalana en el panorama internacional i, sobretot, ha dotat diverses generacions de catalans i catalanes de música popular combativa feta des del convenciment que les sonoritats musicals contemporànies no han d'estar només basades en els paràmetres del pop o del rock.

Els discos

Des del 1975, els discos d'Al Tall s'han succeït, deixant una discografia impressionant, per l'amplitud de mires, per la quantitat de música i per la qualitat d'aquesta que no ens volem estar de comentar. El 1975, amb "Cançó popular del País Valencià" treien un disc que tenia un títol més de propòsits que no descriptiu. De fet, el disc inclou temes literaris com una lletra certament popular completada per Estellés o la musicació d'un poema de Marià Manent. "Cançó popular del País Valencià" és un disc que s'inclou totalment dins del que s'anomenarà 'riproposta' i que, com molt bé explicava Fuster, recuperava alhora que utilitzava per a temes actuals els temes del folk, de la música del poble.

"Deixeu que rode la música" és de 1977 i inclou un dels temes pel qual el grup serà recordat: "Tio canya", la història de la substitució lingüística a partir de l'exemple d'una família valenciana que va deixant de parlar català en funció de l'estatus social i del pas dels anys, tot i que malgrat el panorama desolador general del tema, al final deixa clar que la voluntat pot salvar la llengua de la seva total substitució.

El següent disc, "Posa vi...", és un magnífic recull de temes de taverna, cançons de ronda, de verema, cançons de borratxos... una posada al dia d'un munt de cançons realment populars i conegudes que va dotar el grup d'una gran popularitat en el sue moment, fins i tot en ambients allunyats de les seves propostes estètiques i polítiques.

"Posa vi..." anticipa el que serà el disc més conegut del grup, "Quan el mal ve d'Almansa", una cantata sobre la guerra de successió assumida com el punt i a banda que porta a l'inexorable present de destrucció social i nacional. Al Tall hi inclouen temes antològics, entre ells "La processó" i el "Cant dels maulets", àmpliament versionat.

El 1980, treuen el carrer un disc per a xiquets i xiquetes, "Som de la Pelitrúmpeli", en què la intenció és recollir, inventariar i donar a conèixer, a partir d'una història general, una gran quantitat de cançons infantils valencianes. El resultat final del disc potser és dels més discutibles.

Durant aquests anys, Al Tall passà a ser no només un grup de folk, sinó també a esdevenir els impulsors d'un dels grans festivals que es fan a la Mediterrània d'aquest estil divers i alhora compacte, la Trobada de Música del Mediterrani, que situa València dins del panorama folk internacional fins que arriba al poder el blaverisme d'Unió Valenciana junt amb el PP i acaben amb la Trobada. El disc en què aquest ambient s'explicitarà serà "Cançons de la nostra Mediterrània", un disc que compta amb la participació de Maria del Mar Bonet, que en aquell moment coincidia amb moltes de les propostes dels valencians.

El següent disc, "Tocs i vares" (1983) explicita la recuperació del que en flamenc es dirien 'palos' i que continuaven ben vius a l'Horta de València en les seves formes pròpies. És un dels seus grans discos pel que fa a l'amplitud de mires musicals i d'intencionalitat de recuperació.

Però és amb "Xarq al-Andalus", de 1985, quan el seu projecte musical s'eixampla més, alhora que assoleix una maduresa espectacular. El disc, en què toquen conjuntament amb la formació marroquina Muluk el Hwa, musica les versions escrites per Josep Piera dels poetes àrabs valencians abans de la conquesta cristiana, com Al Khafaja o Al Russafi, alhora que l'apartat musical aconsegueix una sonoritat completament renovada.

Aquesta sonoritat mediterrània es tanca amb "Xavier "el coixo"", de 1988, un disc amb lletres que parlen d'actualitat i músiques que beuen de tota la Mediterrània.

El 1994, "Europ eu!" renova Al Tall i els situa en un lloc desconegut. Ells intenten actualitzar el seu so, i en aquest disc fins i tot rapegen, alhora que els textos, antiracistes i internacionalistes, recuperen la història d'uns immigrants alacantins a Algèria i com viuen el procés d'independència d'aquest país, però el seu públic s'està transformant i, en alguns casos, desapareixent. Són anys de crisi en la cançó cantada en català i més encara en els projectes de folk que hi van associats, però alhora anuncien un seguit de nous esclats.

"La Nit", de 1999, és el disc de la mirada enrere. Precedeix "25 anys en directe" (2001), un disc d'aniversari enregistrat en viu junt amb la Banda Simfònica Unió Musical de Torrent que no els convenç i que va just abans del disc "Vares velles", un nou repertori de formes musicals tradicionals recuperades, i del nou directe "Envit a vares", amb un resultat molt més clar i interessant a nivell musical que "25 anys en directe". El seu darrer disc, ara ja podem dir de comiat, de 2008, és "Vergonya, cavallers, vergonya", un disc que pren la temàtica de Jaume I com a central de la major part dels temes i que suposa un brillant punt i final, tot i que no el millor disc d'una llarga discografia que és clarament la més extensa, destacada i completa dels grups de folk d'expressió catalana.

El comiat de Barcelona

Dijous 14 de febrer del 2013, a l'Auditori. Al Tall comença el seu anunciat "darrer concert a Barcelona" amb el primer tema del seu primer disc: 'Obriu cabretes' de "Cançó popular del País Valencià". I la cançó és de 1975, però les paraules sonen tan actuals com el primer dia quan diuen allò de "Les mamelles ja funcionen, rius de llet veiem passar, però no hi ha qui la taste, algú se l'està xuplant". El concert continua així, primer seguint un ordre cronològic, afegint col·laboracions

d'un munt de gent, fins a un final que ja es preveia apoteòsic perquè totes i tots sabem que hi ha temes que quan els toquin tothom s'emocionarà. Ells també ho saben i els queda clar quan comencen a sonar les primeres paraules de "Lladres": "Lladres que entreu per Almansa, no sou lladres de saqueig que ens poseu la cova en casa i des d'ella ens governeu..." o "Per cridar vull l'Estatut a Miquel l'assassinaren", d'"A Miquel Grau", una cançó a capella que aconsegueix posar els pèls de punta al senyor que tenim a la vora i a molta altra gent.

Tot i això, els clàssics no tapen la música i així ho va demostrar la versió de "Sant Joan", un tema que no és d'Al Tall però que sí van tocar amb Jan-Mari Carlotti, que semblava que anava una mica perdut per l'escenari quan no cantava, i l'exmembre del grup Miquel Gil, que també va versionar la cançó amb el seu grup Terminal Sud. Va ser un concert a l'Auditori amb un seguit de clàssics però sense massa nostàlgia, tot i que hi havia qui no parava de plorar; i cal agrair-los-ho. La nostàlgia del que just encara hi és sona sovint com a un enterramorts que no deixa valorar el que realment hi ha d'interessant en allò que sentim. I l'interessant és que Al Tall pleguen però deixant darrere seu una vintena de discos que deixen la nostra cultura al nivell alt de qualsevol altra cultura europea que tingui en compte la música d'arrel i no la deixi de banda quan es refereix als seus sons. També hi ha nyaps, és clar, i cal parlarne sempre que calgui i algú en tingui ganes, només faltaria, però les coses positives guanyen en el seu repertori i a Barcelona així ho van demostrar.

El concert, com era de preveure, es va acabar amb la interpretació de la Moixeranga, després que sonessin a l'escenari "Darrer diumenge d'octubre", "El cant dels maulets" i "Tio canya", tot i que això no és notícia perquè ja sabem que havien de sonar i que ho havien de fer al final, amb tot el públic aixecat i cantant alhora que Vicent Torrent allò d'"Els peixos en l'aigua, i els amos al clot". En sortir, bones notícies. Es veu que pot ser que a l'abril facin el seu darrer concert a la plaça de bous de València...

>> Contraanunci

PAPER PINTAT

Intel·lectuals, acadèmics i altres espècies

Alba Cañellas Canadell

Segons el DIEC, més clar que l'aigua: "Intel·lectual: persona que té una certa capacitat de pensar la realitat social i cultural i d'influir críticament en l'opinió mitjançant l'assaig o la presència en mitjans de comunicació". Joan Brossa va fer una poesia visual en què, sota el títol d'"intel·lectual", s'hi dibuixava una calavera. Si algun valor té, per a una societat més enllà de l'acadèmia, aquest mot, és el fet d'adjectivar una persona estudiosa amb reconeixement públic, sovint part del món de les lletres, que exerceix una funció crítica envers la societat i la política, a banda de la seva tasca d'investigació, docència o estudi. Així doncs, aquesta paraula que avui en dia té connotacions fins i tot negatives, podria arribar a tenir un sentit. Existeixen els intel·lectuals avui en dia? És clar que sí. En tenim i de molt bons. Però molts d'ells, per no dir la majoria, han abandonat la condició sine qua non per deixar de ser simplement acadèmics: la incidència social. I no es pot ser intel·lectual, seguint la pròpia definició de la paraula, si no es combina l'estudi amb un esperit de canvi o lluita, tingui el format que tingui.

Parlem, per exemple, del perfil de molts professors d'Universitat: fills del mite de la transició, no es declararien mai obertament de dretes o de centre. Farien la revolució si fos necessari, diuen: però ara no cal. No és per falta de ganes o de convicció. Pensen, però, que ara no toca, que aquesta societat no està preparada. Que estem tots adormits, que a la seva època els estudiants eren diferents. Però, en canvi, infantilitzen els que ho són, els tracten d'ingenus i idealistes. Pensen que les pancartes fan brut, però potser allò que els embruten és la consciència de no estar fent res davant tot el que està passant.

Exerceixen per fomentar el pensament crític i cobren per fer reflexionar. No poden ser tan ingenus de no conèixer la història: la coneixen, però viuen al marge d'ella, en la tan citada torre d'ivori. Són catedràtics d'humanitats, d'història medieval o d'estètica. Són els experts en cultura. A qui no els importa la pujada de taxes, suposo, ni els afecta l'augment de l'IVA, perquè, si així fos, no dirien que fer vaga és cosa de quinquis. Idealitzen el maig del 68: no sé què es pensen que s'hi feia, a la Sorbonne, sinó assemblees al mig del pati.

Sobre la incidència social, és preocupant que, per la majoria d'ells, aquesta consisteixi en fer anuncis per al Banc Sabadell o columnes dulcificades pagades, entre altres, pel Grup Godó.

Diria que és hora que els posem sal a la ferida i els recordem quina hauria de ser la seva funció. Si la cultura està en perill, és el seu deure explicar, com saben, que això és fruit d'un sistema i d'una societat que ens vol adormits i callats. Explicar-ho i, sobretot, exercir-ho: ser-ne exemple.

Està clar que ara tenim també algunes veus crítiques. Només faltaria, tal com estan les coses. Però com més reflexiono sobre el paper dels intel·lectuals, més trobo a faltar figures com la de Montserrat Roig.

El far

90 aniversari de la visita d'Einstein als locals de la CNT a Barcelona

Ferran Aisa

Albert Einstein, el 24 febrer de 1923, va visitar Barcelona. Einstein venia convidat per la Mancomunitat de Catalunya, a través dels Cursos Monogràfics d'Alts Estudis d'Intercanvi, per exposar la seva teoria de la relativitat. El científic arribava a Barcelona convertit en una celebritat mundial, la premsa el qualificà com el Newton del segle XX i el comparaven als grans genis universals Galileu i Copèrnic. La Vanguardia (25-2-1923), deia: "Precedido de fama mundial ha venido a Barcelona el doctor Einstein, para explicar en un cursillo de conferencias su famosa teoría de la relatividad. En los Estados Unidos, en Londres y recientemente en París, alcanzó el sabio alemán ruidosos triunfos con sus conferencias dadas en las más importantes corporaciones y sociedades científicas".
El científic alemany Albert Einstein va donar la conferència inaugural al saló de sessions del Palau de la Diputació Provincial, figurant a la presidència el president de la Mancomunitat i de la Diputació Josep Puig i Cadafalch, el president de la Comissió Municipal de Cultura Sr. Viza, el diputat a Corts Pere Coromines i el cònsol alemany. A la sala hi havia representants de les entitats i institucions culturals barcelonines. L'endemà, la conferència fou a l'Escola del Treball, acte que fou presidit per Josep Puig i Cadafalch, Esteve Terrades i Rafael Campalans. El cronista recollia la impressió de la conferència i manifestava que el conferenciant, més que un savi, semblava un professor que es dirigia senzillament als seus alumnes. Acabat l'acte, la comitiva que feia de cicerone d'Einstein va passejar-lo per alguns racons de la ciutat i van acudir a l'Institut d'Estudis Catalans i l'Ajuntament de Barcelona.
El científic no va voler abandonar Barcelona sense visitar la seu de la CNT; així, el 27 de febrer, va presentar-se a un dels locals del Sindicat Únic, al carrer Sant Pere Més Baix, la sala era plena d'obrers que ja havien sentit a parlar del compromís social del científic. Els vells i joves anarcosindicalistes posats en peu retien un càlid homenatge emocionant al savi alemany. Albert Einstein i Ángel Pestaña conversaren en francès, i el científic féu un elogi dels obrers catalans: "Vosaltres -digué- sou revolucionaris del carrer i jo en sóc de la ciència". El periòdic Solidaridad Obrera (11-3-1923), que es feia ressò de la vistat d'Einstein a la ciutat, afirmava que el científic havia acceptat presidir el III Congrés de l'Associació Mundial Internacionalista d'Esperanto i recordava el seu pas pel sindicat: "Como recordaréis, camaradas, cuando Einstein estuvo en Barcelona fue a visitar a la representación obrera en el local de la Distribución, donde pronunció un elevado discurso, contestándole Pestaña en nombre de la Confederación Nacional del Trabajo".
Tan sols uns dies després d'aquesta visita de l'eminent científic a la seu dels Sindicats Únic, al vespre del 10 de març, era assassinat el més carismàtic militant de la Confederació Nacional del Treball, Salvador Seguí "El Noi del Sucre". El vil atemptat es va produir al carrer de la Cadena cantonada Sant Rafael, Seguí i el seu company "Peronas" van morir a causa de les ferides de bala que van efectuar pistolers del Sindicat Lliure a sou de la patronal catalana.

SALUT I ANARQUISMES

Dones Lliures

Bernat Muniesa

La lluita per l'emancipació de la dona la va protagonitzar (i encara és així) la dona mateixa. A l'Edat Mijana, que va durar 11 segles, existia el "dret de pernada": els senyors feudals podien pernoctar a la casa dels serfs i apropiar-se de la seva dona durant la nit. Hi havia una dita castellana que deia: "el destino de los pobres es morir como cabritos y vivir como cabrones". La Revolució Francesa va promulgar els anomenats "Drets de l'Home". La dona n'era exclosa. Ja Olympia de Greuges va protestar contra aquesta ignomínia masclista. Així ha estat una gran part de la història i, encara ara, malgrat els avanços produïts des del Maig francès del 1968. De fet, la dona no va tenir dret a vot fins ben avançat el segle XX.
Altres dones van seguir el camí d'Olympia, lluitant per la seva emancipació. Per exemple, la peruana Flora Tristán, al segle XIX (fou l'àvia de Gauguin, el pintor): exiliada a Anglaterra i França, va recórrer els llocs industrials i predicà als obrers la necessitat de la revolució anticapitalista. Va fundar la Unió Obrera. En les seves conferències deia: "hi ha qui viu pitjor que l'obrer: la dona del obrer". Podríem esmentar altres lluitadores: Clara Campoamor, Rosalía de Castro, Virginia Wolf (del grup de Blomsbury, amb Gerald Brenan, Lyton Strachey, John Maynard Keynes, Dora Carrington…), suïcidada finalment, i la nord-americana Martha Gellhorn, separada d'Ernest Hemingway i periodista que va viure les guerres de l'Orient Mitjà i de Vietnam.
D'altres les trobem a l'Estat espanyol, ja durant el segle XX. Al voltant de la II República i la Guerra Civil: Zenobia Camprubí, María Zambrano, l'actriu Margarida Xirgu, les comunistes Matilde Landa (a qui dedicarem un article més endavant) i Dolores Ibárruri; les socialistes Mercedes Comaposada, Victoria Kent, Margarita Nelken… La llista seria llarga: totes elles lluitadores per l'autonomia i l'emancipació de la dona, patint moltes d'elles persecucions i inclús presó. En l'àmbit anarquista, hi ha una figura destacada, sobre la qual farem el proper article: Frederica Montseny (1905-1994), que fou ministra de la II República durant la guerra civil i exiliada finalment a Tolosa, on va mantenir, després de viatjar per Suècia i Finlàndia, l'esperit de la Confederació Nacional del Treball (CNT), amb el seu company Germinal Esgleas.Resumint: la lluita de la dona per la seva emancipació ha obtingut importants avanços, especialment després de les revoltes del 1968 a França, Alemanya i Itàlia, però en molts aspectes de la vida social, per exemple en el laboral, encara és discriminada respecte a l'home, i pel mateix treball són menys remunerades.

>> La recepta

Pancuit (Sopes amb all)

L'amo en Pep des Vivero
Mallorca

Ingredients:

Pa dur
2 cullerades d'oli d'oliva
2-3 grills d'all
1 tomàtiga madura
1 ou
orenga o herbes aromàtiques al gust
sal i pebre

Elaboració:

Ratllau una tomàtiga madura i reservau-la. Abocau l'oli en una cassola i escalfau-lo. Sofregiu els alls sencers. Afegiu la tomàtiga quan els alls siguin daurats. Assaonau al gust amb sal, pebre i les herbes aromàtiques. Afegiu-hi l'aigua (mu mare sempre tenia aigua de pluja reservada per fer aquest plat i els de cuinat) i deixauho bullir uns 6 o 7 minuts. Agregau el pa dur esbocinat i deixau-ho bullir tot plegat 3 minuts més. Apagau el foc i afegiu-hi l'ou. Remenau sense aturar fins que l'ou hagi quallat.

Bon profit!!

Observacions:

És una recepta molt fàcil de preparar, gustosa i nutritiva. L'ou no és un ingredient imprescindible, podeu utilitzar-lo com a complement. També se pot preparar la sopa sense la tomàtiga però el sabor és diferent.

(*) Aquest plat es preparava, fonamentalment, per aprofitar el pa dur que quedava de dies anterior i per treure el fred.

Una mirada crítica des del cinema

Tempesta sobre Washington

Joan Canyelles Amengual

(Advise and Consent, Otto Preminger, 1962).

El president dels Estats Units (Franchot Tone), vol nombrar un nou secretari d'Estat en la persona de Robert Leffingwell (Henry Fonda). Però la sospita de que en el passat va formar part del Partit Comunista, fa que es crei una Comissió per investigar-ho. Al mateix temps el president d'aquesta Comissió, el senador Anderson (Don Murray) és fet xantatge per una relació homosexual quan era soldat a la guerra de Corea.

Otto Preminger va ser actor i director teatral de la mítica companyia alemanya de Max Reinhart. Activitat que continuaria desenvolupant amb força èxit els escenaris de Broadway. És un dels directors més interessants i personals del Hollywood clàssic. L'ambigüitat i l'objectivitat son dues de les característiques essencials del seu cinema. La seva posada en escena és elegant, rodant sovint llargs plans-seqüències amb una càmera que sempre es mou amb sentit i amb una precisa finalitat narrativa, que fa avançar l'acció o mostra detalls que expliquen alguna cosa. Per això, la revisió de les seves millors pel•lícules et poden sorprendre amb un detall nou en el qual no hi havies reparat abans. Aquesta fluida elegància no li impedeix mostrar a vegades un realisme agònic i dolorós com fa per exemple a "L'home del braç d'or". Fou en definitiva un inqüestionable autor que sempre va ambicionar una independència temàtica i creativa que li permetessin contar les històries que li interessaven.

La seva primera obra mestra és "Laura", de l'any 1944. És una de les pel•lícules fonamentals del "cinema negre" nord-americà. Sobre una novel•la de Vera Caspary Preminger construeix un perfecte relat cinematogràfic. Al principi tan sols fa les funcions de productor. Comença a dirigir-la Robert Mamoulian però és rellevat poc temps després de començar el rodatge. Amb molt d'esforç Preminger convenç a Darryl F. Zanuck perque li deixi dirigir-la. El resultat és extraordinari. Una pel•lícula on la dona assassinada (Gene Tierney) apareix a meitat del metratge, després de que l'inspector de policia que investiga el cas (Dana Andrews) s'hagi enamorat d'ella i on l'assassí, el crític d'art Waldo Lydecker (incommensurable Clifton Webb) és el personatge més interessant de la pel•lícula fins al punt de que gairebé eclipsa a la resta del repartiment.

Vuit anys més tard torna a rodar una altre perla del cinema negre: "Cara d'àngel" (Angel Face, 1952), on una fascinant, pertorbadora i desequilibrada Jean Simons i un Robert Mitchum enlluernat, atrapat i definitivament vençut acaben morint en una glaçadora escena final quan ella es sucida precipitant-se amb el cotxe per un barranc amb ell al seu costat sense saber que està a punt de morir.

"L'home del braç d'or" (The man with the golden arm, 1956), era una de les primeres pel•lícules que amb un realisme angoixant abordava el tema de la droga. Frank Sinatra, (tal vegada en la millor interpretació de la seva carrera), interpretava a un músic que acabava de sortir d'una clínica de desintoxicació i s'enfrontava a la seva dependència de la heroïna en un ambient hostil, tan sols ajudat per Kim Novak.

L'any 1959, roda la que per a mi, i per molts de motius, és la millor pel•lícula de la història del cinema sobre un drama judicial: "Anatomia d'un assassinat" (Anatomy of a murder). El tinent Frederik Manion (Ben Gazzara, quin gran actor), un home gelós i violent, és acusat de matar davant diversos testimonis, al barman que ha apallissat i violat a la seva esposa Laura (Lee Remick). Paul Biegler (portentós, magistral James Stewart), s'encarregarà de la seva defensa i intentarà demostrar que Frederik va patir un "impuls irresistible". Finalment el jurat emetrà el veredicte de "no culpable".

Sembla ser que és la primera pel•lícula on es pronuncia la paraula "bragues" i on es veu a la pantalla aquesta pornogràfica pesa. Per aquesta raó, diverses organitzacions religioses prohibiren o recomanaren als seus feligresos i feligreses que no l'anassin o veure si volien evitar cremar-se eternament als inferns.

És aquesta una de les pel•lícules on queda mes evidenciada la famosa objectivitat i ambigüitat de Preminger. Frederik és declarat no culpable, però en realitat tan sols ell i la seva esposa saben el que ha passat. És a dir mai podrem esbrinar del tot si va ser Frederik qui va apallissar a Laura i va matar al barman per les relacions que lliurament mantenien. Gairebé es podria dir que el film està rodat des del punt de vista d'un dels membres del jurat, a qui senzillament se l'hi exposen els fets per a que decideixi sota la seva responsabilitat si Frederik ha de ser condemnat a mort. Tot això ho fa Preminger amb una brillant i magistral posada en escena.

"Tempesta sobre Washington" és una magistral pel•lícula sobre una part del funcionament del sistema polític nord-americà i i també sobre una determinada època de la història d'aquell país. La designació per part del president dels Estat Units, greument malalt, de l'home que es convertirà (si els vots ho permeten) en el nou Secretari d'Estat ofereix a Preminger la possibilitat proposarnos múltiples reflexions al voltant d'aquest sistema.

Cal deixar clar des del primer moment que el director vienés hi creu en aquest sistema, encara que qüestioni alguna de les seves pràctiques. O tal vegada seria millor dir que com és freqüent en el seu cinema, ens exposa un fets per tal de que nosaltres traguem les nostres pròpies conclussions.

Al mateix temps, com molt be explica Jose Maria Latorre en el número 386 (febrer de 2009) de la revista "Dirigido por...", és un film sobre la dificultat de prendre determinades decissions i les conseqÜències que aquestes poden tenir.

I no hi podem deixar de veure el reflex del "Comitè d'Activitats Antinord-americanes" que ben poc temps abans havia tengut uns efectes devastadors en el món del cinema.

Robert Leffingwell és qüestionat pels senadors republicans i part dels demòcrates, per dos motius. El primer és la seva aposta pel diàleg amb la Unió Soviètica, que l'enfromta a a les posicions més bel•licistes. Quan es interrogat pel Subcomitè que l'investiga, un senador li pregunta si estaria en contra d'una "intervenció preventiva", (no vos sona, aquesta expressió?), i ell contesta que sí, si no s'haquessin esgotat abans totes les vies diplomàtiques. El segon motiu son els contactes que en el passat va tenir amb el Partit Comunista.

Això des del meu punt de vista demostra en primer lloc, que la seva postura no es que sigui pacifista, sinò simplement d'elemental sentit comú. I en segon lloc, si algun contacte amb el Partit Comunista, molts anys abans, compromet la seva actual carrera política fins al punt de desactivar-la completament, és que alguna cosa d'aquest sistema democràtic no funciona.

Les postures més conservadores les representa el senador Seabright Cooley (Charles Laughton), que no dubtarà en utilitzar les tàctiques més barroeres si li permeten evitar que Leffingwell obtengui el vot de la majoria.

Per altra banda, el President del Subcomitè, el senador Brigham Anderson, feliçment casat i amb un fill, oculta una antiga relació homosexual. Les amenaces de que aquesta relació es faci pública, el portaran al suïcidi. És a dir, algú que amaga alguna cosa, investiga si una persona te res a amagar. Naturalment, i encara que no sigui la intenció de Preminger, hi ha una denúncia de la brutal repressió sexual d'aquella societat, que ningú sembla qüestionar.

Queda clar que en aquell sistema polític, la llibertat i la democràcia, son més aparents que reals. No es discuteix la validesa de les idees esquerranes o comunistes (no en parlem de les anarquistes) que per descomptat es consideren gairebé demoníaques, sinó que el fet de haver-les tingut alguna vegada, pot destrossar-te la teva vida i fer que hagis de viure acomplexat i demanant disculpes per les teves conviccions. Moltes persones varen conèixer aquesta realitat de ben aprop, l'actor Edward G. Robinsson, per posar tan sols un exemple.

Preminger desplega en aquesta pel•lícula un talent descomunal. Una elaboradíssima, brillant i inteligent posada en escena. Els diàlegs entre els senadors tenen quelcom de representació teatral, oratòria de primer nivell, educades i recargolades expressions que no amaguen del tot el cinisme i les intencions més fosques.

Henry Fonda, com es habitual en ell, despren honestetat encara que no és del tot honest i ha mentit al Subcomitè. Dona la impressió de ser la persona adeqüada per ocupar el càrrec i en la qual es pot confiar. Una interpretació mesurada i absolutament convincent.

Però Charles Laugthon és capaç d'eclipsar a qualsevol estrella que se li posi al davant. Omple, inunda la pantalla. L'anyores quan no hi es. Ofereix aquí un dels seus més grans magisteris, i això que durant la seva vida en va oferir molts.

Totes les acrtrius i actors secundaris, estan gairebé perfectes en els seus papers, inclús els menys talentosos. Franchot Tone, representa amb convicció a un President honrrrat (com no podia ser d'altra manera) i dedicat a servir al seu País, preocupat pel que passarà, quan ben aviat, es mori.

Probablement la majoria de les persones que teniu en les mans aquestes pàgines i llegiu aquestes paraules, (gràcies), no creis amb el sistema capitalista del que ens parla Preminger. Jo tampoc. La manca de llibertat, la repressió sexual, el masclisme, la religió present per tot arreu, (tothom jura per Deu, sempre abans de començar les sessions del Senat, un capellà fa una pregària....), son per a nosaltres un fet inqüestionable. Però al manco hi ha unes certes formes que no es perden. Una certa convicció en que el fet de votar pot tenir alguna rellevància, algun efecte. Potser la corrupció hi és, però no es veu, no s'olora per totes bandes.

A l'estat espanyol, fins i tot aquestes aparences han desaparegut. Descobrim cada dia amb més irritació que el sistema dona cobertura als corruptes. Que cada nou escàndol deixa petit a l'anterior. Que la distància entre la casta política i les ciutadanes i els ciutadans es cada cop més sideral. El sistema fa aigües, però sembla que tan sols els poderosos, els de sempre, tenen salvavides. El sistema ha perdut definitivament qualsevol legitimitat democràtica que li pogués quedar. Potser una de les maleïdes herències del franquisme és aquesta impunitat amb la qual sembla que es fan les coses des del poder. No crec que sigui exagerat dir que estam lluitant contra una altra dictadura.

Estic pensant seriosament en escollir la pel•lícula "El padrí" (The goodfather, Francis Ford Coppola, 1971) pel mes que ve. És una indiscutible obra mestra i un reflex, un retrat perfecte, (té molt poc de metafòric en contra del que algú pugui pensar), del sistema capitalista.

Recordau la cançó de Lluís Llach "El jorn dels miserables" "...que poca esperança tinc, i pot ser caldrà deixar-la, que no sigui que esperar ens allunyi més dels actes..."

Segurament els actes desmesurats són més necessaris que mai. Ens caldrà intel•ligència per no matar la ràbia i que ella no ens mati a nosaltres. Ens caldrà imaginació per construir estratègies noves que facin avançar les velles idees de llibertat i justícia. Ens caldrà convicció en nosaltres mateixos per fer avançar la revolta. Es tornaran a omplir els carrers i les places, però ens caldrà omplir-les també de sentit i de valors perquè no es tornin a buidar.

Salut, Llibertat i Lluita.

Fitxa tècnica

Dr: Otto Preminger;
G: Wendell Mayers;
Ft: Sam Leavit;
Ms: Jerry Fielding;
Int: Don Murray, Charles Laughton, Henry Fonda, Walter Pigdeon, Lew Ayers, Edward Andrews, Burges Meredith, Gene Tierney, Franchot Tone, Peter Lawford.

De llibres i lectura

L'ètica i la revolució. Apunts sobre Josep Alomà i el seu temps

Félix Rodrigo Mora
http://esfuerzoyservicio.blogspot.com

Els escrits de Josep Alomà, que recull Ramon Gras Alomà en el llibre "La Idea. Negre sobre blanc", proporcionen una visió imparell del que va ser el període de la guerra civil viscut tant des de la il•lusió de la revolució com des de la voluntat de rectitud moral.

No és el moment d'entrar en l'anàlisi dels nombrosos interrogants, encara sense resoldre, que planteja la guerra, i que van des de les seves causes profundes fins als motius pels quals el franquisme en va sortir com a vencedor.

En conseqüència, cal rebutjar la temptació de l'anàlisi fàcil i simplista per a encarar, amb serenitat i valentia, la prodigiosa complexitat d'aquells esdeveniments. El llibre aporta llum sobre qüestions en general relegades, quan no ocultades, pels especialistes en la nostra guerra civil, sobretot per aquells aferrats a explicacions economicistes i mecanicistes, val a dir, deshumanitzades.

Aquests oferixen elucidacions suposadament rigoroses… que tenen l'inconvenient de no partir de la realitat, i d'haver fracassat una vegada i una altra allí on s'han aplicat.

Assenyalaré quelcom que els mecanicistes obliden: tot esdeveniment històric és, a més de polític i econòmic, obra d'individus concrets-reals i també peripècia moral. Per això no hi pot haver revolució sense: 1) qualitat de la persona, el que abans s'anomenava virtut, 2) adhesió reflexiva i pràctica de qui desitgen revolucionaritzar una línia, normes o ideari moral. Pretendre una altra cosa és situar-se fora de la realitat, en el món dels dogmatismes i els fanatismes.

En Alomà, immers en el remolí de la lluita revolucionària i la guerra civil en la seva Tarragona natal, la qüestió es planteja amb franquesa. Ell va ser un home moral i també un militant de la revolució, en les files llibertàries. El primer, que era previ, el va dur al segon, fusionant ètica amb política revolucionària d'una manera que emociona. La seva idea va ser la de Plutarc: vèncer per virtut.

Per a Josep es tractava d'arribar a la unió de totes les dones i els homes bons, rectes i sense taques no per a fer beneficència o caritat sinó per a posar fi al capitalisme, al militarisme, al clericalisme.

La revolució realitza, per tant, la idea de bé i de virtut, com a atributs de la societat i qualitats anímiques-pràctiques de cada individu.

Sense comprendre que Alomà va expressar un dels anhels més sentits de les masses treballadores en els anys anteriors a la guerra civil i durant ella no es pot percebre aquesta part de la història.

Els qui s'entossudeixen a veure en aquella, en la seva gènesi, mers impulsos profitosos, consumistes, zoològics, de desitjos o economicistes, s'equivoquen perquè situen el que era secundari o inexistent en principal, en projectar sobre l'ahir les xacres i tares ideològiques, tan terribles, de l'avui.

Alomà no se'n va per les branques, qualifica a la II República espanyola de "burgesa, capitalista i clerical", una veritat tan enorme que només els ximples, trastornats o malvats poden negar. La solució?: la revolució. Sí, la revolució.

Aquesta és entesa com un gran canvi integral, que uneix transformacions polítiques, econòmiques, morals, culturals i en la qualitat del subjecte. Per això lamenta, després d'uns mesos de guerra, que "falta el desenvolupament educatiu moral" que millori la qualitat de les multituds i la persona. El seu és "un ideal de bondat, de bellesa, de servei als altres", no una pugna més o menys atroç per omplir-se la panxa.

Allò substantiu en ell és l'èpica, per exemple, quan exclama "no deixeu la lluita, que el triomf és dels forts!". Així doncs, conrear en el propi jo la virtut de la fortalesa és precondició de la revolució. Una fortalesa que no sigui usada per a l'agressió traïdora, per descomptat, sinó per a resistir a peu ferm, i si fa falta en ofensiva (com el 19 de juliol), els embats del mal, això és, de l'Estat i el capital.

Quan llegim que defensa "les reivindicacions morals i materials de les classes treballadores" ens sentim aclaparats pel pesar doncs avui només importen les demandes monetàries i consumistes. Els panxacontents i els farts actuals, que han destruït el moviment obrer i popular amb les seves bogeries, no se'n riuen d'aquestes "reivindicacions morals" perquè, en la seva ximplesa patològica, ni tan sols assoleixen comprendre què significa aquesta frase… Així de greu ha estat la reculada. Hem passat de la plenitud a les clavegueres, i d'aquestes al no-res.

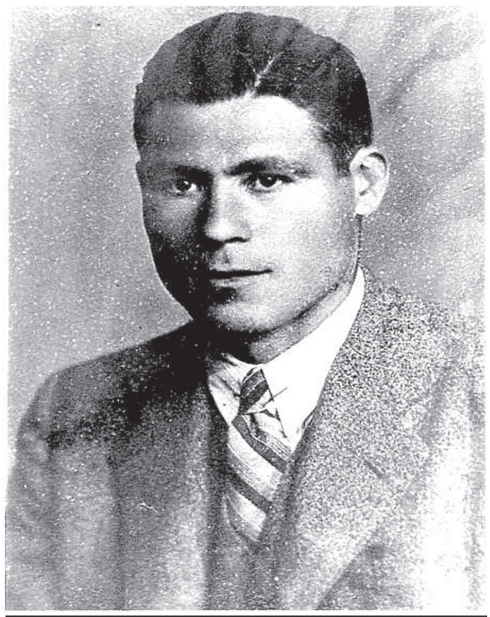
Quan llegim que l'afany per autoeducar-se ha de ser substancial, fins al punt de "posar en això tant o més esforç que a demanar una engruna més de jornal, que sempre serà insuficient sota el domini del sistema capitalista", de nou ens esfondrem per causa de la nostàlgia: en aquelll temps Alomà tractava els éssers humans com a éssers humans mentre que avui els "radicals" de per riure l'identifiquen amb una butxaca, una suma de bitllets i un estómac.

Per això Alomà va ser perseguit: ell mateix condemnat a mort encara que després indultat pel franquisme; el seu germà, que compartia els mateixos ideals, afusellat…

Diguin-me, qui persegueix els poca-soltes d'ara, obstinats a convertir l'individu en un consumidor groller i subhumà, no en un revolucionari i un subjecte moral, com aquell.

El llibre està delicadament prologat per Heleno Saña, que entén bé al personatge al qual, després de condemnar el maligne ideari del "plaer egoista", culmina presentant com "un home lliurat a un ideal superior".

Que totes i tots ho siguem.

>> Diccionari militant

ASCASO, Francisco (1901-1936)

Agustín Guillamón

Aragonés, benjamí d'una família de tradició àcrata. Forner i cambrer de professió. Militant des de molt jove en els grups d'acció aragonesos. Al desembre de 1920 va ser empresonat per l'atemptat, comès pel seu germà Domingo, que va costar la vida del periodista del Heraldo de Aragón, que havia denunciat als soldats revoltats al gener en la caserna del Carmen. Va estar dos anys en la presó, sortint amb la salut trencada pels maltractaments. El 1922 va marxar a Barcelona, integrant-se en el grup anarquista Los Solidarios, amb Durruti, García Oliver, Aurelio Fernández, Gregorio Jover, Ricardo Sanz, etcètera.

Va participar en nombroses accions armades i en atemptats. El juny de 1923 va ser detingut i empresonat, aconseguint escapolir-se al desembre del mateix any. Durant la Dictadura de Primo de Rivera va estar exiliat a París. Al desembre de 1924, juntament amb Durruti, va fer una "gira" per Amèrica, caracteritzada per nombrosos atracaments a bancs en diferents països, amb l'objectiu de recaptar diners per a alliberar a presos anarquistes a Espanya. Al maig de 1926 estava de nou a París, on va ser detingut al juliol, al costat de Jover i Durruti, per preparar un atemptat contra Alfonso XIII, romanent un any a la presó. Van evitar l'extradició a Argentina i Espanya gràcies a una intensa campanya popular a favor del seu alliberament. Va viure clandestinament en diversos països. A principis de 1929 va aconseguir permís de residència a Brussel•les.

Va retornar a Barcelona immediatament després de la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931. Es va integrar en el grup Nosotros (nou nom que va haver d'adoptar l'antic grup Los Solidarios, al conèixer l'existència d'un grup amb el mateix nom) amb Durruti i García Oliver, entre altres. Assidu redactor de Solidaridad Obrera, estava afiliat al Sindicat Tèxtil de Barcelona.

Va ser deportat a les Canàries i Guinea al febrer de 1932, com a càstig per la seva participació en la insurrecció de gener de 1932, a l'Alt Llobregat, sent alliberat al setembre de 1932. Va formar part del Comitè revolucionari de la insurrecció del 8 de gener de 1933 a Barcelona. Detingut a l'abril de 1933, al costat de Durruti, ambdós van ser presos en el penal del Puerto de Santa María, fins al seu alliberament a l'octubre.

Va treballar com cambrer i va intervenir en la campanya abstencionista de les eleccions de novembre de 1933. Va impulsar la insurrecció de desembre de 1933. A principis de 1934 va ser nomenat secretari general de la CNT, donant suport la vaga general de Saragossa.

Es va mostrar contrari a la signatura del pacte d'Aliança Obrera amb la UGT per part de la CNT asturiana. El 6 d'octubre de 1934 va desconvocar la vaga general que havia de donar suport al govern de la Generalitat en el seu enfrontament amb el govern central, pel que va ser destituït del seu càrrec de secretari general. Va intervenir en el Congrés de Saragossa (maig de 1936) en representació del Sindicat Tèxtil de Barcelona.

Membre del Comitè de Defensa Confederal va ser un dels dirigents de la insurrecció obrera contra l'aixecament militar del 19 de juliol de 1936 a Barcelona, participant destacadament en els combats al carrer, amb una audàcia i una temeritat excessives. Va morir el 20 de juliol d'un tir en el front, en l'assalt a la caserna de les Drassanes.

Llibres

Arqueologia d'una educació revolucionària

Xavier Díez

Cristina Escrivá, Rafael Mestre, Cultura para todos. El movimiento libertario y la educación, 1936-1939, L'Eixam Edicions, València, 2012, 221 pp.

Quan parlem d'educació llibertària, ràpidament apareixen dos noms; Ferrer i Guàrdia, d'una banda, i el CENU, de l'altra. En el primer cas se sol fer referència a un dels inspiradors de l'ampli arxipèlag d'escoles racionalistes. En el segon, un exemple aïllat de construcció i col•lectivització catalana d'un sistema educatiu al llarg de la revolució. Tanmateix, Ferrer i Guàrdia no constituí ni el cas únic (ni potser el més rellevant) d'una tradició pedagògica àcrata rica i variada, i, després de llegir el darrer llibre d'Escrivá i Mestre, el CENU ja no hauria de considerar-se únic referent institucional pel que fa a la institucionalització d'una escola revolucionària. Probablement, el fet que explica aquesta fixació en els dos grans referents del paràgraf anterior tenen més a veure amb les recerques històriques, especialment les iniciades a la dècada dels setanta, que amb la pròpia polièdrica realitat. En la conflictiva relació que els ciutadans d'Ibèria mantenen amb el seu passat, el silenciament històric de l'anarquisme impedí reclamar l'herència de la rica tradició cultural i educativa dels nostres avantpassats anarquistes. Tret de les universitats catalanes, i poques excepcions més, les institucions de recerca van vetar la cultura anarquista, i això tingué com a conseqüència que semblava que només des del Principat hi havia hagut experiències llibertàries significatives. Fins i tot, un determinat cànon historiogràfic s'havia arribat a aquesta conclusió. Afortunadament, al llarg dels darrers quinze anys, joves generacions d'historiadors de sòlida formació, i disposats a no passar per l'adreçador d'una universitat cada vegada més inútil i que metamorfoseja vers el model de gran superfície comercial, estan fent excavacions en el nostre passat llibertari comú, i extreuen petroli historiogràfic. Una bona mostra és el llibre Cultura para todos, on els autors són capaços d'impressionar aquells qui, se suposa, érem especialistes en aquest àmbit.

El llibre manté un deute impagable amb les investigacions, a mitjans noranta, del gran renovador dels estudis de la cultura llibertària, Javier Navarro. Aquest historiador valencià obrí un nou camí per renovar la visió de la complexitat de l'univers cultural àcrata, especialment al Llevant i més enllà. Rafael Mestre i Cristina Escrivá, es dediquen a rescatar antigues fons inexplorades per demostrar que el cas del Consell d'Escola Nova Unificada no fou un bolet, ni l'única experiència en el camp de la pedagogia llibertària durant la revolució de 1936-1939. En un exemple d'alta divulgació, els autors ens rescaten el madrileny Consejo Local de Cultura, una ambiciosa i reeixida rèplica del projecte català, l'Escola Politècnica Confederal, Escoles de Capacitació Professional, les extenses experiències d'escoles racionalistes d'Ateneus Llibertaris i col•lectivitats espontànies, les colònies escolars, els centres educatius organitzats per les Joventuts Llibertàries i Mujeres Libres, iniciatives d'Instituts Obrers que pretenien superar l'exclusió de la classe obrera respecte els ensenyaments secundaris. Tot plegat, ens és mostrat amb una aclaparadora informació gràfica i documental que ens palesa la serietat dels plantejaments, el gran i rigorós esforç organitzatiu, el convenciment que la cultura esdevenia la gran eina alliberadora d'aquells qui, com explicà Joan Garcia Oliver, "no tenien nom ni comptaven per a res", els invisibles a l'Espanya oficial, capitalista, fonamentada en atàviques castes.

Aquest llibre, iniciativa de la Fundació Salvador Seguí, obre moltes línies d'investigació que ens obliguen a rellegir la pròpia història llibertària, en el sentit que ens incita a abandonar el mite i l'èpica, perquè ens parla de realitats: de la capacitat de generar una cultura, i sobretot, un sistema educatiu potent, de qualitat, i contrari a la legitimació del capitalisme que és el que teníem abans i després de la revolució, i en la mediocritat social dels temps presents.

L'esperanto com a llengua alliberadora

CGT Burgos

La lengua como liberación: el esperanto. Las culturas de la libertad en el anarquismo ibérico, CGT, 2012, 36 pàg.

La CGT va editar l'any 2012, any en que es commemorava el 125 aniversari de la creació del esperanto pel doctor Lazarus Zamenhof, un llibret que acompanya l'exposició del mateix títol realitzada per la CGT de Burgos, la segona exposició de les quatre que componen l'ambiciós projecte denominat "Les Cultures de la Llibertat".

La capacitat d'expressar-se mitjançant un llenguatge articulat és el tret que defineix als éssers humans. Som humans en la mesura que parlem i pensem, ja que la relació entre llenguatge i pensament és molt estreta. Les llengües són un vehicle de coneixement i de comunicació, de diàleg i enteniment. No obstant això, al llarg de la història, també han servit com instruments de dominació d'uns pobles sobre uns altres i d'una classe social sobre les altres. Qui s'imposa política, econòmica o culturalment, imposa també la seva pròpia llengua per a legitimar aquesta dominació.

Enfront d'aquesta instrumentalització de les llengües, algunes persones s'han esforçat per crear i utilitzar una llengua universal, que serveixi de comunicació entre iguals, que no suposi una imposició sobre altres llengües, que sigui un vehicle d'enteniment, de pau i solidaritat: l'esperanto.

L'esperanto és una obra de la raó humana que es rebel•la contra el càstig diví relatat en el passatge bíblic de la Torre de Babel, en el que l'existència d'una llengua universal que propiciava la convivència de la gent, la cooperació en empreses comunes i la construcció d'un ideal de justícia, molestava a la omnipotencia dels déus, que preferien una humanitat dividida i sotmesa. Com vehicle d'enteniment entre els pobles, sense imposicions i més enllà de fronteres artificials, l'esperanto ha estat vinculat des de la seva aparició amb el moviment llibertari mundial, que el va fer seu com una eina eficaç en el seu camí d'emancipació i de construcció d'una societat igualitària i digna.

>> Revistes

LA CABINA

Butlletí del Sindicat Federal de Telefònica de la CGT, http://www.cgt-sft.org/

LA GATETA

Butlletí de la Secció Sindical de la CGT a l'Hospital Pius de Valls, gateta@piushospital.cat

LIBRE EXPRESIÓN

Butlletí de la Secció Sindical de la CGT a Gearbox El Prat de Llobregat, http://www.cgtbarcelona.org/cgtgearbox

LIBRE PENSAMIENTO

Revista de pensament, reflexió i debat editada per la CGT, http://librepensamiento.org/

DES CARTES MAUDITES

Llengua i exclusió

Carlus Jové i Buxeda

A *L'ordre del discurs* Foucault ha estudiat alguns dels procediments de limitació i exclusió de discursos, afirmant que *«el discurso no es simplemente aquello que traduce las luchas o los sistemas de dominación, sino aquello por lo que, y por medio de lo cual se lucha, aquel poder del que quiere uno adueñarse»*. Tot i que Foucault no en parli, em sembla que cal incloure la llengua entre els procediments de limitació i exclusió de discursos. De limitació, perquè la llengua restringeix les possibilitats d'expressió del discurs a una sèrie limitada de construccions possibles, i cada llengua n'ofereix de diferents, a voltes fins i tot algunes que li són exclusives —d'ací els grans problemes de la traducció. D'exclusió, perquè no totes les llengües ni totes les varietats lingüístiques, i, en conseqüència, tampoc els discursos generats amb elles, gaudeixen de la mateixa acceptació ni de les mateixes possibilitats reals de circulació.

Rosina Lippi-Green ha realitzat un estudi detallat sobre la discriminació lingüística als Estats Units a *English with an accent.* Al llarg del seu estudi intenta destruir el mite del no-accent, és a dir, el mite segons el qual un dialecte concret d'una llengua, generalment el del grup socialment o econòmica dominant, s'identifica com a «llengua estàndard», mentres que tots els altres parlars són considerats «dialectes». Segons Lippi-Green , això constitueix una *ideologia del llenguatge estàndard* que mica en mica va minant l'autopercepció dels grups i individus amb parlars considerats dialectals: *«When an individual cannot find any social acceptance for her language outside her own speech communities, she may come to denigrate her own language, even while she continues to use it»*.

Les relacions de poder inherents a les relacions socials es reflexen en les pràctiques lingüístiques generant, per exemple, l'estigmatització de certs dialectes, o situacions de diglòssia i/o substitució lingüística.

Als Països Catalans, però molt especialment a Catalunya, acostumem a denunciar la diglòssia, exclusió, marginació o arraconament del català respecte la llengua oficial de l'estat, el castellà. No obstant, molt poques vegades parlem de les nostres pròpies diglòssies, exclusions, marginaments i arraconaments. No ens aniria gens malament un llibre com *Català amb accent*.

Marc Garriga, activista per l'alliberament sexual

"Abans que una llei del matrimoni calia parlar de drets individuals"

"Hem guanyat espais, drets i llibertats, però també hem pagat el preu de l'assimilació al sistema"

> LA FRASE...

"Cal una llei contra l'homofòbia i la transfòbia"

Josep Estivill

Va néixer la primavera de 1984 a Arbúcies (La Selva). Als 18 anys va marxar a viure a Barcelona pels estudis. Llicenciat en Filologia Clàssica (UAB), actualment és professor de secundària d'un institut públic. Va formar part de l'assemblea Joves per l'Alliberament Lèsbic i Gai (JALG, dissolta actualment) a la UAB, després va militar al Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC) i alhora també al JAG (Joves per l'Alliberament Gai) i actualment és membre de l'assemblea del Brot Bord a Barcelona i rodalia.

- Com vas entrar en l'activisme per l'alliberament sexual?
A 1r de carrera vaig veure que s'organitzava un festival de cinema LGT al mateix cinema de la UAB. Era la tardor de l'any 2002. Un dia em vaig decidir a anar a una de les sessions i va ser l'ocasió de conèixer la gent del JALG. Allà vaig tenir l'oportunitat de formar-me políticament en el tema de l'alliberament LGT i de viure tot el que no havia pogut viure al poble, coneixent gent molt important per mi. Llavors, assistint a les reunions de la Comissió Unitària 28 de juny vaig conèixer altres grups i, amb el temps i una mica més de maduresa, vaig acabar anant a les assemblees del FAGC.

- Que són les "bordes"? Què les diferencia dels grups GLBTI?
És la proposta de traducció i alhora apropiació que des del Brot Bord hem fet de la Teoria Queer. És un proposta, no la traducció exacta. Queer en anglès vol dir desviat en un sentit general però és clarament un insult en temes d'opció sexual i de gènere. És una mica el que pretenem recollir amb el mot bord català: fals, de mala qualitat, bastard, estrany, estèril, etc. És una paraula més de l'àmbit rural que no pas urbà, cosa que explica una mica l'apropiació que fem de la Teoria Queer. Volem poder parlar-ne més enllà d'àmbits acadèmics, de gent formada en el tema i poder-ho fer fora de la ciutat. Si bé que els binomis home-dona, homosexual-heterosexual són construccions socials, culturals, i que l'objectiu és destruir aquestes etiquetes, totes, multiplicant-les fins a fer-les inofensives, això no es pot explicar així en determinats llocs. Seria contraproduent. Es tracta de buscar complicitats amb un discurs més gradual, amb conceptes més planers, parlant d'etiquetes que coneix tothom però emfasitzant que han de ser provisionals, etc.
La diferència amb els grups GLBTI és justament aquesta: aquests grups parlen d'unes etiquetes immutables, històricament iguals, una mena d'essencialisme. I volen alliberar les persones que s'hi identifiquen. Alguns grups qüestionen el sistema des de la base, d'altres volen simplement pujar el carro del sistema (matrimoni i demés), però a diferència de la Teoria Queer, cap d'aquests grups no admet que aquestes dicotomies són alhora fronteres, mecanismes de control, classificacions, etc., i no té com a objectiu últim la renúncia o l'autodestrucció d'aquesta etiqueta. Queer és una etiqueta feta a la contra, gairebé indefinible.

- Quina feina destacaries de la teva experiència de tots aquests anys de lluita en l'àmbit sexual?
Potser destacaria això que deia d'anar fora de ciutat. Quan hem fet algun acte en algun poble i hem tingut ocasió de parlar amb la gent del carrer, petits i grans, i fer visibilitat. Estic pensant en quan vam anar a Solsona a muntar una campanya a favor de l'apostasia a propòsit de les declaracions del bisbe. A vegades penso que fan més feina les trenta converses i discussions que vam tenir en aquella plaça de Solsona aquell matí que qualsevol manifestació del 28 de juny a Barcelona.

- En quina situació es troba el moviment per l'alliberament sexual? Quins són els seus reptes de futur?
Hem guanyat espais, drets i llibertats, però segurament no tantes com ens pensem. El mèrit és tot nostre, del moviment, això sí. I hi hem d'afegir l'aquí i l'ara. El que hem aconseguit és fràgil. La resta del món és un altre tema. Convé no perdre-ho de vista. A Catalunya hem avançat, però també hem pagat el preu de l'assimilació al sistema, amb més o menys consciència. I no parlo tant del matrimoni, que també, sinó de les pautes de consum que ja creiem que ens són pròpies (especialment en el cas dels gais). Tipus de música, marques de roba, llocs on sortir de festa, etc., són ja rituals capitalistes que representen un gran negoci per a uns pocs i que ens fan creure que gaudim de llibertat consumint-los.
De reptes de futur, n'hi ha molts. Els lemes del 28 de juny són un bon termòmetre per mesurar-los. Si l'any passat advertíem que els drets i llibertats que hem aconseguit poden desaparèixer en un context de retallades i governs de dretes, enguany reclamarem una llei contra l'homofòbia i la transfòbia. Això és un pas molt important, perquè per fi parlem de drets individuals i de maneres per començar a canviar societat. Personalment ho veig molt i molt més important que la llei del matrimoni.

- Què penses de la legalització a molts països dels matrimonis entre persones del mateix sexe? És un avanç en la normalització del fet homosexual o la consolidació d'un model burgès de família?
Abans que una llei del matrimoni calia parlar de drets individuals. Situem les coses: el matrimoni representa igualtat de drets només per a aquelles lesbianes o aquells gais que aspiren a tenir parella estable, la troben i decideixen regular legalment aquella relació. Si no, no. I ni tan sols així, perquè aquestes persones poden continuar patint discriminació, agressions, etc. El que vull dir és que s'ha venut el matrimoni com la gran fita de la nostra lluita i no ho és. Alerta: amb això no em vull alinear amb la dreta i fer un discurs antimatrimoni. No. El matrimoni serveix, és cert, ens fa visibles, ens dóna arguments per desactivar la dreta i volem exercir el nostre dret a no voler-nos casar. Cal defensar-lo. Però no hem de perdre de vista l'anàlisi de fons: legalitzar només una relació de parella a unes persones que aportaven moltes altres formes de relació és una manera d'assimilar-les, de neutralitzar les seves reivindicacions i de fer-les passar pel mateix sedàs capitalista. Per això era tan important parlar abans que res de drets individuals.

- Què s'ha de fer amb el patriarcat i el sexisme?
Combatre'ls, és clar. El terme patriarcat pot semblar un punt massa abstracte però jo penso que és ben vigent. Sexisme, heternormativitat, masclisme, homofòbia i transfòbia són derivades d'aquesta estructura de relacions econòmiques anomenada família, presentada com a model únic, heterosexual, amb una visió exclusivament reproductiva de la sexualitat, que divideix el treball en funció del sexe, que condemna la dona a la submissió a l'home, que exigeix a l'home exercir el control de les desviacions de la família, i un llarg etcètera de dinàmiques que cal combatre. La ironia de tot plegat és que si alguna d'aquestes discriminacions comença a esquerdar-e és perquè justament s'ha vist que es pot fer més negoci així, acceptant només una mica les reivindicacions de determinats grups. Dit d'una altra manera, el capitalisme està jugant ara el seu paper essent l'altra cara de la moneda.

LES PARAULES SÓN PUNYS

Competència

Jordi Martí Font

Ens hi eduquen per tal que ens resulti la normalitat, la forma única i assumida per tothom en què la humanitat ha progressat i ha avançat, el relat excloent i gens complex -senzill d'entendre per al més ximple del ramat- que ens permeti explicar per què som on som i per què hi som així. El present -no importa si bo o dolent però present al cap i a la fi-. és explicat com a única conseqüència d'aquesta competència, que alhora és qualificada de part constituent de l'espècie humana. I és evident que de competència n'hi ha hagut, n'hi ha i n'hi haurà. I és clar també que explica moltes coses en el llarg viatge de la humanitat per damunt de l'escorça d'aquest planeta blau de lluny estant. Però també és ben clar que la major part de la història els humans hem col·laborat els uns amb els altres, i que si no hagués estat així avui no hi hauria present perquè, ras i curt, no hi seríem. Ni la roda ni el foc són un invent ni un descobriment patentats ni part d'una estratègia comercial d'una multinacional determinada per dominar el mercat en contra d'una altra multinacional també determinada. Ni una ni l'altre van ser conseqüència del voler ser d'uns contra els altres i menys encara la seva extensió al llarg del planeta i de les diverses cultures que n'hem fet ús.

És per això que assumir la col·laboració per avançar en les conquestes fetes per la humanitat al llarg de la seva història no passa necessàriament per competir els uns contra els altres. Ben al contrari, passa per col·laborar, compartir i, tal com diuen els que en saben, donar-nos gustet. Gustet i gust, sentits i passió compartits en mil i una activitats que ens aportin benestar i felicitat, que ens facin més humans i no tan màquines competidores, que no atiïn la nostra ràbia contra els altres sinó la sincera bonhomia que ens donem les persones que estimem i amb qui ens estimem, totes i tots. I si no ens estimem, almenys hi col·laborem. I si no amb aquesta o aquella sí amb l'altra.

Bombolla

Ara ja ho sabem i ho repetim. Al 2008, l'explosió de la "bombolla immobiliària" va desencadenar una crisi de dimensions planetàries que ens ha portat a la misèria col·lectiva més gran des del 1929, quan com sabeu també hi va haver una gran crisi. La bombolla es va inflar i va petar. Ja ho tenim clar: la bombolla és dolenta.
És lògic, doncs, que si els amos ens volen robar la sanitat pública i portar-nos a petar als seus hospitals i mútues i que paguem per estar bé de salut anomenin "bombolla hospitalària" aquesta mania que ens va portar a fer hospitals a cada cantonada. I si és bombolla cal petar-la, no sigui cas... Cal tancar-los perquè els bombolles són dolentes. "Bombolla hospitalària" diuen. Ho repeteixen i hi haurà qui s'ho cregui...